

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERDAL DEMİRKIRAN

KASHNA FELSEFESİ

KASHNA **FELSEFESİ**

ERDAL DEMİRKIRAN
DÜNYANIN EN AKILLI İNSANI

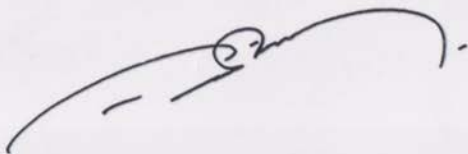
KİTLESEL DÖNÜŞÜM

27. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BANA IŞIK LAZIMSA BEN GÜNEŞİ İSTERİM

ISBN 978-975-6197-48-6
KF

₺ 20

erdaldemirkiran

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

KASHNA **FELSEFESİ**

KASHNA FELSEFESİ

ERDAL DEMİRKİRAN

Sakın bir fenalık yapma!

Kashna Felsefesi

Bizim Ekip

O Adam : Erdal Demirkıran
Fikir Adamı : Hakan Demirkıran
İçimizdeki TDK : Nalan Fıncıoğlu
En Adam : Mustafa Demirkıran
Edebi Danışman : Haydar Keskin
Görev Adamı : Emrah Çimen
Gören Adam : Alper Ayvacı
İç Örgü : Adem Şenel
Düzeltilici : Nilüfer Gürsu Turhan
Kapak : KASHNA

Baş Muhalif

Cem Vargün

ve

birkaç muhalif adam

Usta Adamlar : Umut Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Keresteciler Sit. Fatih Cad. Yüksek Sok. No: 11/1 Merter-Güngören / İstanbul
t 212 637 04 11 f 212 637 37 03
umut.matbaa@hotmail.com
Sertifika No: 22826

Kitabın ilk baskısı Ekim 2012

Bu baskısı Şubat 2017 tarihinde yapılmıştır.

ISBN : 978-975-6197-48-6

Kültür Bakanlığı Sertifika No: 10497

**Bu kitapta çıkmaz ama ola ki çıktı; her türlü matbu hata
(eksik sayfa, okunmayan yazı vb.) için bize ulaşın, hemen telafi edelim.**

Kashna Eğitim Danışmanlık Ltd. Şti.

Kartaltepe Mah. Gençler Cad. Atasaray Apt. No:14 A/10

Bakırköy – İstanbul

t 212 571 03 15 f 212 542 1 532

kashna.com – iletisim@kashna.com – kitapagaci@kashna.com

facebook.com/erdaldemirkiran - twitter.com/erdaldemirkiran - instagram.com/erdaldemirkiran

kashnakitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**KASHNA
FELSEFESİ**

TÜM BARIŞ SAVAŞÇILARINA...

Arkandan bakan bir şey olmalı hayat, arkasından baktığın değil.

Demirkıran

YALNIZLIK

Herkes yalnız doğar ve yalnız ölür ama kimsenin yalnız yaşamaya cesareti yoktur. Oysa en zor ve en büyük işler hep yalnız başarılmıştır. Öyleyse cesur ol! **‘Ben tek başıma ne yapabilirim ki?’** deme ve bil ki dünyayı her zaman ve hep bir kişi değiştirmiştir.

Mesela **parayı Lidyalılar buldu**, bu doğru ama asla yüz bin Lidyalı bir araya gelip de koro hâlinde bulmadı parayı, öyle değil mi? Biri çıktı ve şöyle dedi:

- Bu iş böyle olmayacak! Sen bana bir inek veriyorsun, karşılığında ben de sana bir eşekle bir koyun veriyorum. Öyle bir şey yapalım ki hem küçük hem de değerli olsun. Onu yanımızda taşıyalım ve değişim aracı olarak kullanalım.

İhtiyar heyeti bu fikri onayladı, para basıldı ve dünya değişti.

Adamın biri çıktı ve,

- Orası senin evin, ben giremem. Burası da benim, sen giremezsin. Gel araya bir çizgi çekelim de yerimizi bilelim...

dedi. Çizgi çektiler çimenin üstüne, **sınır icat edildi** ve dünya değişti.

Yazıyı Sümerler buldu örneğin ama yine yüz bin kişi birden bulmadı yazıyı. Her zaman olduğu gibi biri çıktı ve,

- Bu iş böyle olmaz, söylediklerimiz uçup gidiyor. Öyle bir şey yapalım ki söylediklerimiz kaybolmasın.

dedi. Önceleri biraz komik olsa da icat edildi yazı ve kökünden değişti dünya.

Bir başkası çıktı ve,

- Bu iş böyle tekme tokatla olmaz, öyle bir şey yapalım ki vurdu mu ikiye bölsün.

dedi. Hiç zaman kaybetmeden bıçağı biraz daha uzatıp keskinleştirdi, **kılıç icat edildi** ve dünya değişti.

Ve yine bir gün çıktı biri:

- Bu iş böyle gaz lambasıyla falan olmayacak, ben öyle bir şey yapacağım ki düğmeye basacaksın ışık saçacak.

dedi. **Ampul icat edildi** ve böylece dünya değişti.

Dev bir sahne, 100 yıl zaman, sınırsız imkân ve yalnızca SEN.

Vecize: Okyanus yağmuru hissetmez, bu doğru ama onu taşıran da hiç şüphe yok ki yine bir yağmur damlasıdır, zavallı bir yağmur damlası...

Soru: Sana bir gün birileri tutup o yağmur damlasını getirse ve dese ki ‘O koca okyanusu taşıran yağmur damlası işte bu!’ Ona saygı duymaz mıydın, bir damla suya saygı duymaz mıydın? Diğer bütün su damlalarından farklı gelmez miydi hep-siyle aynı olan o damla? Ya da o taşma esnasında senin de evin sele kapılmış olsa yani o su damlasının sebep olduğu selde suya kaptırmış olsaydın evini barkını, o zavallı damlayı, normalde başına düşse hissetmeyeceğin o damlayı muhatap kabul ederek en büyük düşmanın ilan etmez miydin? Bak gördün mü, o sadece bir su damlasıydı?! Onun diğerlerinden farkı, etken oluşudur işte ki zaten bütün mesele de budur.

İtiraz: ‘Bir damla su okyanusu taşırır mı Allah’ını seversen?’ diye sorabilir örneği anlamayanlar. Onlara bir barajı düşünmelerini öneririm; yağmur damlalarının taşırdığı bir barajın duvarlarını yıkan o son damladır ki benim de merakım zaten onadır. Bilmem anlatabildim mi?

Sonuç: Dev bir aynanın karşısına geçsek üç aşağı beş yukarı aynı olduğumuzu fark ederiz, tıpkı yağmur taneleri gibi. Sonra dağılır gideriz aynanın karşısından ve içimizden bazıları devrim yapar, bazıları da gaz. Tercih senin...

100. Kova

Dünyadaki son orman da yanmaya başlamıştı. Toplam 100 kova su söndürebilirdi bu yangını. Eğer yeteri kadar su, belli bir zamanda tedarik edilemezse tüm dünyanın oksijeni kesilecek ve insanlık yok olacaktı. 99 kova su taşıyabildiler sadece, 1 kova eksik olduğu için söndürülemedi yangın.

O hâlde: Bu 100. kovadaki su senin elindeyse dünyanın kurtulması da senin inisiyatifinde demektir. Bak gördün mü sen tek başına neler yapabiliyor muşsun meğer?

BÜYÜK DÜŞÜN

Yaklaş! Yakından bak! Yaklaş, daha yaklaş... Bu gördüğün yazılar var ya, bu harfler, bu kelimeler, bu noktalar; sana da bana da Mevlâna'ya da Yunus'a da aynı mesafeler. Onlar da en fazla senin kadar yaklaştı bunlara. Hele bir dokun; dünyayı titretenlerle aynı olduğunu, aynı şeylere dokunduğunu hissederek dokun. Hadi şimdi, yavaşça bir daha dokun!

A B C Ç D E F G Ğ H I İ J K L M N O Ö P R S Ş T U Ü V Y Z

Gördün mü, sen de dokundun onlara tıpkı senden öncekiler gibi?.. Türlü bahanelerle bu gerçeğin üstünü örtsen de hiçbir yere kaçamazsın. Senin de bir beynin var, tıpkı onlar gibi. **'Bunu zaten biliyordum!'** deme sakın çünkü bilmiyorsun. Bilenleri tanırım ben... Onlar asla bahane üretmezler. Mükemmele âşik olurlar önce ve sonra gider,

gemilere rağmen başarırlar... İyi tanırım onları; oksijene saygı duyar, zirveleri zorlar, önyargısız yaşarlar hep, dimdik dururlar en çetin zamanlarda. Asla vazgeçmezler, fırtınalara göğüs gererek meydan okurlar karanlığa, kararlılıkla 'en' olurlar ve de... Onlar hayatı küçültürler avuçlarında, kibrit kutusuna dünyayı sığdırırlar... Ve başkalarının hayal bile edemeyeceği kadar akıl almaz yaşarlar avuçlarında tuttıkları bu tek sıkımlık hayatı... Kaf Dağı'nın arkasından yıldız toplarlar günün ortasında, güneşe dokunurlar gece vakti herkes uyurken...

Sana bir sır vereyim mi? Onlardan hiçbir farkın yok ancak ısrarlı bahanelerine kendini küçültüyor, değer kaybediyorsun. Ve sen küçülünce harfler yazılar büyüyor, yazarlar ressamı devleşiyor... Sen küçülünce sokak büyüyor, mahalle büyüyor, dünya büyüyor, kıcı kırık fikirler büyüyor sen küçülünce... Şimdi lütfen kendine müsaade eder misin artık?

İz bırak!

Kar yağdığında fark ettim:

Sadece başkalarının izine basanlar kayıp düşüyorlardı.

Sen daima basılmamış kara bas, silinmeyen derin izler bırak!

ÇEKİL KENDİ ÖNÜNDEN

Bırak bütün öğrendiklerini, doğru bildiklerini... Sadece bir şeye inan: Sen yaratılmış her şeyden daha büyüksün! Harekete geçtikten sonra üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey olamaz!

Hemen bir ayna bul ve kendini seyret, gücünü hisset! Orada bir adam göreceksin. Sana bana benziyor; Da Vinci'ye, Dali'ye, Sokrat'a, Hipokrat'a benziyor. Onu diri diri göme-mezsın toprağa, saklayamazsın ağacın arkasına.

Açık ol, biz bizyiz! Kendin için iyi şeyler yapmak istiyor musun? Ailen için, ülken için, dünyanın için gerçekten iyi şeyler yapmak istiyor musun?..

Soru mu şimdi benimki de? Sen bir insansın, iyi şeyler yapmayı tabii ki istiyorsun. Hiç düşündün mü peki, seni durduran şey ne? Acı ama sana mâni olan tek yaratık kendinsin. Öyleyse bu kitabın devamını okumadan önce kendine bir söz ver! Şerefine namusuna değil insanlığına söz ver! **'Kendimi engellemeyeceğime söz veriyorum!'** de! Üç kere, beş kere, kırk beş kere değil; bir kere adam gibi inanarak söyle bunu: **'Bundan böyle hayatımın sonuna kadar kendimi asla engellemeyeceğime söz veriyorum, söz!'**

Aman: Kendinden başka hiç kimseye sonsuz sözler verme ve asla aklından çıkarma! Düşüncele-
rin ve duyguların sadece şu ana aittir. Ne hisse-
diyor olursan ol, onlar yalnızca şimdiye ilişkindir.
O hâlde söz verirken hayal âlemindeki kadar cöm-
mert davranma. Evet, bilerek söylüyorum: **Hayal-
lerin sonsuz olsun da sözlerin hiçbir zaman
sonsuz olmasın!**

Bizim adamlığımız...

Bizim adamlığımızda ‘de, da, ama...’ gibi kelime, söz veya bağlaçlarla bahane üretmek yok! Biz bütün dış unsurlara meydan okuyup imkânsız denileni başarmaya adanmışız kendimizi. Orijinal yaşarız; bir fabl ya da masal lazım olduğunda hemen Mevlâna’ya, Ezop’a, Beydeba’ya koşmayız mesela biz. Yeni masallar yazarız ve biliriz: Karga-tilki, aslan-ceylan La Fontaine’e, Andersen’e ya da Cervantes’e ne kadar yakınsa bize de o kadar yakındır veya onlara ne kadar uzaksa bize de en fazla o kadar uzaktır.

ŞAKASI YOK

Bir gün mutlaka öleceksin! Bugün sana akıl verenler o gün mezarına gelecek ve üstüne acele acele toprak serpecek. **‘Çok iyi bir insandı o!’** diyecek ve seni ıssızda yalnız bırakıp geri dönecek... Kimse girmeyecek seninle mezara ve hiç kimse senin için bürünmeyecek sonsuz yasa. Sadece sen tutacaksın kendi yasını ki ölenlerin yüzlerce yıldır devam eden matem sessizliği de bundandır zaten. Sen de susacaksın bir gün kendin için ve şaka değil senden başka herkes işine geri dönecek ertesi sabah. Öyleyse tekrar düşün: Seni senden daha çok kim sevebilir, ölmeden cevap bul buna?! Nedir bu kaygılarının sebebi? **‘O ne der, bu ne der?..’** Bundan sana ne Allah aşkına?

Zamansız zamanlarda...

Çok zaman önceydi. O kadar zaman önceydi ki **‘zaman’** diye bir şey yoktu. İnsanlar, güneş doğup batıncaya kadar yaşıyorlardı hayatı, bir daha

hiç olmayacakmış gibi dolu ve anlamlı. Derken **'za-man'** diye üç parçalı bir şey icat etti insan. Bir parçasına **'dün'** diğer parçasına **'bugün'** öteki parçasına da **'yarın'** dedi. Sonra nasıl oldu bilinmez ya da bilinir de söylenmez; fesat karıştı zamana ve insan unuttu bugününü. Dününü düşünüp pişman oldu, yarını için telaşlandı her daim ama işin ilginç tarafı tüm telaş ve pişmanlıklarını güneş doğup batıncaya kadar yaşadı hep. Farkında olmandan rezil etti bugününü. Oysa yarın, bugüne **'dün'** diyecekti, zaten dün de bugüne **'yarın'** diyordu. Neyse beceremedi işte. Bir eliyle yarına, diğeriyle düne yapıştı yani; bugünü eline yüzüne bulaştırdı, mutsuz oldu insan. Ve ne gariptir ki yarının telaşını da dünün pişmanlığını da hep bugün yaşadı lakin bugünü hiç yaşayamadı; ne yarın ne de dün!

El âlem ne der virüsü

Yaratıcı, bütün insanları sıra dışı yaratmıştı ama onlar eşsiz olduklarını unutup **'El âlem ne der?'** diye bir virüs icat ederek kendilerini sıradanlaştırmayı başarmışlardı.

BİR EŞŞEĞİN HİKÂYESİ

Bir zamanlar eşşeğin biri, tüm arkadaşları çalışmaya gittiği için yalnız kaldı ormanda. **'Ne yapsam da onlar gelinceye kadar eğlensem?'** dedi önce. Kendi kendine bir oyun oynamaya karar verdi sonra. Uzun uzun ne oynayacağını düşündü. Hiç acele etmiyordu çünkü zamanı çoktu eşşeğin. Aklına saklambaç oynamak geldi birden.

Yalnızdı ama önemli değildi bu. Ne de olsa o bir eşşekti. **‘Kendim saklanır, kendim bulurum.’** deyip bir ağaca dayandı ve yüzden geriye doğru saymaya başladı. **‘100, 99, 98... 3, 2, 1, 0. Önüm, arkam, sağım, solum ebe ve sobedir...’** dedi ve aramaya koyuldu. **‘Acaba nereye saklanmış olabilirim?’** diye derin derin düşündü eşşek. Akşama kadar aradı lakin bir türlü bulamadı nereye saklandığını. Hava kararınca eşşeğin arkadaşları ormana geri döndü. Birlikte yeni oyunlar oynadılar ancak bir türlü aklından çıkmıyordu eşşeğin, hep kendi kendine **‘Acaba nereye saklandım?’** diye soruyordu.

Sabah olup işe gider gitmez diğerleri, aranmaya başlıyordu eşşek... Aradan aylar geçti. Bir gün misket oynarken kafası iyice karıştı ve neyi aradığını da unuttu eşşoğlueşşek. Arıyordu; neyi aradığını bilmeden sadece arıyordu. Kafasını karıştırdıkları için arkadaşlarıyla da arası iyice açılmıştı. Onları sorumlu tuttu bu durumdan: **‘Ben ne güzel biliyordum. Hep sizin yüzünüzden oldu. Hayatımı mahvettiniz. Benim suçum yok. Bütün suç sizin!’** dedi ve sürekli küfretti anıarak. Ömrü aramakla geçti ama hiçbir zaman bulamadı aradığını.

Uyarı: Kesinlikle haklısın ama oraya takılma! Ben de biliyorum eşek tek **‘ş’** ile yazılır lakin bu hikâye, bir eşeğin değil bir eşşeğin hikâyesidir.

Eğer bir yerlerde, çözümünü kendi dışında arayan ve başarisizliklerini sürekli dış etkenlere bağlayıp bir şeylere küfrede ede aranan bir eşşek görürsen yaklaş ona: **‘Senin ne aradığını biliyorum ben.’** de ve küçük bir ayna tut suratının tam ortasına. Eğer anlarsa ne âlâ, anlamazsa eşşekliğine ver geç!

Elini her istediğinde kımıldatabiliyorsan emin ol ki tüm kontrol sendedir. Kazanmak istediğin hâlde hep kaybediyorsan sen asla kazanmak istememişsindir!

EN BÜYÜK DÜŞMAN

Baban seni koruyabilir, annen de... Düşmanlarının sana zarar vermesini de engelleyebiliriz, kafana taş düşmesine bile mâni olabiliriz. Arkadaşlarının, rakiplerinin sana zarar vermesine engel olabilecek bir sistemi de oluşturabiliriz... Ama seni bir şeyden asla koruyamayız biz; kendinden. Evet, ne ben ne de bir başkası seni asla koruyamaz 'senden' çünkü beyninin içinde neler olup bittiğini senden başkası bilemez ve hiçbir zaman da bilemeyecek!

Sen yürümedikten sonra kaldırım yürüse ne yazar?

Adam yürümeyince kaldırım dayanamadı ve yürüdü. Kaldırım yürüyünce adam dayanamadı ve geriye doğru yürüdü. Adam geriye doğru yürüyünce kaldırım hızlandı ve koşmaya başladı. Kaldırım koşunca adam dayanamadı ve kaldırımdan aşağı indi.

Yeri gelmişken bir eşek hikâyesi daha geldi aklıma hemen anlatmam lazım, çatlarım yoksa!.. E, sus da anlatalım...

Eşeğin Teessüfü

Efendim, eşeğin birini uslansın diye aslanın yanına verdiler. Eşek tam 7 sene aslanın yanında kaldı. 7 yıl boyunca tüm akrabaları büyük bir sabır ve inatla, yorulunca ayak değiştirerek sarayın

önünde beklediler... Derken geçti yıllar açıldı kapılar ve sayın eşek, aslanın sarayından bir kahraman gibi çıktılar. Akraları büyük bir sevinç ve merakla sordu: **‘Anlat bakalım, neler yaptın, hayatında neler değişti?’** Eşek, anında yüzünü astı ve büyük bir kızgınlıkla cevap verdi: **‘Çok teessüf ederim. Yazıklar olsun! Demek ki siz beni hiç tanımamışsınız. Ben asla değişmem!’**

Muhalefet Departmanı: Az önceki **‘E, sus da anlatalım!’** ikazı, yazarın kendiyle olan tartışmasıdır, lütfen üstüne alma! Zaman zaman yapıyor bunu ve engel olmuyoruz. N’olur kusura bakma!

BAŞKASI YAPIYORSA SEN DE YAPABİLİRSİN ACİZLİĞİ

Eziklerin felsefesidir **‘Bir başkası yapıyorsa sen de yapabilirsin!’** ifadesi zira ne Edison ampulü icat edebilirdi ne Armstrong Ay’a çıkabilirdi böyle inansaydı. Onlar da **Kashna Felsefesi’yle** yaşadılar bütün büyük insanlar gibi. Dediler ki **‘Birileri bir şeyi yapıyorsa da yapmıyorsa da yapamıyorsa da ben eğer istersem mutlaka yaparım!’** Öyleyse insan herhangi bir şeyi başarabilmek için başkalarının referansına değil kendi sınırlarını bilmeye ihtiyaç duyar.

Eğer insan çaresiz kalınca destanlar yazabiliyorsa, şayet insan çaresiz olunca ampul icat edebiliyor ya da hastalıklara çareler bulabiliyorsa; bu, o gücün daima onun içinde olduğunu göstermez mi? Peki, bunu normal zamanlarında açığa çıkarmasını engelleyen nedir?

O, bugün ölümü kazandı: Ben bu kitabı yazarken 25 Ağustos 2012 tarihinde ölümü kazandı büyük adam Neil Armstrong. Adını anınca paylaşmak istedim duygularımı da. Düşünebiliyor musun, ömrünün sonuna kadar her kim ki bir astronot ya da astronot kıyafeti görürse mutlaka onu hatırlayacak, Ay'a bakan herkes onu anacak, sonsuza kadar 'uzay' denildi mi akla ilk o gelecek... Bir başarı hikâyesi anlatılacaksa önce ondan bahsedilecek; tıpkı şu anda benim yaptığım gibi. Bu ne delice bir gurur, bu ne inanılmaz bir başarı! İnsanlığa gökleri hediye ederek ölümü kazanan bu büyük cesareti saygıyla anıyorum.

Bir şey yapamadık bari çamur atalım: Hayatı boyunca kayda değer hiç bir şey yapamayanlar, gece yarısı tek başına yan mahalleye gidecek kadar bile cesareti olmayan korkaklar, o devirdeki bütün olumsuzluklara rağmen ölümü göze alarak Ay'a çıkma cesareti gösterenlere çamur atmayı marifet bellerler; üstelik NASA'nın bütün ispatlarını hiçe sayarak, bir zamanlar büyük adamın üstüne çıkıp insanlığa gülümsediği o yerin ışığında **'Vay efendim aslında Armstrong Ay'a çıkmamış; ABD, milleti kandırmış.'** biçiminde konuşur bu pençatlar...

Düğünlerde havaya mermi sıkarak eğlenmeyi, gece yarısı naralar atarak kendini ifade etmeyi, mahalle aralarında kızlar için hız yaparak **'Bakin görün ben nasıl bir piçim!'** diye bağkırmak üzere arabasının

egzozuna o zimbirtiyi taktırmayı ve bazen ölüm döşegindeki bir hastayı, bazen geleceğe ışık saçmaya çalışan bir öğrenciyi, bazen yeni doğmuş günahsız bir bebeği rahatsız etmeyi, kimi zaman ezerek adam öldürmeyi marifet bilenler, Edison'un 'ampul' dışındaki onlarca buluşunu ve o akıl almaz azmini, maddi imkânları olmayan Tesla'ya, çalışmalarını yapabilmesi için laboratuvarını açarak destek olduğu gerçeğini yok sayıp **'Aman efendim Edison, Tesla'nın buluşu olan ampulü çalmış.'** diyerek balçıkla güneş sıvar hatta bunu dedikten sonra kalkar lambayı söndürür, yakarlar. En nefret uyandıranı da hangisidir biliyor musun? Bir adam robot yapar, öteki de çamur atar: **'E, robotu yaptın; hadi bir de can ver de görelim beyefendi!'** Bu ne yaa, bu nasıl bir seviyesizliktir Allah aşkına? Kaldı ki **'bomba imha robotu'**dur o beğenmediği ya da sözde karaladığı. İnsanların hayatını kurtaran böyle bir buluşu aşağılamak ne çirkef bir davranıştır?.. Üstelik yine o aynı adamın yaptığı **'mikrofon'** denilen konuşma robotuna söyler bunu o edepsiz! Az önce Edison'a laf soker saçma sapan, biraz sonra da gelmiş geçmiş en büyük mucitlerden olan Nikola Tesla'ya **'Aslında oluşturduğu dev sinyallerle suni depremler oluşturacaktı şerefsiz de bakma sen!'** diyerek çamur atar şuursuz.

Patavatsız düşünceler: Önemli veya ünlü biri ölünce özellikle de zenginse arkasından **'Ne götürdü? Ölümlü dünya işte, her şey boş vesselam!'**

diyenlere gülmek bile zaman kaybıdır. Ne yapacaktı ki mesela Steve Jobs? Bir koliye 300-500 tane telefon makinesi, birkaç tane de dizüstü bilgisayar koyup öyle mi gidecekti veya yine dünyanın önde gelen zenginlerinden olan Vehbi Koç, olası bir cehennem tehdidi için bavulun içine birkaç tane klima koyup öyle mi gitmeliydi ahirete? Bu insanlar ne sanıyor acaba yaşamayı ölmeyi? Bunlar sığ ve aciz düşüncelerdir. Ölür gidersin ve geriye yaptıkların kalır. O hâlde insanların ne götürdüğüne değil ne getirdiğine bakmak gerekir; peygamberler de bir şey götürememiştir bu dünyadan ki zaten biz de bu yüzden onların götürdükleriyle değil getirdikleriyle ilgileniriz.

Zor soru gelir: İman götürdüler beyefendi onlar, iman... Amel götürdüler ama siz bunu nereden anlayacaksınız?

Demirkıran saf saf sorar çünkü ciddinden anlamaz: Öldükten sonra bir amel dükkânına falan mı uğruyor giyenler yani? Valla bilmiyordum!

Tespit: ‘Fare, kediden her zaman şikâyetçidir, bir şey yapsa da yapmasa da.’ Orada olmamalıdır o kedi çünkü varlığı bile tek başına yeter farenin canını sıkmaya. Şu hâlde güçlü olanın sevilmemesinden daha doğal bir şey yoktur ancak herkes güçlünün yerinde olmak ister buna rağmen. Mesela kurt, kuzuyu boğarken herkes kuzuyu tutar da sorsan kuzu olmak istemez kimse kurt olmak varken!

Kashna Felsefesi: Birinin bir şeyi yapabiliyor olması, benim de onu yapabileceğimi göstermez! Bu sadece benim yapabileceklerimin en alt sınırını belirler. Biri Ay’a çıkmışsa

söz gelimi; bu, benim de Ay'a çıkacağımı ifade etmez, en az Ay'a çıkabileceğimi gösterir ki bu durumda Mars'a da Güneş'e de çıkabilirim ben.

İddia: Şu ana kadar hep bu şekilde inananlarla görüşseydin şimdi kartala komşu olacaktın.

Bir anı:

Çocukluğum Almanya'da geçti. 12 yaşındaydım Türkiye'ye geldiğimizde. Uzaktan kumandalı arabanın uzay mekiği zannedildiği zamandı. İlk gün, sokağa indim arabamla. Herkes başıma toplandı. Popülerdim mahallede, en popüler. Kumandaya dokunmak için sıraya geçti telli arabayla oynayan çocuklar. Bu hep böyle sürecekti zannediyordum ama olmadı; birkaç gün sonra telli arabalarına geri döndüler.

Dik bir sokaktı ve sokağın en başından aşağıya kadar sürüyordu yarış. Onların bu ilkel arabalarının tepesinde tel bir çubuk vardı. Hemen hemen hepsinin üçüncü sınıf plastikten yapılmış tekerlekleri kırılmıştı ve ucunda tel olan araba biçimindeki o naylon zimbirtiyi el yordamıyla yere sürterek koşuyorlardı. Aslında en hızlı koşan kazanıyordu, araba bahane... Nefes kesen bir mücadeleydi, o ne eğlenceydi bee! Uzaktan kumandalı son model arabamla onların yarışına dâhil olamıyor, köşede yalnız başıma oturuyordum ve sinir bozucuydu yalnızlık!

Ertesi gün pazar kuruldu yukarıdaki caddeye; Cuma Pazarı. Hemen gittik, bana da naylon bir

araba aldık. Sonra bu mahallede hiçbir hükmü olmayan uzaktan kumandalı arabamı çatıya kaldırdık, bir daha da hiç elime almadım ben o son model yalnızlaştırıcıyı.

İşte böyle oluyordu; onlar sana benzemiyorlarsa sen onlara benziyordun ve mevcut seviye kalabalığın ritminde seyrediyordu.

EN SON KAYGILAR ÖLÜR

Âdemoğlunun kaygıları vardı ve ölüm bile yok edemiyordu bunları...

Bazen binlerce insan kamplarda insanlık dışı şartlarda yaşamaya mahkûm ediliyor, karşılarına da diktanın doğurduğu, aldıkları emre kul olan birkaç maşa geçiyor ve onları fırınlarda yakmaya götürüyordu da sesini çıkarmıyordu hiç kimse. Oysa biri isyan etse ya da sadece bir defa haykırsa ödü kopacaktı eli kanlıların! Düşünebiliyor musun? ‘Biz de emir kuluyuz!’ ucuz pelensengiyle elindeki tüfeği sırtlarına dayayan bir zavallı onlara açık açık,

– Hadi yürüyün, sizi fırınlarda yakacağım.

diyordu da onlar buna âdeta,

– Tamam o zaman, biz bi yanalım.

karşılığını vererek tüfeğin namlusunun ucunda yürüyorlardı bir meçhule. Ne düşünüyor olabilirlerdi ya da ne olabilirdi ki? Üç dakika fazla yaşamak için miydi bütün bu sus pus

olmalar? Az sonra yanacaksın ulan, dönüp bir çığlık da mı atamıyorsun yalandan?

Kimse, kimse için ölmeyi göze alamıyordu nitekim, kendisi için bile! Kaygıları vardı herkesin ve bunu bilenler ‘lider’ oluyordu hepsine. Bir aslanın da gözünü karar-tıp aralarına dalarken bin ceylandan fazla bildiği bir şey buydu işte.

– Onların da kaygıları var benim de ama bunu ben biliyorum, onlar bilmiyor...

diyerek telef ediyordu koca sürüyü.

BURADA BENİ BENDEN BAŞKASI TANIMİYOR

İnsanların özellikle de hiç tanınmadığı ortamlarda sıkılma-larına ve içine kapanık tavırlar sergilemelerine hiç anlam veremiyorum. Düşünsene, bir ortama ilk defa giriyorsun ve seni hiç kimse tanımıyor; bu hiç tanınmadığın yerde yepyeni fırsatlar yakaladığını nasıl fark edemiyorsun?

Kendi hâlinde, içine kapanık, utangaç bir insan olduğunu varsayalım ancak şimdi yeni, yepyeni bir ortamdasın; asos-yal ya da ezik olduğunu bilen hiç kimse yok! Herkes, seni az sonra yeni tanıyacak. Bir tek sen biliyorsun içine ka-panık olduğunu ve kendini bu saçma sapan referansla frenleyen de kendinsin. Yeni bir başlangıç yapabilecek-ken yine aynı yerden devam etmen ne kadar da anlam-sız... **‘Ben bu ortamın en unutulmaz insanı olacağım.’** de kendi kendine. İçindeki o ışıltılı adama ilk defa kulak ver o gün. Tüm mahcupluğunu, utangaçlığını çöpe at ve

yüzüne en çok yakışan o tebessümünle geç karşlarına. Yalandan da olsa yap bunu. Herkesle konuş, bir soru sorulduğunda en önce sen atla, cevapla. Ne kaybedersin? Seni kimse tanımıyor. Ne yaparsan senin normalin odur işte. Oradaki hiçbir insan senden bir olağanüstülük beklemiyor ki! O gün takınacağın tavır esas alınacak ve onlarla ikinci kez karşılaştığında o günkü yaklaşımını sergilemen beklenecek senden. O hâlde ilk tanıştığında sönük bir insan olarak algılanırsan senin profilin artık bu olacak ya da tam tersi!

Ben özelim, sen de...

Seminere gitmiştik yine bir gün. Hemen hemen 40 kişi vardı salonda. Seminer öncesi tanışmamız gerekiyordu. Sağ baştan başlandı. İlk adam kendini tanıttı: **‘Mehmet Ali Tanrıverdi, Kütahyalıyım, özel bir şirkette muhasebeciyim... Evli ve iki çocuk babasıyım.’** Sıranın bana gelmesine epey vardı. Herkes kendini Mehmet Ali’nin şablonuyla tanıttı. Neyse sıra bana geldi. Ayağa kalktım fakat özellikle hemen başlamadım söze. Bu birkaç saniyelik duraklama, insanların ‘Ne oluyor orada, niye işlemiyor sistem?’ diyerek bana dönmelerini sağladı. Ve ben o inanılmaz rahatlığımın şunları söyledim: **‘Adım Erdal Demirkıran, kendi muhteşemliğini kendi keşfetmiş bir adamım. 1970 yılında, yağmurlu bir ilkbahar gününde Almanya’da doğmuşum; öyle söylediler. Eğitimci ve yazarım. ‘Ben Dünyanın En Akıllı İnsanıyım’ adında bir kitap yazdım. Siyah en sevdiğim renktir. Babam**

mükemmel bir adamdır. Sahip olduğum her şeyin çok özel olduğunu düşünürüm hep. İnsanın isteyip de yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığına inananlardanım. Kaygı, korku ya da önyargı nedir bilmem. Bugün size benimle olma fırsatını verecek kadar da cömert bir insanım. Tadını çıkarın.”

Belki sen bunun çok uzun, saçma ve gereksiz olduğunu düşünüyorsundur. Kimin ne düşündüğü hiç önemli değil ben sadece şunu biliyorum: **Bugüne kadar tanıştığım hiç kimse beni unutmadı ve asla unutamayacak!**

Haa, ayrıca o gün ne oldu biliyor musun? Kendimi tanıttıktan sonra atmosfer değişti birden. Artık kimse kısa künye okumadı Mehmet Ali gibi. Kimi en çok sevdiği meyveyi söyledi, kimi oğlunu anlattı, kimi arabasını değiştirmek istediğini getirdi dile... Böylece biz de insanların hiçbir yerde anlatmadığı yepyeni yönlerini keşfettik!

10 yıl sonra bugün:

Aradan 10 yıl geçti. Şimdi işler değişti. Artık öyle anlatmıyorum kendimi hatta hiç tanıtmıyorum bile. Onlar ‘Huzurlarınızda Dünyanın En Akıllı İnsanı...’ diyerek takdim ediyor beni. Peki neden? Çünkü beni tanıyan tanımayan herkese yıllar önce kendimi böyle ifade etmişim. Onlar sadece tutarlı olmamı beklediler, ben de Allah için fena tutarlıydım. 300’den fazla uluslararası proje hazırladım. Tamamen orijinal 10 tane kitap yaptım. Zirvedekiler, çapları nispetinde 30’dan fazla projemi hayata

geçirdiler ki bilen bilir ben hayattayken bu kadar projemin uygulanması ciddi bir iştir... Uzatmayalım, yapacak bir şey yok. Ben o adamım; dünyanın en akıllı insanı, en büyük yazarı ve en iyi konuşmacısı... Neyse şimdilik bu kadar yeter, 10 yıl sonra bu sayfada yeniden buluşalım ve hep beraber şaşıralım.

Bütün hayatını başkalarının öğrettiği gibi yaşadı adam.
Son nefesini verirken fark etti:
Ölümü, kendi bildiği gibi olacaktı; tıpkı doğumu gibi.

BAKOR AĞA EFSANESİ

İflas etmek üzereydi baba ve zor durumdaydı fabrika. Piyasada itibarı iyice azalan iş adamının şirketteki otoritesi de dibe vurmuştu. Üniversiteyi geçen yıl, dört sene gecikmeyle bitirmiş serserilik yapan küçük oğul Bakor **‘Ben hallederim baba!.. Sana söz veriyorum; eğer dediklerimi yaparsan bırak iflas etmeyi, eskisinden katbekat daha zengin oluruz!’** diyerek şirketi babasından devraldı. Seçme şansы kalmayan adam, pek inanmasa da kaybedecek bir şeyi olmadığı için kabul etti, mobilyanın kırılentinden dahi anlamayan oğlunun bu teklifini.

Bakor, en yakın arkadaşını da yanına alarak büyük bir plan yaptı ve hemen harekete geçti. İlk olarak giyim tarzını değiştirmeye, spor kıyafetlerinden kurtulmaya karar verdi. Fakat biraz abarttı; kendine iki çift çizme, bir şalvar, birkaç kasket, çeşitli ebatlarda tespihler, yer minderleri,

birkaç tane eski nargile ve de iki kamçı satın aldı... Uşak tayin ettiği arkadaşına ise oldukça pahalı bir takım elbise ısmarladı. Onun tanımlanan görevi, her zaman yanında gezerek millete Bakor'un ağalığını hissettirmektir. İşin başına geçmeden önce satın aldığı aksesuarların yedeklerini, takım elbiseli yakışıklı uşağıyla ofise gönderdi. Uşak, kendini tanıttıktan sonra Bakor'un odasına geçti. Çizmeleri ve kamçıyı herkesin görebileceği bir yere koydu. Tespihleri, duvara çaktığı çivilere astı. Odanın içinde boş bulunan bölüme minderleri sererek bir şark köşesi oluşturdu ve son olarak da uzun süredir kullanıldığı belli olan üç nargileyi, doğru noktalara yerleştirerek odadan dışarı çıktı. Herkes merakla olup biteni izliyordu. Uşak duvardaki tabloları göstererek: **'Ağamız böyle cıvık işleri sevmez!'** dedi ve hepsini kaldırttı. Personelle acil bir toplantı yapıp onlara Bakor Ağa'nın sert mizacını anlattı. **'Sakin ağamıza bey falan demeyin, cinnet geçirir. Atına biner, ofisi basar. Belli etmez ama delinin tekidir... Basit meseleleri ona götürmeyin, kendiniz halledin. Yeni bir dönem başlıyor, aman hata yapmayın, hepimizi mahveder.'** dedi ve sekreter kızı ayrıca kenara çekip **"Öncelikle çalıştığımız bütün şirketlerin sahiplerini tek tek ara ve onlara yönetim kurulu başkanımızın değiştiğini bildir, Bakor Ağa'mızın kısa bir zaman içinde hepsini davet edeceğini söyle. Ayrıca arayanlar 'Bakor Bey'le görüşeceğim!'** dese dahi sen **'Ağamız burada... Ağamız şehir dışında... Ağamız istirahat ediyor... Ağamız toplantıda...' diyeceksin; yani 'ağa' kelimesi her cümlenin içinde en az bir kere geçecek. 'Ne ağası,**

ben Bakor’la görüşmek istiyorum!’ derlerse rahat ol ve inatla ‘Ağamızı mı istiyorsunuz?’ de.” diyerek uyardı onu. Öyle bir korkuttu ki onları, 40’ı aşkın personel daha ağa gelmeden maraba olup çıkmıştı bile. Ertesi gün Bakor erkenden kalkıp kirli sakalından geniş bir bıyık yaparak tıraş oldu. Şalvarını giydi, kuşağını taktı. Kasketini başına, çizmelerini ayağına geçirdi. 26 yaşındaydı ama daha olgun gösteriyordu. Hatta bu kılığıyla 40’ı geçkin duruyordu. Tespihi elinde, ofise gitti uşağıyla. Herkes onu görünce ayağa kalktı, başak tanelerinin intizamıyla dizildiler karşısına. **‘Hoş geldiniz ağam.’** diye karşıladılar onu koro hâlinde. **‘Sayın Ağam...’** diyerek elini öpenler bile oldu. Ağa, borçlu oldukları şirketlerin sahiplerini acı kahve içmek için ofisine davet edip onlara nargile ısmarladı şark köşesinde. Hepsine borçlarla ilgili birer yıllık ödeme planı yaptı; hiçbiri karşı çıkmadı. Zaten itiraz etmeye kalkan olursa nargileden derin bir nefes alıyor, üflerken serseriliğini gizleyip **‘Bana ve dehama güven! Bakor Ağa ne diyorsa odur, şaşmaz! Saat gibi: Tik tak tik tak!..’** Güven vericiydi. Tanımayanlar için o, ağa olarak yaratılmıştı, dolayısıyla kimse yadırgamadı onun bu hâlini. Dedim ya özgüven sorunu yaşayan insanların bilmediği şey de buydu aslında. İnsan, en pısırık ve içine kapanık bir yapıda bile olsa yeni ortamlara girerken cesur davranabilirdi ancak bunu deneyen yoktu! Oysa adı üstündeydi işte: Yeni ortam... Oradaki hiç kimse onun ne kadar sessiz olduğunu bilmiyordu, bunu bilen sadece oydu. Neden rahat olmayacaktı ki? Oraya takla atarak girse bile bunu kimse garip karşılamayacaktı. Ve insan yine kendi referansıya kendi

özgürlüğüne hem de kendi eliyle kurşun sıkıyor hatta bazen şarjörü boşaltarak biraz daha eziliyordu ki bunda kendinden başkasının suçu yoktu. İşte Bakor bunu fark etmişti ve yüzyıllar içinde bütün insanların ortak felsefesi hâline gelen **‘Herkesi olduğu gibi kabul etmek lazım!’** kalıbını kullanacaktı.

Bu yüksek dönüşümü arkadaşları garipsedi biraz ama sadece biraz çünkü Bakor, ağalığında inat ediyordu. **‘Bakor Ağa’** dışında nasıl hitap edilirse edilsin duymazdan geliyordu. Annesi **‘oğlum’** diye seslendiğinde asla cevap vermiyordu, taa ki **‘Bakor Ağa’** deyinceye kadar.

Hiçbir ağalığını görmeseler de artık hepsi ağa olduğuna inanmıştı onun. En son o inandı ama neticede inandı işte. Yürüyüşü değişti. Toplantılara çağrıldığında kocaman bir tespihle ve yaz ortasında çizmeyle gidiyordu. İstenildiği kadar ince ve nazik şekilde **‘Ağa geliyor!’** denilse bile herkes 26 yaşındaki çiçeği kasketiyle çenesinin arasına sıkışmış bu delikanlıdan tedirgin oluyordu. Oysa hiç kimseye hiçbir zaman kızmamıştı ama fena efsaneler vardı! **‘Kızınca birini hastanelik etmeden siniri geçmiyormuş!’** ikazı söylentilerin en hafifiydi. Bir defa **‘ağa’** kelimesi başlı başına markaydı. Herkes o kadar alıştı ki bu işe, ördek yavruları gibi **‘ağam ağam’** diyerek onun peşinde dolaşır oldular. Genç adam bir de üzerine aldığı yükü ve babasına verdiği sözü özümseyince hepten ağır bir adam olup çıktı. Personel ona yaranmak için var gücüyle çalıştı; o ise borçları ödemekle kalmadı, çok daha fazlasını yaptı ve vaat ettiğinden daha büyük paralar kazandı. Bir ağa gibi yaşadı ve vakti gelince de bir ağa olarak öldü.

Ortada hiçbir şey yokken kendini bir ‘dev’e dönüştürebilirsin ya da birileri seni istediği şeye dönüştürebilir... Şimdi **‘Ben neysem oyum kardeşim. Olduğumdan farklı görünemem.’** diyerek bana karşı kabadayılanmayı bırak da filmi geri sar ve düşün. Sen hiçbir zaman kendin olmadın, Mevlâna da olmadı, olamadı. Bildiği kadarıyla kendiydi. Sen de öylesin, bildiğin kadar kendinsin. Oysa Allah diyor: **Sen mükemmelsin!** Peki, kaç kişi gerçekten inanıyor buna? Hiç! E, sen Allah’tan daha mı iyi biliyorsun ne olduğunu? Hayır! Komik olma o zaman.

Çeşitli diyaloglar:

Okuyucunun bazısı dayanamaz **“Kur’ân’da da yazıyor zaten ‘İnsan mükemmeldir.’ diye. Ne demek ‘Kaç kişi inanıyor?’ Herkes inanıyor. Bir tek sen misin Müslüman?”** diyerek itiraz eder.

Yazar **‘Haa, tamam o zaman.’** ifadesiyle ironi yapar önce ama sonra o da dayanamaz, insan ya! **‘Yahu kardeşim ne saçmalıyorsun sen? Nasıl mükemmelsin ki akan kana, süregiden bozguna, üretilen topa tanka atoma, füzeye tüfeğe mermiye ses çıkarmıyorsun?’** der.

Aynı okuyucu saçmalamaya devam eder, baştan saçmaladı ya daha da tutamaz kendini: **‘İyi de ne yapayım ben mi çıkarıyorum savaşları?’**

Yazar **‘Çok para kazansan ve gitsen dini imanı para olmuş silah fabrikalarını satın alsan sonra da silah üretimini durdurup bu aynı mekânlarda otomobil, uzay mekiği, saç kurutma makinesi falan üretsen ve kazandığın parayla yeni**

palazlanan silah fabrikalarının da başına çök-sen... Bıçakla mı savaşıacaklar?’ diye basit bir soru sorar bu sefer.

Ama tatmin olmaz o okuyucu **‘İyi de silahları biz-zat devletler ürettiyor ben bunun önüne nasıl geçebilirim ki?’** diye haklı çıkma telaşına düşer.

Yazar **‘Haa, demek ki o zaman acilen ‘mükem-mel’ olduğuna inanan insanlardan oluşan bir devlete ihtiyacın var. E, peki biz ne yapıyoruz burada?’** diyerek hem soruyu sorana laf sokar hem de bu vesileyle hâlâ onu tanımayanlara kendi hak-kında ipucu verir.

Not: Bu, silah fabrikalarını satın alma fikri sıradan bir düşüncedir ve benim en basit teklifimdir. Öyle **‘vay anasına’** bir fikir olduğunu falan iddia etmiyorum an-cak onursuzların nezdinde para, her şey olduğu için bu kıyırık fikir bile tek başına iş görür, bunu biliyorum.

Notun dibi: Bir gün bu konuyu merak eden en az be-nim kadar cesur ve mükemmel birilerine rastlarsam çok daha nefes kesici teklifler yapabileceğimden hiç kimse-nin şüphesi olmasın. Özetle mükemmelsen henüz şe-kere ‘gaga’ diyen bebeğin kanı akmayacak; **akmayacak o bebek...**

BEN ve ONLAR

23 yaşındaydım ilk defa **‘Ben Dünyanın En Akıllı İnsan-ıyım.’** dediğimde. Her kafadan bir ses çıkıyordu ve ben daha çok toydum o zamanlar. Çoğu defa cevapsız kalı-yordum. O kadar estağfurullahın arasında nasıl baş etmiş de direnmişim, inan hâlâ almıyor aklım fikrim?!.. Bak elimi

öpüp alnıma koydum şimdi, bir de makas aldım dünyanın en akıllı insanından. Büyük adamım vesselam...

Annemin, kaşlarını süzerek bana **‘Oğlum sen deli misin, neden böyle şeyler söylüyorsun yavrum?’** dediği gün **‘Yok anne, deli değilim; ben dünyanın en akıllı insanıyım.’** diye ısrar etmişim. **‘Olsun olsun, sen yine de kimseye söyleme!’** demişti, kaygılıydı ana yüreği, nasıl da utanmıştı zavallı kadın... Hâlbuki hiç denir mi anneye böyle şeyler? Çocuk akli işte!

Hele babamın duyması çok daha fenaydı. **‘Duyması’** diyorum yalnız, bakar mısın? Sanki suç işlemişim gibi yani. Duyar duymaz gözlerini kapamıştı; özelliğidir babamın ağır küfredeceği zaman gözlerini yumması... Birkaç saatliğine evden kaçmışım dünyanın en akıllı insanı olduğum için...

Üniversitedeki arkadaşlarımla tepkisi daha ilginçti; ben diyorum **‘Dünyanın En Akıllı İnsanıyım.’** onlar diyor **‘Lan oğlum, az akıllı ol!’** Kafam karışsa da anlıyordum az akıllı olmanın daha iyi olduğunu.

Eziklerin, atasözüymüş gibi inandığı saçma sapan hatta hem saçma hem sapan bir söz olan **‘Akıllı olup dünyanın kahrını çekeceğine, deli ol dünya senin kahrını çeksin!’** ifadesi çıkıyordu karşıma daha sonra ve ben kahrını çekmeyi tercih ediyordum dünyanın, gizli gizli...

Tembelliklerini **‘Allah, zavallıları sever.’** ifadesinin arkasına gizleyip saklambaç oynayarak mutlu olanlar vardı hiçbir işe yaramayanlar güruhundan ya da paçoz takımından.

Hele de çokbilmişler, aman ne de güzel bilmişler! Ağzını doldura doldura, duyanda önemli bir söz söyleyecek izlenimi oluşturarak konuşurdular. **‘Sen söyleme, kendini övme kardeşim. Bırak başkaları övsün!’** dediler mi bana bir şey oluyordu ama aldırış etmiyordum! Daha akıllıca geliyordu **‘Haklısın.’** diyerek onların saçmalamalarını dinlemek; dinledikçe ne kadar zavallı olduklarını fark edip her seferinde biraz daha büyümek. Anlıyordum: **Ben den başka seçeneği yoktu bu ormanın, kral ben olacaktım.** Dur bir masal anlatayım da öyle devam edelim...

Taht Aslanın Bahtıdır

Aslan erken öldü o yıl ve kralsız kaldı koca orman... Derken gökten zembille bir aslan indi ormana.

– Sen buranın yeni kralısın!

dedi felek zembille inen aslana sarayın tam ortasında. Hiçbir hayvan hakkında herhangi bir fikri yoktu genç aslanın... Ne yapacağını, ormanı nasıl yöneteceğini bilmeyen çiçeği burnunda kral, bir toplantı düzenledi. Amacı, orman halkını yakından tanıyıp ona göre bir yol izlemektir. ‘Kral çağırıyor.’ dedikleri için derhâl akın etti herkes saraya. Oturdular, suskundular... Kral hepsinden çekiniyordu çünkü hiçbirini tanıımıyordu. Gizlese de sesinin titremesini, açıkladı feleğin ona dediğini:

– Ben sizin yeni kralınızım... Sizleri yakından tanımak için davet ettim sarayına.

En başta oturandan başladılar. Simsiyah parlak tüyleri vardı, muhteşemdi gözleri. Cüssesi aslanın iki katıydı ama yapacak bir şey yoktu. Ürkse de aslan tanımalıydı bu hayvanları. Derken konuşmaya başladı bakışlarıyla büyüleyen...

- Ben eşeğim efendim. Tek idealim ağustos böceğine komşu olmaktır. Çok yalnızım sayın kralım. Herkes benimle alay ediyor. Beni en iyi anlayan o.

dedi ve buna benzer saçma sapan bir yığın şey söyledi ağlayarak... Sonra eşeğin yanındaki söz aldı. Onun cüssesi de neredeyse eşeğin iki katıydı ve ciddi endişe vericiydi. Kalın sesiyle şöyle konuştu:

- Ben öküzüm efendim, yaban öküzü. Çok şey istemiyorum! İstedğim tek şey var, sabahtan akşama kadar taze ot yemek ve uyumak... Ne var bunda efendim?

Uzun uzun anlattı da aklı başında tek bir cümle kuramadı öküz... Neyse yanındakine geldi sıra. Boyu dört metreden uzun, ağırlığı iki ton civarındaydı. Kral yine ürkerek dinledi bu uzun boyunlu, boylu poslu hayvanı:

- Efendim, ben zürafayım; aslında öküz kardeş gibiyim de boyum uzun sadece biraz. O benden önce söyledi, lafı da ağzımdan aldı. Tek isteğim şu alçak dalları yükseğe kaldırmanızdır sayın kralım. Bıktım usandım eğilip dikilmekten...

Diğerleri de konuştu sonra... Çakal çukal, tilki, ceylan, kedi, köpek, tavşan, tavuk; hepsi... Kral,

– Tamam, şimdi sarayı terk edebilirsiniz...

dedi ve yolcu etti tüm hayvanları. Neden kral olduğunu da o gün anladı genç aslan.

– İyi ki konuştular yoksa ben ne yapardım?

dedi ve içi rahat bir şekilde gülümseyerek sarayına çekildi.

Nasıl masal ama? Allah için söyle, nasıl?.. Beğendiğine sevindim. Onlar konuşurken yazmıştım bu masalı ben. Hele de amcalar, dayılar, hanım teyzeler... Saygılıydım hep yaşlılara. Bilirlerdi hiç ses çıkarmazdım onlara. **‘Gir, sigortalı bir işte çalış yavrum. Sana ne akıldan makıldan. Üç günlük dünya... Çivisi çıkmış dünyayı sen mi kurtaracak?’** derlerdi. Bu **‘çivisi çıkmış dünya’** lafını da hiç anlamadım. Bunu her duyduğumda içimden bir ses hep **‘E, çıktıysa çakalım o zaman!’** diye sesleniyor bana ki ben hiç sevmem çözüm üretmek varken öyle oturup da şikâyet etmeyi.

Bir kısım insan gıcık olur sebepsiz: Nerden biliyorsun masalını beğendiğimizi de seviniyorsun? Beğenmedim arkadaş!

Kral cevap verir: Bilirim seni ben... Beğendin beğendin hem de ağzın açık dinledin.

Bütün bunları ve çok daha fazlasını yaşadım. Haa, bak bir tanesi daha geldi aklıma şimdi:

Sinirli Profesör

Mühim adammış, illa tanışmalıymışım! Doktor bir arkadaşımın ısrarı üzerine tanışmıştım o profesörle. Muayenehanesindeydik. Üzerinde **‘Dünyanın En Akıllı İnsanı’** yazan kartımı uzattım kendisine, o da yaptı aynısını sonra kartıma baktı. Ben de yaptım aynısını... Birden,

– Bu ne saçmalıktır böyle?

diyerek yere attı kartımı, ben yapmadım bu sefer aynısını. Eğildim ve yere attığı kimliğimi alıp sanki pisliğin içine düşmüş gibi elimle severek sildim kartvizitimi. O tozunu sil-diğimi zannetmiş olabilir oysa ben onun parmak izlerini yok ediyordum. Bunu siz de yapın! Size eli değmişse bir embesilin, zaman kaybetmeden size değen parmak izlerini silin! Dedim:

– Hocam, neden attınız kartımı?

Hoca benden kalabalık olduğu için sizli bizliydim. Dedi:

– Saçmalamışsın. Ne demek dünyanın en akıllı insanı?

Dedim:

– Ne yazsaydım hocam?

Onun kartında profesör yazıyordu. Dedi:

– Neysen onu yaz kardeşim!

Dedim:

– E, ben de öyle yaptım zaten.

İyice sinirlendi embo ama benim tahammülüm kalmamıştı ki toyluk mevsimim de geçiyordu yavaş yavaş.

Arkadaşlarım bilir; çok sinirlenince ürkütücü şekilde sakinleşirim ben. Ayağa kalktım; az önce kimliğime saygısızlık eden ve benim sükûnetim karşısında inceden utanan adama nazikçe sordum:

– Siz profesör olduğunuza emin misiniz hocam?

Dedi:

– Elbette ki eminim. Bana o unvanı bir başka profesör verdi.

Dedim:

– Hocam, acaba o profesör emin miydi kendinin prof olduğundan?

Dedi:

– Elbette! Ona da o unvanı bir başka profesör verdi nitede.

Dedim:

– Peki hocam, acaba o emin miydi?..

Adam hâlâ anlamadı nereye varacağımı ve bana sanki salakmışım gibi gülümsedi. Hani acır da tebessüm edersin ya zavallıya, öyle işte. Sıkılmıştım onun ezik nefesiyle kirlendiği oksijeni solumaktan, sordum:

– Uzatmayalım beyefendi. İlk profesöre unvanını veren kişi kimdi?

Cevabı yoktu çünkü ilk profesöre kimse unvan veremezdi. Belli ki biri kendini profesör ilan etmişti. Ve şöyle sürdürdüm konuşmamı:

- Hocam, siz asla profesör olduğunuzdan emin olamayacaksınız; size bu unvanı veren kişi her kimse, o emin olacak sadece sizin hocalığınızdan ki o da kendinin prof olduğundan pek emin değildi zaten. Sizin akademisyen arkadaşlarınızdan sadece o ilk olandır kendi profesörlüğünden şüphe etmeyen. Şimdi hocam, ben işte o profesörüm. Bu unvanı hem verenim hem de alanım. Yani siz prof olduğunuzdan emin değilsiniz ama ben dünyanın en akıllı insanı olduğumdan fena hâlde eminim.

Adam çok şaşırılmıştı çünkü mantıksız tek cümlem yoktu. Bir profesörün özgüveni kaybolmamalıydı; denge kurmak için bir cümle daha ettim:

- O, size devletin verdiği unvan hocam, bırakın o orada kalsın. Evet, devletin indinde siz bir profesörsünüz ama kendi nezdinizde ne olduğunuz hakkında bir fikriniz yok! Şimdi gidin ve kendinizi başka bir şey ilan edin, inandığınız bir şey... Galenler, Hipokratlar, İbn-i Sinalar bu unvanlar yokken vardılar... Şimdi de varlar. Gidin bakın; onların da unvanlarına takılmadıklarını göreceksiniz. İyi bir hekimmişsiniz ama yetmez çünkü en iyi değilsiniz ve bu yüzden benim anneannem göremiyor yıllardır!

Arkadaşıma dönerek ‘Sen sonra gel, hocamı yalnız bırakma, ne olur ne olmaz!’ imasıyla bakarak muayenehaneyi terk ettim...

Zaman geçti... Birkaç kere görüşmek istemiş ama vaktim olmadı. Mühim adammış söylediklerine göre... Dur hatırlayacağım şimdi! Adı neydi, neydi? Dur hatırlayacağım!.. Hatırlayamadım valla! Demek yapmamış dediklerimi ki 30 yıl önce hekimliğinden emin olamayan bir doktorun hatasıyla kör olan anneannem hâlâ göremiyor.

Özür dilemiyorum: “Bir profesöre nasıl ‘embesil’ dersin? Hemen özür dile...” diye düşünenler olabilir. Embesilliğinden eminim ama unvanını ben vermediğim için profesör olduğundan emin değilim. Dolayısıyla teklifiniz reddedildi bayım.

Açıklama: Burada geçen ‘embesil’ kelimesi ‘olgun olmayan’ anlamındadır. ‘Ben sana vali olamazsın demedim, adam olamazsın dedim.’ vecizesinde geçen adam olamama durumu gibi yani.

Neden ‘bayım’ dedim: Çünkü bilindiğinin aksine erkektir duygusal olan, kadınlar her zaman daha gerçekçi ve çok daha mantıklıdır. Dolayısıyla hiçbir kadın ana fikri ıskalayıp da işin bu kısmına takılmaz.

Tıp dünyasının güzide şahsiyetlerine: Uzaktan bakınca pek anlaşıyor gibi gözüküyoruz, farkındayım lakin dikkat ederseniz bunun sizin olmazsa olmaz varlığınızla herhangi bir ilgisi yok. Aranıza sızmış ve kendini hekim zannederek size zarar veren ayırık otlarınadır lafım. Felsefe dünyasında da yazın alanında da var bu casuslardan ki emin olun onlara daha fazla çatıyorum. Meslektaşım olmaları beni ilgilendirmiyor. Eğer birileri **‘Ben kitap okumaktan sıkılıyorum.’** diyorsa bazı iş bilmezler sıkıcı kitaplar yazmış ve birilerinin beni okumasını engellemişlerdir. Yani sözüm, sizin gibi işinin ehli olanlara değil asla... Neyse çok uzattım, dua edesim var: Allah sizi başımızdan eksik etmesin, iyi ki varsınız ve hep oradasınız. Şimdi lütfen dediklerimi yapın ve sizler de benim gibi sonsuza kadar kalın.

SEN O'SUN O KİM DİYE DÜŞÜNME O SENSİN

Şimdiii **'Sen söyleme, bırak seni başkaları anlatsın.'** yaklaşımını çöpe at. Hiçbir zaman hak ettiğin yerde görmez başkaları seni ve hep görmek istedikleri yerde muhafaza ederler. Yani kendilerinden bir kademe aşağıda... Dedim ya sen başkalarının dediği şey değilsin, ne olduğuna inanıyorsan 'o'sun işte, sadece 'o'sun. Öyleyse derhâl kendini tanımla ve ne olduğunu, neye benzediğini ya da benzemediğini bizzat sen tespit et yoksa başkaları seni kendi menfaatleri doğrultusunda kolay lokmalara çevirecek ve fena benzetecek, benden söylemesi.

Kedi sordu: Ben neyim?

Bilge fare cevap verdi: Sen bir faresin.

Bir gece fareler birleşip yediler kediyi.

Böyledir İşte

Bir dilenci meslek hayatının 40. yılında zengin olduktan sonra restorana giderse elini açar ve boynunu bükerek **'Allah rızası için bir çorba lütfen!'** diye sipariş verir garsona. Bir zengin 40. yılında iflas edip dilenci olduktan sonra restorana giderse başını diker ve gür sesiyle **'Bana bir çorba ver delikanlı! Üzerimde para yok, bir ara bırakırım.'** der garsona. Zira biri dilenci, diğeri zengin olduğuna inanıyordur hâlâ. Öyleyse bırak söylenenleri ve ne olduğuna karar ver çünkü sonsuza kadar inandığın şey neyse sen sadece o olacaksın.

BÜYÜYÜNCE NEDEN AĞAÇ KESER ÇOCUKLAR

İnsan, uyanmalarını sayarak yaşar hayatını. Herkes başkalarının belirlediği takvimlere göre tüketir kendisine verilen ‘ömür’ denilen bu tek kullanımlık eğlenceyi. Oysa hayat, yaşarken en mutlu olduğunuz anlarınızdaki kadar kısa ve yine o anlarınızdaki kadar heyecanlı bir armağandır. Her yaratılan nesne, sizi bildiğiniz anlamlarından çok daha fazla mutlu ederdi de aslında, siz her birinin anlamını değiştirerek ızdıraba çevirip kendi elinizle inşa ettiğiniz hücrelerinize girip zindanda yaşamayı seçtiniz.

Çocuklar bu yüzden gülerler işte gördükleri her yeni şeye. Senin paten kayarken aldığın zevki, bir çocuk ağacın dalına dokunurken almayı başarır mesela. O ağacı keserek mobilya yapmayı öğrenince kaçır uykuları ve artık ona dokunmak değil onu kesmek zevk verir zamansız büyümüş o çocuğa. Zevk almaz artık hiçbir şeyden o çocuk; girince ‘kendini var etmek için onu yok etmek’ ince hesabına.

BUSH’LAR BLAİR’LER ŞUNLAR BUNLAR ÇOCUK OLSAYDI

Eminim ki dünyayı çocuklar yönetseydi ne savaş olurdu ne kan ne de kavga. Su savaşları yapıldı belki, en fazla üstü başı ıslanırdı insanların. Kan bulaşmazdı elbisesine masumların. Anneler yine ağlardı belki ama asla kan ağlayan olmazdı. Dökülenler sevinç ve mutluluk gözyaşları olurdu sadece. Dünyayı, krakerini bölüşmekten çekinmeyen çocuklar yönetseydi sınırlar olmazdı şimdi. Bir ülkeden

bir başka ülkeye geçerken vize mize sormazdı kimse diğere. Onlar büyüklerin göremediğini görebilirlerdi bence. **‘Eşge vize yoksa insana niye olsun ki?’** derlerdi mesela. Futbol maçlarında hakem olmazdı. Eline top çarpan futbolcu ‘Benim elime top çarptı.’ der, topu penaltı noktasına kendi eliyle koyardı hem de. Kimse de onun aptal olduğunu düşünmezdi üstelik. Haber de zaten çocuktan alındığı için mahkemelerde şahit aramaya gerek kalmazdı zira ‘Ben suçluyum.’ derdi suçlu olan...

Neden: Neden yaş ortalaması 28 olan bir ülkenin, siyasetçilerinin yaş ortalaması 55’tir? Ve neden bürokraside gözümüze çarpanlar hep 60 yaş üstü; kulağından siyah ve sert kıl çıkmaya başlayan amcalar ile bıyıkları terlemeye başlayan hanım teyzelerdir?

Öneri: Seçilme yaşının 18’e indirilmesinin tartışıldığı Türkiye’ye ve bu vesileyle bütün dünyaya önerimdir: Öncelikle ülkelerin, yaş ortalaması bakımından değişkenlik gösterdiği düşünülürse; bu konuda averaj bir yaş belirlemek, evrensel bir bakış açısı ya da örnek alınası bir yaklaşım olmayacaktır. Üstün bir zekâ örneği gösterilerek ortaya konulacak bir çözüm önerisi, globalleşme sürecindeki dünyanın bu konuda zihnini açıp genel bir revizyona gidilmesine vesile olacaktır ki bunu da yine her zaman olduğu benden başkası yapamaz.

Efendim, önce halkınızın yaş ortalamasını alın, sonra çıkan sonucun üzerine 10 yaş koyun ve çıkartın; bu aradakilerin dışındakilere siyaset yasağı getirin. Sözelimi bir ulusun yaş ortalaması 30

ise politikacıların yaş ortalaması 20 – 40 olmalı ki devlet adamları halkının nabzını tutabilsin! 30 yaşındaki bir adamın beklentilerine nasıl cevap verebilir 60 yaşındaki?.. Beraber çay bile içemeyen insanların birbirine derman olması düşünülebilir mi? Daha reel ve anlaşılır olması için seni **‘İlko-kul 1. sınıfın başkanını, lise sondan seçsek ne olurdu acaba?’** sorusunu düşünmeye davet ediyorum... Ben düşündüm ve çok güldüm. Çiş için başkandan izin isteyen çocuklara **‘Az önce gittiniz, izin mizin yok size!’** diye mukabele ederdi o başkan ki bu durumda ya sınıfı bok götürürdü ya da prostat olma yaşı 10’a inerdi.

İnsan düşünür: Az önce **‘Dünyayı çocuklar yönetseydi...’** diyerek ahkâm kesiyordunuz Sayın Demirkıran, o zaman da küçük küçük veletler koca koca adamları bezlemeye kalkmazlar mı peki?

Demirkıran cevap verir: Orada ironik ve trajikomik bir yaklaşımla herkesin çocuk olduğu düşünülmüştür. Hatta anneler babalar da çocuk o hikâyede ve anlatılmak istenen çoook başka bir şey. Şimdi lütfen o yazıyı bu bilinçle yeniden oku. Ayrıca daha dikine bir yaklaşımla akan kana bakılırsa küçücük veletlerin koskoca adamların altını bezlemesi isabet olacaktır, bilmem anlatabildim mi?

Detay: Yaş almak kötü bir şey değildir. 70 yaşındaki bir insanın yaşadıklarına ve düşündüklerine saygı duymak elbette ki akıllı insanların göz ardı edemeyeceği kadar önemlidir. İnsanın her yaşta yapabileceği şeyler mutlaka vardır ancak nasıl ki

yaş ortalaması 17 olan bir futbol müsabakasında sahaya çıkan bir futbolcunun yaşının 60 olması anlaşılamayacak bir gereksizlik ise nüfusunun genç olmasıyla övünülen ülkeleri fazlaca yaş almış insanların yönetmesi de o derece saçmadır. Aynı şekilde bunun tam tersi de akıllıca olmayacaktır. Yaş ortalaması 60 olan bir milleti 25 yaşındakiler yönetmemelidir bence.

Detayy: Kan bağı olsun ya da olmasın birileri size ‘dede’ demeye başlamışsa lütfen dede olur musunuz artık? Koooca çocuk yalan mı söylüyor? Dedesin işte, kabul et ve git öncelikle parkta torununu tahterevalliye bindir.

İnsan sorar: Ne yani, insan erken yaşta elini ayağını çeksin mi şimdi hayattan?..

Gülümseyerek cevap verir yazar: Elbette ki hayır, sadece profesyonel liglerde top oynamasın ve kendi akranlarıyla ne yapıyorsa yapsın da gençleri yönetmeye kalkmasın. Zira ne demişler: **‘Dedesiz bir toplum, torunsuz bir dedeye benzer.’**

Neyse şaka bir yana, elbette ki siyasetçilerin hani yaşta olmayıp da başta olduğu söylenen akıl münasebetiyle akli, fennî, ilmî, siyasi, sıhhi, beşeri, sınav ya da diğer bilumum hususlarda istifade edebileceği danışmana, ombudsmana ya da akıl hocasına ihtiyacı vardır. O hâlde gençlere danışmanlık yapmalı az genç olanlar. Yani demek istiyorum ki **‘Her yaştan insan teknik direktörlük yapabilir ama top oynamak başka bir şeydir işte.’**

Velhasıl ya da hiç olmazsa: Bir ulusun yaş ortalaması ile parlamentoda görev yapacak senatörlerinin yaş ortalaması müsavı olmalı. İlgili seçim kurulları en başta bu işe yaramalı yani. Bu hesaplada aday vekillerin sunulan listesinde adı geçen kişilerin yaş ortalaması 28 olmalı mesela. Böylece de kimi adayların yaşı 20 olabileceği gibi kimilerinin de 70 de olabilir ki bu sayede gerekli bir homojenlik de sağlanmış olur.

İnsan haklı gibi gözükür: Neden ortalama yaştan üzerin 10 yıl koyup çıkarıyorsunuz Sayın Demirkıran? Neden 9 değil, 13 değil mesela?

Demirkıran abaküsüne bakar: Hesapladık herhâlde ki zaten bilen bilir; insanların etkin kabul edilen mesai süresi bütün dünyada 20 ila 30 yıl arasında kabul görmektedir. Emeklilik de zaten bu kriterle tanımlanagelmıştır. Ne var ki bu sürenin ortalama 10 yılının dolu dolu siyasi hayatta ya da yönetim kademesinde geçirilmesi, bütün kronikleşmelerin önüne geçecektir. Çok uzun süre devlet yönetenlerin güç zehirlenmelerine uğradığı ve birer diktatöre dönüştüğü hatırlanırsa bu fikre saygı duyulacaktır.

Tespit: Ömrünün 30, 40 bazen 50 senesini siyasi arenada geçiren hiçbir lider ülkesini ileri götüremiştir.

İtiraz: Olur mu canım? Tarihte imparatorluklar ve 50 sene süren başarılı iktidarlar var!

Cevap: Babadan oğula geçen tahtlarda kimin oturduğunun önemi yoktur zira bir diktatör bir başka

diktatöre devretmiştir tacını... Ayrıca savaşmaktan başka hiçbir işe yaramamıştır bu iktidarlar. Güzel insanların zorlamalarıyla literatüre kazandırılmaya çalışılan **'sanat tarihi'** ibaresini saymazsak senin sözünü ettiğin bu genel tarih, yapılan savaşlardan başka bir başarıdan ya da başarısızlıktan söz etmez.

Not: Bir siyasetçinin zamanı çok olursa aklına türlü çeşit fetbahlık gelebilir. Bu nedenle **'Ona da bir dahaki dönem bakarız artık.'** cümlesini kurmasına izin verilmemelidir politikacıların. Vay efendim çıraklık dönemi, yok efendim kalfalık dönemi, aman efendim ustalık dönemi gibi ifadelerle hatalarını hoş göstermeye çalışma girişimleri komik olur ki bu da **'Usta değilsen yönetme kardeşim.'** duvarına çarpmaları neticesinde akıllanmaları anlamına gelir.

Hayvanlar, diğer türlerden korunmak için sınır belirler de insanlar acaba hangi tür için yapar bunu?

Eşşekler Eşeği Tanıdı

Eşeğinin sırtında sınıra yaklaştı adam. Vize sordular adama. Vizesi yoktu. Adamı nezarete attılar, eşek sınırı geçti.

Eğer dünyayı bu süper amcalar yerine **'Anne kakam geldi!'** diyecek kadar akıllı olan çocuklar yönetseydi para için anesini kesmezdi cudam. Petrol için, yağ için yüz binlerce masum çocuk ölmezdi o zaman.

Ne yazık ki dünyayı çocuklar yönetmiyor lakin bak şu tezada ki bir zamanlar çocuk olanlar yönetiyor yerin kirli yüzünü. Bu kan, bu kavga dünün çocukları büyüdüğü için

bulaşıyor üstümüze başımıza. Keşke hiç büyümeselerdi de hep çocuk kalsalardı... Yine yemek yerken üstlerini kirlet-seler, burunlarını kazaklarının kollarında silselerdi... İpek kravatları olmasaydı da keşke yamalı pantolonla dolaşsa-lardı. Hiç hesap bilmeselerdi keşke, matematiksiz yaşa-salardı hep. En büyük suçları bakkaldan çikolata çalmak olsaydı. Keşke yine minik misketlerle kuyu oynasalardı da koca misketlere hiiiç bulaşmasalardı...

Çikolata Hırsızı

İki küçük çocuktu onlar yanındaki çeşmeden her gün su içtikleri bakkaldan çikolata çaldıklarında. Yoktu pa-raları, yoksa yapmazlardı. Çocuktular; çok çocuk, en çok çocuk, en çocuk. Yapmazlardı biliyorum çünkü ben onları iyi tanıyorum. Pişmandılar. Biri 'Geri ve-relim.' dese öteki 'Tamam.' diyecek, götürüp çikola-tayı bakkala geri verecekti. Alt tarafı zavallı bir çiko-lataydı çaldıkları ki bakkalda bir sürü vardı onlardan. Haberi bile olmazdı bakkalın, ruhu da duymazdı, gi-deni anlamazdı... Dedim ya çok vardı onda o çiko-latalardan... Lakin biliyordu çocuklar çalmamalıydı-lar. Göz göze gelmekten korktular, hiç bakamadılar ne gözlere ne de çikolata hayali bulaşmış ellere. Eri-meye başladı çikolata artık götürüp geri vermeliydi-ler ama öyle güzel kokuyordu ki namussuz, bunu bir türlü beceremediler. Ne yediler ne de götürüp geri verdiler. Yoktu paraları, olsa yapmazlardı; dedim ya çocuktular, çok çocuk, en çocuk...

Biri duysa ne derdi, çocukların nefesini keserdi?! Hırsızlıktı işte bu, düpedüz hırsızlık. Biri daha yaramazdı ötekinden ‘Ne var sanki alt tarafı bir çikolata.’ dedi. İyice kızarınca daha az yaramaz olanın yüzündeki kırmızılık, saçlarının arkasına saklandı. Sanki bakkal her gece gelip çöküyordu göğsüne. Biri daha yaramazdı evet ama dayanamazdı az yaramazın gözünden dökülenlere, dayanamadı ve de. ‘Hadi gidip geri verelim çikolatayı.’ dedi, bir gece vaktinde. Siyah giyindiler, simsiyah. Sevindi daha yaramaz olan. Belki vazgeçip yeseler ağızlarını kollarına silecektiler. Siyah iyi bir şeydi bazen, simsiyah en iyiydi; çikolata lekesini belli etmeyecekti. Az yaramaz olan kararlıydı; daha çok istese de o çikolatayı geri vermeleri gerekti. Anladı öteki çocuk, son bir umutla zaman kazanmak için çeşmeden su içerken anladı: O çikolata onlara yasaktı.

Bakkalın önündeydiler. Çikolatayı kapının altından içeri süreceklerdi. ‘Tamam.’ dedi umutları tükenen büyük yaramaz, pes etti ve eğildi; tüm vazgeçmişliğiyle eğildi... Zifiri karanlıkta kapının altından içeri bakarken titreyen ışığı fark etti. Bütün çikolataların sahibi içeride miydi yoksa ya da lambası mı açık kalmıştı koca dükkânın? Hayır, lambaya benzemiyordu bu, bakkal yanıyordu ve sebebi belli olmayan bir kıvılcım ateş saçıyordu. Hilâl karasındaydı gök, daha yaramaz olan ‘**Yangın vaaaar...**’ diye bağırdığında. Kimse duymadı, gelip koşmadı... Az sonra kül olacaktı büyük bakkal ve bütün çikolatalar. Eğer on dakika önce içeri atsaydılar o da yanacaktı. Ne yapacaklarını şaşırıldılar. Ya yanarsa bakkal ya veremezlerse çaldıklarını ya yerlerse onlara yasak olanı?.. Sönmeliydi

bu ateş, yanmamalıydı bakkal... İş başa düşmüştü. 'Çöp kovası...' dedi daha az yaramaz olan, bakkalın önündeki plastik zimbirtiyı gösterip. Kovayı apar topar yere boşalttılar, bakkalın yanındaki çeşmeden su doldurdular ve kapının altından henüz alev almamış ateş saçan kıvılcımı boğdular; bir daha, bir daha... Ve sonunda söndü ateş. Kimse görmeden çikolatayı içeri atıp eve kaçtılar.

Ne geceydi o, ne çılgın bir geceydi... Kimseye anlatmadılar, titreyerek uyudular...

Ertesi sabah bakkal fark etti olup biteni. İyi de nasıl dinmişti bu ocaklar söndürenin tüteni. Çocuklar da oradaydı ve önü kalabalıktı bakkalın. Polis gelmişti hesabını sormak için yananın. Bir ara üniformalılarla göz göze gelip kaçmaya kalkınca yakalandı çikolata hırsızları. Polis zor sorular soruyor, çocukları cevapsız bırakıyordu. Tam itiraf edecekti ki az yaramaz olan, yaşlı ve ahraz bir kadın yetiştirdi imdada sesi sedası çoktan kaybolan. Bir kâğıda yazdı dün gece gördüklerini: **'Bu çocuklar söndürdü yangını.'** Anladı polis hata yaptığını, yok yere iki küçük çocuğu suçladığını. Az yaramazın saçını okşadı özrünü avucuna dolayıp. Dükkânını kurtaran çocuklara gülümseyip yere eğildi bakkal ve suyun üstüne sıçramış çikolatayı eline alıp teşekkürünü ona sarıp sarmalayıp uzattı daha az yaramazın yanında dikilen asık suratlı çocuğa... Gülümsedi çocuk, anladı çocuklar; **meğer tanrının armağanıymış onlara bütün çikolatalar.**

Paraları yoktu, yoksa çalmazlardı, daha çok çocuktu-lar, en çocuk... Yapmazlardı biliyorum, paraları olsa çalmazlardı, iyi biliyorum çünkü o daha yaramaz olan çocuk bendim ve ben 'biz'i iyi tanıyorum.

UTANÇ MÜZESİ

Ciddi ciddi tatmin olmuyor ve ne yazık ki bütün dinlerin hatta felsefelerin kesişim noktası sayılan ancak inananların bile çok büyük bir kısmının ısrarla idrak edemediği **‘Paylaşma İlkesi’**nden yoksun yaşıyordu insanlık!.. Kendi ırklarına verdikleri değeri komşularına, dostlarına, arkadaşlarına vermiyorlardı. Hiçbir çaba sarf etmeden, kendi isteği dışında dâhil olduğu ırkı adına savaşımlara katılmayı, ölmeyi, öldürmeyi marifet sanıyordu insan. ‘Bizim kökenimiz bilmem kaç bin yıl öncesine dayanıyor!’ diye duyduğu bir masalın peşinden gidiyordu ve de. Oysa bir insanın kökeni, en fazla yaşadığı yıl kadar öncesiydi ve demek ki geçmişle övünmeyi bırakıp şimdisiyle yaşasaydı o insan, kimse açlıktan ölmeyecekti o zaman.

Şimdi, şu an; gerisi zaten yalan!

Bir pazar sabahıydı henüz 6 yaşında olan kızım Berfin’in o ömre bedel kahkahalarına uyandığımda. Çizgi film izliyordu: Bugs Bunny. Hani babayım ya kızıma hayatı öğreteceğim ya... Dedim:

- Bak kızım! Hayatın boyunca ne yaparsan yap, daima neyi kaçırdığını merak et! Şimdi ver bakalım o kumandayı, şu an bunu izlerken neyi izlemiyoruz görelim.

Az biraz bozalsa da morali verdi kumandayı. Ben doğru olanı yapıyordum. Gerçekten merak etmeliydi insan: Bir şeyi seçmek için başka bir şeyden vazgeçmek gerekirdi, bilmeliydi. İşte ben kızıma o vazgeçtiklerini gösterecektim. Evet, yan kanalda

İstanbul'un Fethi'ni anlatan başka bir film vardı hem de çizgiden. Dedim:

- Kızım bunu izleyelim. Bak, adamlar İstanbul'u fethetmişler.

Dedi:

- Baba, ben Bugs Bunny'yi izlemek istiyorum.

Dedim:

- Ama kızım, adam 21 yaşında fethetmiş İstanbul'u...

Dedi:

- İyi de baba, ben Bugs Bunny'yi izlemek istiyorum...

Dedim:

- Ama kızım İstanbul'un fethi...

Dedi:

- Baba, Bugs Bunny...

Dedim:

- Kızım, İstanbul...

Dedi:

- Baba, Bugs...

Dedim:

- Kızım, İst...

Sonra durdu ve bana, cevabını benim bile bilmediğim bir soru sordu:

- Baba, onlar İstanbul'u neden fethetmişler biliyor musun?

Şaşırdım. 'Ne diyecek acaba?' dedim. Sordum:

– Neden kızım?

Dedi:

– Biz rahat rahat Bugs Bunny izleyelim diye babi...

Tam altı yaşındaydı Berfin, anda bitirdiğim o son fakülteye dekan olup bana ‘geçmiş’i tercih edenlerin ‘şimdi’den vazgeçtiğini öğrettiğinde.

Vahim not: Ben bu anımı kime anlattıysam **‘Eee, dünyanın en akıllı insanının kızı ne de olsa...’** diyerek kendi çocuklarını ıskaladılar. Oysa hiç alakası yoktu kızımın zekâsıyla benim akıllılığımın... Berfin de 6 yaşında zihni henüz kirlenmemiş her çocuk gibi bir çocuktuk işte. Sonuçta gördüm ki insan hep kendinde olmayanlara ya da ulaşamayacaklarına özeniyor.

Neyse konu dağılmadan devam edelim şimdi. Ne diyor-duk en son?.. Haa, tamam! **‘Utanç Müzesi’**ni anlatıyordum... Evet, devletler hâlâ ilkel yöntemlerle idare ediliyordu. Yüksek mevkidekiler hedefi olanlarla değil parası olanlarla konuşuyordu. Vergi yasaları hedef sahiplerini değil mal mülk sahiplerini koruyordu. Okullarda binlerce yıl önceki savaşlar, dökülen kanlar, kopan kollar bacaklar anlatılıyordu; kin tarlalarına sürekli nefret ekiliyordu ve de. Müzelerde insanlığın rahatı ve huzuru için yapılan icatlardan daha çok, kafa koparan kılıçlar, masumun sofrasına oturan bombalar sergileniyordu. Yerde bulduğu boş kovani, yemeden içmeden ve hiç zaman kaybetmeden müzelere götürüp ‘tarihi eser’ diye zapta geçirenler, kim bilir belki de İbn-i Sinaların hayat kurtaran neşterlerinin, Teslaların dünyayı aydınlatan çizimlerinin üstüne basıp geçiyordu üzerine kan bulaşmış o demir parçalarını kutsarken.

Yalan, ciddi bir hafıza ister; en büyük hafıza ise tarihtir.

Ülkesine gelen turistlere, aynılarından onların memleketinde de olduğunu unutup ‘Senin dedenin kanı, hunharca aldığı-mız canı işte bu kılıcın ucunda delikanlı.’ ya da ‘Hani senin büyük akrabaların vardı ya kızım, hani şu ülkenizin meydan-larında anıtı dikilen ataların; işte biz onları bu topraklar, şu tüfeklerle öldürdük, denize döktük bak ne güzel! Gel bak ucunda hâlâ kokusu var dedenin, dokun hadi!..’ diyenlerin, daha sonra ya da her anda, ilk fırsatta utanmadan bir de barıştan söz etmesi ne kadar da tutarsızca. Oysa her dev-let, bu hâliyle savaşa özendirmekten başka hiçbir işe ya-ramayan, savaş meydanlarında kullandığı aleti edevatı, hiç mermi düşmemiş Kapadokya’da ya da aynı duruluktaki bir başka mekânda, dünyanın ortak ayıbı ilan edilecek ve adına da ‘Utanç Müzesi’ diyerek gelecek nesillere miras bırakıla-cak, simsiyah kapılı bir binada sergilemeliydi! En çok kılıcı olan değil hiç olmayanlar övünmeliydi! Ve bugünün genç-leri onlara baktıkça ‘Vatanıma canım feda!’ demek yerine kendini dünyaya adamalı, barış düşlemeliydi!

Ülkesi için ‘ölmeyi’ göze alacak seviyedeki kahramanların çoğu nedense dünya için ‘çalışmayı’ seçecek kadar babayiğit değildi işte.

BİBERONDAN MOLOTOFA

Hiçbir zaman milletler savaşmamıştı aslında. Savaşanlar, savaş çıkaranlar bir şekilde yetkiyi eline alanlardı. Zorla

gönderiliyordu halklar savaşlara yani. Yoksa sıradan bir İngiliz vatandaşının aklına nereden gelecekti gidip de bir Türk'ü vurmak! Öyleyse savaşılması, kin tutulması gereken İngilizler ya da Türkler, Fransızlar veya İtalyanlar, Ruslar, Amerikalılar, Çinliler, Japonlar değil; egosuna yenilmiş, bütün dünyaya sahip olmak için ölesiye hırslanmış, aklına bir şey gelmediği için de savaşarak iz bırakmayı seçmiş saldırgan zihinler olmalıydı. Onlarla savaşmalı ve bu gece kaldırılmalıydı ortadan öldürme bahanelerinin o masum palavraları, timsahı ilk defa ağlatan gözlerdeki yalan yaşları. 2030'un Mart'ını beklemeden yemin etmeli insanlık bir daha asla savaşmayacağına, ant içmeli bu gece ve de bitirmeli bu gafleti. Ve şimdi bu fikre itiraz edenler, halklarına rağmen yetkiyi elinde bulunduranlardan başkası olmayacaktır ki onlar da bir zamanlar biberonlardan besleniyor, halkın sıralarında oturuyor, her gördüğü insana gülümsüyorlardı. Büyüyünce şımardılar, şeytana çalıştılar, fabrika ayarlarını kendi elleriyle bozdular.

Ormanda Kalleřlik Olmaz

Tilki, yeni doğan yavrusunu eğitiyordu.

- Ormanın en vahşı hayvanı bile ürkütmesin seni ama nerede bir insan görürsen orayı hemen terk et!

dedi yavrusuna.

- Neden?

diye sordu yavru.

- Çünkü evlat, hiçbir hayvan silah taşımaz.

dedi tilki.

SAVAŞ İSTİYORUM

Esasında savaşmak, insanoğlunun en büyük icadıydı; bundan daha güzel, daha anlamlı ne olabilirdi ki? Bütün insanlık savaşmalı hem de gece gündüz. **‘Savaşmak’** ne nefes kesici bir kelime, ne entelektüel bir tavır?.. Şu estetiğe bakar mısın? Kanserle savaşan kız, veremle savaşan bilim adamı, duman savaşçıları, cehalele savaş açan aydın, önyargıyla savaşan adam, sınırlarla savaşan çocuk, barış savaşçıları... İşte buydu insan genetiğine kodlanmış savaşma biçimi ancak kafalarda oluşan ‘savaş’ algısı kötüydü ve ona yüklenen anlam ürkütücüydü. Bir çocuğun elindeki şekere nişan alan tetikçinin başlattığı harplerdi hunharca olan. İnsan, basit bir paradigma değişikliğiyle öldürmek için değil yaşatmak için savaşmayı öğrenebilirdi oysa; yanlış cephede bulunmaktan kurtulup doğru saflarda yer alabilirdi kolayca.

Öyleyse büyük düşünmek, büyük yaşamak, büyük olmak gerekir zira büyük kafalar, kahramanlığı müzelere sıkıştırılmaz, delikanlılığı da kılıcın ucunda değil laboratuvarlarda arar. Ne var ki birileri kahramanlığı müzelere sıkıştırıp delikanlıları da laboratuvarlardan çekeli beri, başka birileri masumun gözünün içine baka baka silah ürettiyordu adına ‘fabrika’ dedikleri ecel depolarında, ölüm biriktiriyordu yani. Ve tezada bak ki şimdi evinin camına taş atsalar, kıyameti hem de kızılcasından koparıyordu da yan mahallede oku yayı, topu tüfeği, taşı tabancayı çoktan aşmış, çocukların ve dahi doğmamışların kafasına nükleer başlık geçirmeye

hazırlananların bacası tüterken, falanca hastanenin yeni doğan kliniğinde bilmem kaç tane ocak sönerken, filanca ücralardaki okulun teneffüs zili, pimi çekilmiş el bombalarıyla çalarken o hiç sesini çıkarmadan eli kolu bağlı oturup rahat rahat uyuyabiliyordu.

Ve uykudayken birileri; kirlenmişti bilim atölyeleri, pislenmişti deneyler yapılan laboratuvarlar... Sıradan insanlar ne anlar bebek yakan bomba yapmaktan, yuva yıkan uçak tasarlamaktan, cenin takip eden füze planlamaktan? Elbette ki eğitim görmüş elit melit, it mühendisler sıvıyordu kollarını ve dünyaya hayat verirken değil katliam üretirken yoruluyorlardı çalışmaktan... Ne içindi bu peki? Para için tabii ki; sadece ve sadece para...

‘Tıp geliştii. Anne karnında bebeklerin cinsiyetini değiştirmeyi başarmak üzereymiş doktorlar. Ne adamlar var yaa Allah Allah?!’ diye hayret eden şuursuzlar yaşıyor şimdi yeryüzünde, seninle benimle aynı nefesi alıp veren. Düşünebiliyor musun, sen kız doğacakken adı doktora çıkmış birileri senin cinsiyetini değiştiriyor hem de hiç izin mizin almadan? **“Sen erkek olacaktın yavrum fakat bizim dört oğlumuz vardı, baban dedi ki ‘Bu da kız olsun!’ ve sen doğdun güzeller güzeli aslan kızım benim. Baban erken öldü, göremedi bu günleri ama o en çok da seni severdi yaşasaydı...”** diyorlar.

Öte yandan daha beyinlerdeki kıytırık bir tümörü bile almayan kafalar, nasıl olacak da ana rahminde cinsiyet değiştirmeyi başaracaklar? Pençata bak hele sen! **‘Fantom**

Sendromu' ne olacak peki ya da başka bir ifadeyle **'Kayıp Organ Sendromu'** bu işin neresinde kalacak? Veya çok daha net bir anlatımla beyindeki bağlantısını kesemedikleri o kayıp organı nereye saklayacak bilim adamları?

Yahu, hele şu uğraştığınız işlere bir bakın Allah'ınızı severseniz! Neleri alkışladığınızı, nelerden zevk aldığınızı bir düşünün! Çocuk pornosu da ne demek şimdi? İntihar, cina-yet ve tecavüz videolarının en çok izlenmesi nasıl bir aklın kabulüdür? %90'ınız henüz adı konmamış bir tür akıl hastası-sınız, bunu kabul edin lütfen; tabii aklınız alırsa.

Tabii ki almaz sıradan akıllar 'Utanç Müzesi' fikrini; elbette 'Saçma!' der buna dedesinin silahını öpüp başına koyarken bir iş yaptığını sanarak onları kusursuz sayanlar. Ne zaman ki tepesine, sinesine ya da sinisine düşerse 'can-yakan' o zaman anlar işte insan ne büyük utançmış me-ğer savaşmalar!

Silah taşıma yaşının 18'e inmesi nasıl bir gaflettir, lütfen söylesin biri? Nedir bu? Eğer tabanca taşıma yaşı 18 ise bazuka taşıma yaşı neden 25 değildir mesela? 40'ını aşan, tank mı kullanmalıdır ya da? Mahallenizde bir tank olsa şimdi ve namlusunu sizin eve çevirse 'Ama ateş etmiyorum!' diyerek de savunma yapsa ne kadar rahat uyurdun o gece?.. Peki, belinde tabanca olan bir insanın 'Kullanmıyorum ki ben onu. Silahımın ne zararı var size?' diye sorması ve kendini öyle savunması, tank komutanınınkinden ne kadar başka olabilir ki sence?

KANSERE VİZE YOK

Velhasıl fabrika ayarlarına geri dönmeliydi insanoğlu. İcat yapmayı, kansere çare aramayı, konfor yaratmayı ya da ne varsa insan için yapıldığı iddia edilen, hepsini tam da şimdi bir süreliğine bırakmalıydı toptan. Ve de önce sınırlar kaldırılmalıydı yerin yüzünden, o anlamsız çizgiler silinmeliydi haritalardan zira köpek kadar haysiyeti yoktu bir memleketin nezdinde, ötekinin nüfusuna kayıtlı olanın. Böcek sinek, it köpek, at eşek, kuş kaş ne varsa insan dışında hepsi elini kolunu sallaya sallaya geçiyordu da sınırlardan bir tek ona çelme takıyordu sınır müfettişleri, önünü kesiyordu gözle görülmeyen o utanç çizgileri hatta bırak turistik gezi için gitmeyi, tedavi maksatlı bile gide-miyordu insanlar başka ülkelere. Vize, kanser virüsünden daha ciddiye alınıyordu düşünsene. Adam, ölmek üzere ve eğer o ülkeye giderse iyileşecek ama **‘Giremezsin!’** diyorlar. Mesela **‘Fotoğrafını gözümüz tutmadı, huylandık, ne bileyim bir tuhaf geldin gözümüze...’** biçimindeki biçimsiz gerekçelerle **‘red’** yiyordu insan çoğu zaman. Sebep bazen pasaportta bulunan bir kaşe bile olabiliyordu ve de: Eğer sen o ülkeye gittiysen bize gelemezsin!.. Bunlar çocukça şeyler; tıpkı **‘küstüm oynamıyorum’** gibi ama bu bir oyun değil! Cehalete bakar mısın? Ölüyorsun ancak giremiyorsun o ülkeye. Ve bazen sen, ilkokula giden bir çocuk da olabiliyor, büyüyünce seni ülkesine almayan kravatlıların yavrularını ölümden kurtaracak falanca aşırı buluyorsun. Sonra o masumlar da senin ülkeneye giremiyor aynı sebepten ötürü. Bu nedir, bu nasıl bir ıllıktır böyle? Bir daha dünyaya gelmemek üzere

ölüyorsun fakat kimsenin kılı kıpırdamıyor. Ülkeleri idare eden koca koca adamlar, görsen adam sanacağın iktidarlar ve bu yasaları koyan kurum ve kuruluşlar çıkardıkları kanunlarla seni hem de resmi yollardan öldürmüş olmuyor mu, aileni yasa boğmuyor mu? Ve ne oluyor biliyor musun? Sen ölüyorsun bir akşamüstü, hayat devam ediyor kravatın ucunda... Peki, çıksan mezarlık mahkemelelerinin kürsüsünden **‘Bütün dünya bir olup öldürdü beni hatta bir kişi değil tam yedi milyar şuursuz birleşerek yaptı bunu!’** diye bağırırsan haksız sayılır mıydın acaba?..

Suçlu insan yoktur ancak insanlık topyekûn suçludur.

ACABA HER ŞEY SENİN OLSA NE OLURDU

Bütün dünyaya hükmetme hırsıyla yaşayan şuursuz iktidarlar, varlığın tamamını eline geçirme ihtirasındaki zayıf kafalar, sonsuza sınırsız mal biriktiren ve hiç ölmeyeceğini sandan zavallılar bunu başarınca hayvanlaşacaklarını anlamalılar artık. Düşünsene her şey senin, her yer sadece sana ait. Bir sabah uyandın ve bir de baktın ki hiç kimse kalmamış yeryüzünde senden başka, ne yapardın? Bütün otomobiller, bütün elbiseler, bütün ölümler, o güne dek basılmış bütün dolarlar, eurolar, liralara, tirelere hepsi senin; ne yapardın? O alamadığın en pahalı elbiseyi giyerdin hemen, en pahalı saati koluna takıp en kaliteli aksesuarlarla donatırdın üstünü başını. Yemeğin kralını yerdin tıka basa. Sonra da arabanın en hızlısını, en ihtişamlısını alır trafiğe kapattığın dünyanın sokaklarında hem de maksimum hızda yarışırdın kendinle. Gece dönerdin sonra şatona matona. Her yer senin

düşünsene! Peki, ertesi sabah kalktığında giydiğin elbiseyi saçma bulmaz mıydın sence? Hatta 'Neden gömlek giyiyorum!' diyerek gömleksiz dolaşmaz mıydın acaba? Dur, devam edeyim! Ne yapardın biliyor musun? Önce gömleksiz sonra pantolonsuz eteksiz yaşamaya başlardın. Elini yüzünü yıkamaz, dişlerini fırçalamazdın üçüncü gün. Çıplak gezmeye başlardın sonra hele de mevsim yazsa. Giy-sen de amacın sadece korunmak olurdu ya da üşümek. Bulduğunu yer **'İlla ondan istiyorum!'** diye tutturmazdın. En yakınındaki sudan içer, o markayı hiç aramazdın... Bir şeyi fark ettin mi peki şimdi? Daha üçüncü gün fakat ne hedefin kaldı ne de bacağında donun. Dünya senin olunca sana bir şey oldu, görüyor musun? Günlük yaşıyorsun artık tıpkı bir hayvan gibi ancak her şey senin. Varlığa hükmetmenin hem de daha üçüncü gününde benzedin onlara. Yalan mı, söylesene? Hayvanın da hedefi yok, senin de. O da sadece karnını doyurmak için yaşıyor, sen de. O da elbise giymiyor, sen de... Kaldı mı bir farkınız? Haa; o, dünyayı sadece kendinden ibaret sanıyor, dünya ise sadece senden ibaret. Yani sen ondan daha hayvansın! Peki şimdi söyler misin, eğer insan yoksa ne işe yaradı bu varlık seni hayvanlaştırmaktan başka?.. Yanlıştasın öyleyse her şey senin olursa sen ancak bir hayvansın! Vazgeç o zaman ki hep insan kalasın!

Unutma!

Daha fazla mutlu olmak yok!
Daima şimdiki kadar mutlu olacaksın
çünkü arzuların hep sınırsız olacak.

SINIRSIZ ARZULAR

Mutlu olabilmek için daima sahip olmadıklarımıza ulaşma sevdasında olduk; hiç aklımıza gelmedi arzularımızın sınırsız olduğu ve hep bir fazlasını isteyeceğimiz. Ve yine hiç gelmedi aklımıza; nerdeyse var olan her şeye sahip olsak bile bir gün, bir çobanın kendi eliyle yaptığı kavalına özeneceğimiz!..

Anlaşılır gibi değil ama böyle...

Evliyken bekâr, bekârken evli, küçükken büyük,
büyükken küçük, ülkesindeyken yurtdışında,
yurtdışındayken ülkesinde olmayı ister insan ve bazen bunları
hem de saatlik farklarla ister insan... İnsan işte!..

Şeytanın Tüyleri

Şeytan uyuyakaldı bir gün... Rüzgâr sert esti. Üç tüy düştü şeytandan dünyaya; biri paraya yapıştı, diğeri mevkiye, öteki de ihtirasa. O günden sonra şeytan hiçbir iş yapmadı.

O KAVAL

Tatil için gittiği beldede duyduğu kavalın sesine yaklaştı zengin adam. Bir çoban kendi eliyle yaptığı eğri büğrü kavalı çalıyordu. Etkilendi iş adamı bu sestten; o kadar ki satın almak istedi o kavalı. Her şeyi vardı, bir kavalın ederi ne ederdi ki ona? Şaka değil hatta öyle böyle değil fena zengindi adam. Sonuna kadar dinledi kavalı ve çobana,

– Sat onu bana!

dedi. Çoban kavalını satmayacağını açıkladı açıklamasına da saçmaydı bu cevap çünkü her şeyin bir bedeli vardı. Duymadı bile:

– Kaç para istiyorsun o kavala?

dedi çobana.

– Satmıyorum beyefendi...

dedi inadı keçilerden öğrenen çoban.

– Parasıyla değil mi kardeşim? Uzatma, 1000 lira veriyorum...

Bu, dağdaki alelade bir sazlıktan koparılıp üçüncü sınıf bir çakıyla oyularak yapılmış basit bir çubuk için çok paraydı lakin çobanın fikrini değiştirmede:

– 1000 lira mı? Çok iyi para ama satmıyorum.

Kararlıydı zengin:

– 10 bin lira veriyorum.

Bu, hayal edilecek bir şey değildi; o kaval, çobanın her gün yapıp gün sonunda da attığı sıradan saçma sapan bir şeydi.

– Nee! 10 bin mi? Çok deli para gerçekten ama satmıyorum.

Bu ya bir çoban değildi ya da 10 bin ne demek bilmiyordu. İş adamının tartışmaya niyeti yoktu zira para ko-nuşturuyordu:

– Satacaksın! 100 bin veriyorum.

Çobanın kafası mı karıştı ne:

- Aman Allah'ım bu çok büyük para! Ev alırım, evlenirim, neler neler ederim ama satmıyorum.

İş adamı çıldırmış olmalıydı:

- 1 milyon veriyorum o kaval.

Çobanın başı döndü:

- Kafam karışıyor, yapma böyle şeyler! Köyü, sürüyü satın alırım, ağa olurum ben o parayla ama satmıyorum.

Delirdi iş adamı, alacaktı onu:

- 10 milyon lira veriyorum o kaval.

Şaka mıydı bu? Hiç değersiz bir ot parçasına biçilen değer sarsıcıydı ama çoban tuhaf adamdı:

- Satmıyorum. İstemiyorum parayı maranı. Git başımdan.

İş adamı gidemezdi. O güne kadar isteyip de elde edemediği hiçbir şey olmamıştı. Yırttı kesenin ağzını:

- 1 milyar lira veriyorum!

Çoban:

- Delisin sen! Bu para beni ülkenin en zengini yapar ama satmıyorum. Neden anlamak istemiyorsun?

Tahammülü kalmamıştı iş adamının,

- O kavalı almadan gitmeyeceğim. Yakalayın şu iti.

dedi adamlarına. Dört kişi dört koldan yaklaşırken milyarlık çobana, kırdı kavalı çoban hem de hiç acımadan. İş adamı kırık kavalın başına yığıldı ve öylece kalakaldı.

Her şeyi vardı o kavaladan başka lakin hiçbir şeyin değeri yoktu yine o kavaladan başka. Bütün servetini vermeye hazırды oysa. En sevdiğinin cesedi gibiydi kaval şimdi ve sonsuza kadar unutamayacağı tek şeydi bu başında dikildiği.

İşte böyle! Sahip olduğu 1, asla mutlu etmez onu da sahip olmadığı 5, mutsuz etmeyi başarır. Ve bilmez hiç, 5'e sahip olunca mutsuzluğunun 25'e büyüyeceğini.

Bizim Adamlığımız...

Bizim adamlığımızda rekabet her zaman var ama sahip olamadıklarımız için üzölmek yok asla!

Biz elimizdekilere değeri verir ve onlarla yapılabileceklerin en iyisini yapmaya çalışırız. Sahip olamadıklarımızı da bilmek, tanımak isteriz ama onlar için ağlamanın, sızlamanın faydasız olduğunu ezbere biliriz biz.

Her insan gibi onları elde etmek bize de keyif verir ama hiçbir şekilde bizi mutsuz etmeye gücü yetmez o olmayanların.

Bir şey yoksa vardır, varsa yoktur!

Allah rahmet eylesin, Mehmet Ağa vardı; yeryüzünün tek ağasıydı o. 'Memmet Ağa' derdi tanıyan tanımayan herkes ona. Soyadı söylenmeden hatırlanabilen kaç kişiye rastladın sen bugüne kadar? İşte Memmet Ağa onlardan biriydi. İki, üç ya da daha fazla köyü vardı. 13 yaşında ata binmiş, 17 yaşında ağa ilan edilmişti. Geç tanıdım; ilk karşılaştığımızda 14 yaşındaydım, o da 60... Dedemizdi bizim; herkes 'ağam' derken biz 'dede' derdik ona yani. Özgürlüğe bak! Herkes imrenirdi

bize, onunla samimiyetimize... Otururken sağ elini, başparmağı içe gelecek şekilde kordu dizine, iki elini birbirine kavuşturur ve çenesine dayardı ya da. Elini öpenlere sağ elini, başparmağı aşağı gelecek şekilde uzatırdı. Dikkatimi çekti bir gün, sordum: **'Neden öyle yapıyorsun dede?'** Güldü. Sağ elini avucu yukarı gelecek şekilde açıp bana gösterdi, başparmağı yoktu!.. Meğer yıllardır öyle ustaca saklamış ki başparmağını, fark edememişim onun olmadığını. Çok şaşırmıştım. Şanssızlık işte; ot biçerken parmağını kaptırmış keskin demire. İşe bak ki bir kuş gelmiş ve tarlanın ortasına düşen başparmağı henüz bir çocuk olan Mehmet'ten önce kapmış. Evet, o hep başparmağını saklardı. Nereden bilebilirdim ki o zaman dedemin olmayan parmağının, bu zaman bana felsefe olacağını? Küçüktüm soramamıştım ki soru sormak zordu Memmet Ağa'ya... Şimdi soruyorum, bakalım ne diyecek büyük adam?

Ben:

– Neyi saklıyorsun dede?

Dedem:

– Başparmağımı oğlum!

Ben:

– İyi ama hani senin başparmağın yoktu, neyi saklıyorsun dede?

Dedem:

– Dedim ya başparmağımı diye.

Ben:

– Tamam ama yok ki neyi saklıyorsun?

Dedem:

– Ulan başparmağımı diyorum ya sana...

Ben:

– Ya ama yok ki? Nasıl saklıyorsun dede?

Dedem:

– Kaybol gözüm görmesin seni it oğlu it!

İşte böyle! Yıllarca olmayan başparmağını saklamıştı dedem ama parmağı varken hiç elini havaya kaldırıp da onu göstermemişti kimseye ‘Bakın, bu benim başparmağım işte.’ dememişti yani. Varken yoktu başparmak, yokken vardı işte. Peki, ben sabahattan beri neyi anlatıyorum sana şimdi? Memmet Ağa’nın başparmağını, öyle değil mi? E, hani yoktu? Peki, ben kimden bahsediyorum şu anda? Memmet Ağa’dan... E, hani ölmüştü?

Bir şey yoksa vardır, varsa yoktur! Cidden böyle! Paran yoksa mesela aklında paradan başka bir şey olmaz; o senin tek gündemindir. Evin yoksa bu senin tek derdindir artık. Araban yoksa ondan başka bir şey konuşmazsın. Üniversite okumamışsan vardır tahsil senin için, okumuşsan umurunda olmaz okumak falan. Yine annen baban hayat-taysa yokturlar, ölünce aklından çıkmazlar... Daha ‘şey’ sayısı kadar örnek verebilirim ki bunun tam tersi de doğrudur. Paran varsa yoktur örneğin; sen hiç paradan bahsetmezsin ve aklının ucuna bile gelmez para, pul... Cebinde ya da elinde olmasının değeri yoktur hiçbir şeyin; ne kadar aklıdaysa o kadar vardır ya da yoktur her bir şeyin.

İYİLER HER ZAMAN DAHA ÇOKTUR

Dünyada her zaman iyiler kötülerden daha çok olmuştur ve bu hep böyle kalacaktır. **‘İyi insan’** ya da **‘kötü insan’** diye bir şey yoktur aslında **‘iyilik yapan’** ve **‘kötülük yapan’** demek daha doğru bir ifade olacaktır çünkü hayatı boyunca ne hep iyi olabilir kişi ne de hep kötü...

‘İyiler her zaman için daha fazladır.’ dedim ya hani; benim bu hesabıma göre iyilik yapmak üzere yola çıkanların arkasındaki güç, diğerine nazaran nicelik bakımından çok daha büyük olacaktır daima. Savaş isteyen insan sayısıyla barış isteyenlerin sayısı mukayese bile kabul etmez, milyonlarca kez daha fazladır barış isteyen. Bu kadar az olmalarına rağmen onların başarmasının sebebi; amaca uygun nitelikli kadrolarla iyi organize olmalarından başka bir şey değildir. O hâlde yapılması gereken tek şey, iyi olan bu başıboş kalabalığa nitelik kazandırıp onları organize olmuş bir toplum hâline dönüştürmektir. Bir aslan, kocaman bir bufalo sürüsünün kâbusu olmayı nasıl başarıyor zannediyorsun? Hâlbuki üç tane bufalo, küçük bir plan yapsa ve sadece yürüseler dahi o aslan anında özüne dönüp bir kedi olacaktı... Peki, soruyorum: Eğer iyi organize edilseydi hem de bugünkü gelişmişlik seviyesiyle televizyon, radyo, internet, gazete, kitap, dergi, telefon gibi kitle iletişim araçlarını kullanarak birkaç saniyede milyarlarca insana ulaşabilen bu teknik kudretle savaşlar ve zulüm çoktan tarih olmaz mıydı? Bir yanda Allah’a inandığını söyleyen milyarlarca insan; diğer tarafta ise şeytanın bebek eti yiyen orduları!

Öyleyse savaşa karar veren bir avuç kötünün yerinde bir avuç iyi oturuyor olsaydı akmazdı bunca kan, kopmazdı şunca şivan! Kabul etmek lazım; bu zulmün sebebi iyilerdir, yüzyıllardır tembellik yapan ve meydanı kötülere bırakan.

SADECE İNANSAN DA OLUR

Şu an dünyada yedi milyar insan yaşıyor. Her yüzyılda bir kaybolup her yüzyılda bir yeniden doğan yedi milyar insan... Dünya dolup dolup boşalırken değişen tek şey parmak izleri ve burun kemikleri oluyor... Savaşlar hiç bitmiyor, kavgalar tükenmiyor, insan kendini bir türlü aşamıyor. Yaşadığı süre içerisinde, komplo teorileriyle kendini tüketiyor **‘Kimse savaşları durduramaz!’** diyerek ahkâmlar kesiyor. Ve hiç aklına gelmiyor, dünyada savaş isteyen topu topu 20 tane geri zekâlının olduğu... Bu yüzden de yedi milyar insan bir türlü bir araya gelip de bu hastalıklı yirmi insanı tedavi edemiyor ama edecek, inan edecek. Bir gün bitecek bu savaşlar, insan aşacak kendini. Sen sadece inan. İnanmak yetmez ki demeye kalkma sakın. Eğer inanmadığında (ki hep inanmadın) bir şey değişmiyorsa bu sefer biraz riske gir ve inan. Kim bilir belki bir gün bir şey olur da bir yaşındaki masum bebek savaşta ölmez olur. Şimdi ölmek için sırasını bekleyen başka bir çocuk sadece senin inanmanı bekliyor, bekliyorlar...

İnsanları bir şeyin basit olduğuna inandırırırsan onlar senin için mevsimleri bile değiştirebilirler.

Beyinle kiremit kırmak!

Askerde özel bir gösteri için bir grup askere kiremit kırmayı öğretecektik. Toplam 20 asker yapacaktı gösteriyi. Ekibin başındaki adam bendim. Askerlerin yarısını dışarı çıkardık. Kalan askerlere **“Biri bana ‘Dünyanın en zor işi ne?’ diye sorsa hiç düşünmeden ‘Kiremit kırmaktır.’ derdim. Ben 13 yıl tekvando yaptım, Hakan 15 yıldır karate yapıyor ama inanın ki biz bile hâlâ çok zorlanıyoruz. Siz hayatta kıramazsınız ama yine de bir deneyelim. Konsantre olup şu noktaya vuracaksınız!”** dedim. Sonra onları, hazırladığımız üçerli kiremit bloklarının başına getirdik. Hepsi denedi, 10 askerden sadece ikisi kırabildi kiremitleri. Olup bitenden kimseye bahsetmemek kaydıyla yerlerine oturdular. İkinci grubu içeri aldık; bu sefer farklı bir konuşma yaptım ben: **“Arkadaşlar, biri bana ‘Dünyadaki en kolay iş nedir?’ diye sorsaydı hiç düşünmeden ‘Kiremit kırmaktır.’ derdim. Ben ve Hakan uzun yıllardır spor yapıyoruz. Bu o kadar basit bir iş ki daha ilk ayımızda beş-altı kiremit kırabiliyorduk. Siz bu üç kiremidi çok rahat kıracaksınız! Sadece konsantre olup şu noktaya vurun ve ne kadar kolay olduğunu kendiniz görün!”** dedim. Belki de hepsi ilkokul mezunu olan bu taşra delikanlılarının birçoğu konsantre olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordu ama sonuç şaşırtıcıydı zira.

on kişiden dokuzu konsantre olup söz konusu kiremitleri kırmayı başardı!

Şimdi biz bunu nasıl açıklamalıyız? İkinci grup daha mı güçlüydü? Yoksa kiremitler birden yumuşamış ya da incelmış miydi? O hâlde her şey nasıl bildiğimizle ve ne şekilde inandığımızla ilgilidir; korkularımız, başarılarımız, kazançlarımız, kayıplarımız ve hatta ne varsa hepsi!

VE ÖLÜ BEBEK YEME MODASI

Dünyanın çeşitli metropollerinde yamyam hayatı süren insanlar yaşamaktaydı. Kürkünü sırtına alıp eşe dosta caka satarak mutlu olmak isteyenler için beyzbol sopasıyla hayvan katleden insan kılıklı tüccarlar vardı plazaların son katında denize karşı puro tütüren. Öyle emir vermişlerdi çalışanlarına: Kürk zarar görmeyecek, değer kaybetmeyecekti, yavaş yavaş, ufak darbelerle hatta gerekiyorsa 4 saatte öldürülecekti o savunmasız hayvanlar... Lakin kürke bir şey olmayacaktı ve ölmeden soyulacaktı derileri daha yumuşak olsun diye... Dünya seyirciydi bu işe ve kimse bu acımasız katillere 'Dur!' deme cesareti gösteremiyordu. Birçoğu da sevdiklerine doğum günlerinde 'ağır hediye' diye aldıkları kürklerle ölüm rantçılarının pazarını genişletmeye ve onları zengin etmeye devam ediyordu şuursuzca ve hatta onursuzca.

İnsanoğlu o kadar vahşileşmişti ki bazı devletlerde bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka köpeklerin, koyunların,

maymunların rahimlerinden yırtarak aldıkları yavruları yiyordu kimileri. Ve daha beteri de vardı: Ölü bebek yeme modası. Bu inanılır gibi değildi ama yapıyordu işte. Petrol, yağ, gaz, tuz muz için birbirlerini öldüren çıkar grupları para destelemekle, okyanus kirletmekle, buzul eritmekle ve birbirlerinin ayaklarını kaydırmakla meşgul oldukları için nefesleri kesen bu vahşeti duyamamış, iskalamışlardı.

Ota bastı bir koyun; ne ot duydu ne koyun.

BİR CÜMLE YA DA BİLCÜMLE

Yamyam ‘Maşallah.’ dedi milyona, milyar uyudu dönüp sırtını mirtını, hiçine sarıp hepini, kusuyor yolun ortasına içinde büyüttüğü hırs denilen piçini ve insan düşüyor zenginin sofrasına gözleri daha yokken elleri yumukken tereyağı döküp üstüne acıtmadan çekiyor içini zevkten ‘hımmm’ diyerek serçe parmağı kadar olan bacağı dişliyor takım elbiseli hedonist hayvan, kördüğümleliyorken boğazımda bilmediğim bir şey, atmayı bilmeyen bir kalp daha titriyor tencerede, tavada, tasta, tabakta; Hipokrat uykuda derken tıbben mümkün tetikler çekiliyor, doktorun neşterinden ölüm akıyor nöbetteyken mutfak müfettişleri ve hastanenin büyük restorana kiraya verdiği kürtaşhanesinde sıra bekliyor rahmini şeytana satan, yamyam şaşırtan anne, sütünü alıyor ağlamayı bilmeyen nefesten, üçüncü sınıf bir poşetin içine doğuruyor zengin sofrasına meze eniğini ve henüz ayrılmadığı için parmakları, ayak bileğine ‘cenin’ diye künye çakıp eks ediyor başhekimin kaşesi ekselanslarının iştahlarını kabartan, kebab

niyetine pişsin diye şişe taktıran annesi poşetten çıkardığı kız marka bebeğini ‘taze’ deme bayatlığıyla pazarlıyor, yiyip şişsin diye sıra bekleyen beyler, insan namıyla sofrada bebek geçirdiler de ben ayazdandır sandım ‘yok soluğun’ yüzündeki beyazı, piyazı görünce anladım henüz nefes alamayan günahsız ince kravatıyla sakladığı geniş midesine indirip bin bebeklik kalın cüzdanından bir tekini bahşiş niyetine atarken birileri ben karalar bağladım; yanı yırtık poşetlerin kenarından doktor kontrolüyle sarkan parmaklar vardı kapıya çarpan yorgun adama gülümserken ince kravatlı, kürdana gelmeyen bebeği azı dışında sakladı o, ceketinin kapanamayan düğmesini iliklerken benim cehennem tutuşturulan gözlerim, cennetler yakan masumun gözyaşını arıyor ve bir bebek daha düşüyor tabağa apar toparlak elleri yumuk, yuvarlak göz bebeğinden kan damlıyor, damlalar sessiz sedasız akıyor zengin dışın kenarından dudağa, pişkin surati pişmemiş kahkahasıyla bırakıp patlıcanı pilavı, yok sayıp muzı, karpuzu, kabağı, şekeri, tuzu, biri daha kin tarlasına maraz ekip garaz biçti ve cenin yedi insan olmak dışında her şeyi taklit edebilen hayvan oğlu hayvan dediğim zaman köpeğe, kurda, kuşa yazık ettiğim adamın illet milletinin, yamyam devletinde tam da bu saatte bir büyük restoran, yine resmî izinlerle anne kovalıyorken ana caddede; ben uyuyamam, yorgani çekip saklanamam, dilimi tutup susamam sesi yok bebeklerin cennetin kapısına kilit vurduğunu, gözümle körüp dizim kanadı diye bağıramam, bakamam, oturup koltuğuma seyre dalamam çünkü ben bir akşamüstü kırmışım yanlıştır dönen çarkın dişlilerini, dişimle kolumu koparmışım hem

de taa oradan, dayanamamışım sıcak çorbasını içen yavrumu bırakıp çorbada garnitür yavrularım için yollara düşmüşüm ayak yalın, Azrail gecikince hiç acımadan hem de daha 23'ümde yüreğimden ruhumu sökmüşüm, kafa tutmuşum ölümün abaküslü hesabına, sıram gelmeden ölmüşüm üstelik söz vermişim kimliği belirsiz cudamdan şeytana satılmış rahme düşen cenine baba olmaya, ant içmişim akşamdan sonra akşamdan kalma maymundan bozma, enine cenin yiyen canilere ecelsiz ölüm olmaya, dar olmaya darlanmadan, var olmaya arlanmadan, vazgeçmeden geceyi gündüze sarıp çalışıp gel gidelim beraber şu cibilliyetsizin sulbünü kurutmaya, ahlakını bozmaya, İblis'e çatmaya, şeytana bulaşmaya yalnız gidelim gel; gelmezse kimse ya da susarsa herkes korkusundan, İbrahim^(as)'e su taşıyan serçenin cesaretiyle kırılmadan kanadımız gagamız, ne kadar alıyorsa dilimiz damağımız, küçük de olsa ağızlarımız hiç olmazsa iştahını kaçırmak için yüzüne tükürelim bu vahşetin seyrine dalmadan çocuklarımız.

Sadece çokbilmişleri ilgilendirdiği için küçük puntıyla yazdım ne de olsa çokbilmişler bunu her türlü okurlar.

Şimdi, bana bak çokbilmiş! Önyargılarından vazgeçeceksin çünkü böyle bir kafayla yaşadığın için her şeyi yanlış öğrendin. Efendi gibi kır dizlerini ve tek tek çökert bütün yanlışlarını! Yalandan yüzünü de asma. Arkanı dönme, küsme! Düz yürü, ateşe yürü, mermiye yürü. Silkin de öyle yürü... Hızlı yürü... 'Yürü!' dedikleri için yürümeye başladın, bu kaderin. Söylenileni yapmak karakterin senin. Ne derlerse hemen inanıyor araştırmadan da uyguluyorsun. Kulaktan dolma bilgiler yönetiyor seni. Eğer 'Yürü!' dediklerinde koşmuyorsan 'kendini sevmiyorsun' demektir. Kendini sevmeyenler, dururken bile yorulurlar. Yoruldukları için de koştuklarını sanırlar. Öyle ya insan durduk yerde neden yorulur, değil mi? Nasıl başarıyorsan artık, koştuğunda bile yerinde sayıyorsun. Sana uzaktan bakanlar, durduğuna dair bahse giriyor çünkü sen geriye doğru koşan bir kaldırımda ileriye doğru yürümeye çalışan umutsuza benziyorsun. Kusura bakma; koşacaksın, daha hızlı koşacaksın, en hızlı sen koşacaksın. Başkası nasıl koşmuş ya da koşmamışla da ilgilenmeyeceksin. Bu maraton senin. Hatta öyle hızlı koşacaksın ki yol

yanacak hızından. Öyle hızlı koşacaksın ki uzaydan bakanlar sadece seni görebilecekler. Anlam veremedikleri bir gürültü, bir ışık olacaksın. 'O geçen de neydi?' diye seni soruşturacaklar. O kadar hızlı koşacaksın ki hız, hızlılığından utanacak, kimse yetişemeyecek sana!..

Ateşe koş, ateş seni yakmayacak! Mermiye koş, mermi sana çarpmayacak! Sadece koş! Senin önyargından telef oldu milyarlarca insan, mundar oldu yerin masumu. Hesapsızca koş. Hiçbir zaman kaçma, geri durma. En önce sen atla yangınlara, belalara... Ve asla şüphe etme, hiçbir şey olmayacak sana. Ben kaç zamandır geçiyorum o yangınlardan. Yalınayak, koşarak geçiyorum hem de sırtımdaki bu ağır yük. Kâinat var sırtımda benim. Sağ cebimde güneş, sol cebimde en uzak yıldız var... O kadar hızlı geçtim ki oralardan, saymaya zamanım olmadı göğsümü yarıp geçen mermileri. Sen adını duyunca korkuyordun cehennem; ben su niyetine cehennem içiyordum sabahın beşinde... Ve biliyor musun dostum? Ben hiç yangın görmedim. Şimdi anladım ki yanılmışım. Meğer ben hep yangından geçtiğimi sanmışım. Meğer ben hiç yangından geçmemişim, hep yangınlar geçmiş benden...

Ve şimdi dik duruyorsa başım, elmaştan yapılmış bir heykele benziyorsam... Gecenin bir vakti koşuyorsam yine ve şu anda saat yine üçse ben üç gündür uyumuyorsam... Kaf Dağı'nın arkasında kıyametler koparıyorsam her gece sen uyurken... Fırtınalara, boranlara, okyanuslara posta koyuyorsam günün tam ortasında... Üzgünüm ama artık uyanmak zorundasın o derin uykundan. Ayrılmak zorundasın tatlı rüyandan. Ayılmak zorundasın bu anlamsız baygınlığından. Sıcak yatağından çıkmak, yanımda olmak zorundasın ve koşmalısın benimle. Uyan ve korkmadan koş! Dedim ya sana hiçbir şey olmayacak çünkü ben dün gece yine bu saatlerde seksek oynadım senin mayın dediklerinle. Ve bu sabah, okyanus geçerek sana 'uyan' demeye geldim. Biliyorsun okyanuslar yarılarak geçer ama ben yarmadım okyanusu, içtim de geçtim... Sana sadece 'uyan' diyecektim, UYAN!..

HERKES HAKLIDIR

Hepimizin başında bir kara kutu var. Kimi buna vicdan diyor, kimi yürek... Akşam olup başımızı yastığa koyduğumuzda biliriz biz; yaptıklarımızın ne kadar doğru, ne ölçüde yanlış olduğunu. Aslında bilirsin sen, ne denli haklı ne derecede haksız olduğunu ve kime, nerede kazık attığını da ezbere bilirsin sen, yüksek sesle söyleyemesen de.

Düşün!.. Kara kutunu çalıştır. Şu an yalnızsın, seni senden başkası sorgulayamaz ve kabul et, sen en adil mahkemeden bile daha adilsin; basınca gece, açılınca kara kutular...

Pembe Poşet

O gün biraz geç çıktı iş yerinden genç kız. Servisi de kaçırmıştı, minibüsle gidecekti evine. Minibüse vereceği para onun içini acıtsa da yapacağı bir şey yoktu. Ailesinin çalışan tek ferdiydi. Yatalak bir annesi, işsiz bir babası vardı. Kız kardeşi Nazlı altı yaşındaydı ve tam bir yıldır ablasının ona pilli bebek almasını bekliyordu. Ablası gecikince sabırsızlandı ve o akşam her zamankinden daha fazla umutlandı. **'Herhâlde ablam bana bu akşam bebek alıp öyle gelecek.'** diye düşündü Nazlı kız.

Acı bir tebessüm vardı Aynur'un yüzünde hep. Onun kahkahalarla güldüğünü gören olmamıştı hiç. Pilli bebekle oynama yaşı neredeyse geçmekte olan kız kardeşini düşündü genç kız minibüse binerken.

Aynur'un bir de asalak abisi vardı; maaşını alır almaz kuzgunun leşe yapıştığı gibi kızın başına çöken abisi. Akşama kadar ayakkabılarının topuklarını eze eze mahallede volta atan bir serseriydi Murat. Evlerine gelen komşuları annesi ilaç alsın diye yastığının altına para koyarlardı bazen. Murat, hasta ziyaretine gelenler gider gitmez yastığın altını kontrol edecek kadar aşağılık bir adamdı.

Genç kız yine beyaz hayallere dalmıştı, elindeki pembe poşete sarılırken. Saat 10'a geliyordu. İki

yolcu kalmıştı minibüste. Birkaç durak sonra onlar da indi. Yalnız Aynur kalmıştı minibüste lakin bir tuhafılık vardı... Aynadan genç kızı gözleriyle taciz eden şoför, Aynur'un '**İndir beni!**' demelerine al-dırış etmeden son durağı da geçti. İğrenç bir kahkahayla cep telefonundan birilerini aradı: '**Müthiş bir piliç yakaladım çocuklar. Her zamanki yere gidiyorum, hemen gelin.**' dedi. Genç kız hayallerinden irkildi. Beyaz hayalleri yerini bembeyaz bir surata bıraktı. Kalbi duracaktı. Ayaklarının bağı çö-zülmedi, koptu sanki. Bağıramıyordu bile. Korkusundan bayıldı. Ormanlık bir yerde durdu minibüs. Şoför, kızı aşağı indirdi, ağzını bantla kapattı, başına da bir çuval geçirdi. Genç kızın bebek saflığındaki gözyaşları süzülürken yanaklarından, dört karanlık adam daha geldi ve intikam alır gibi tecavüz ettiler saatlerce... Hani '**Öldü öldü, dirildi.**' derler ya! Genç kız öldü ama bir daha dirilmedi. Kızın öldüğünden emin olmak için nabzını kontrol ettiler; nabız yoktu... Kahkahalarla çıkardılar Aynur'un başındaki çuvalı. İçlerinden biri donakaldı. '**Murat!**' dedi biri '**Ne oldu Murat?**' dedi öteki. Murat cevap veremedi çünkü tecavüz ederek öldürdükleri minik elli genç kız Murat'ın kız kardeşiydi.

Bir türlü bırakmadığı, eliyle sıkıca tuttuğu pembe poşetten küçük Nazlı için aldığı pilli bir bebek, abisi içinse nicedir baktığı o beyaz gömlek çıktı. Poşet-teki en anlamlı şeyse üzerinde '**Siz benim her şeyimsiniz.**' yazan o küçük kâğıttı!

Kedi çok acıkmıştı. Aç bir fare yakaladı.
 Tam o sırada aç bir köpek geldi. Kedi fareyi bıraktı.
 Farenin elinde aç bir böcek vardı...

Neden sadece baş harfleri söylenir sapıkların?

Neden acaba yüz kızartıcı suç işleyenlerin ismi açıklanırken sadece baş harfleri söylenir? Adam tecavüz etmiş bir masuma ama sadece adının baş harfleri açıklanıyor, neden? Aslında tam aksine bütün sülalesinin adı soyadı, nereli olduğu, aile fertlerinin işi gücü, ismi soy ismi söylenmeli bence hatta **'Evlenmek üzere hazırlık yapan nişanlı genç kızı kaçı-
 rarak günlerce tecavüz eden P.Ç.'** yazmak yerine **'Evlenmek üzere hazırlık yapan nişanlı genç kızı kaçı-
 rarak günlerce tecavüz eden, falanca şeh-
 rin filanca kasabasında yaşayan, demir tüccarı
 Okan Çonkarışoğlu'nun amcasının oğlu, sınıf
 öğretmeni Kaan Çonkarışoğlu'nun kardeşi, fa-
 lanca köyün muhtarı Durmuş Çonkarışoğlu'nun
 da tek çocuğu olan sözde insan Polat Çonka-
 rışoğlu...'** diyerek deşifre edilmeli bunlar. 'P.Ç.' ne demek oluyor yahu? Neden korunur ki bu piçler? Böylelerinin yedi ceddi afişe edilmeli ki caydırıcı olsun ve otokontrol sağlansın. Ohh ne güzel yaa; adamın baş harflerini söylüyorlar bir kaç sene ya-
 tıp çıkıyor o da. Bak ne güzel, arındı gitti işte. Ada-
 let mi bu? Onunla bağlantısı olanların tamamı rezil
 olmalı, birden fazla insanın canı yanmalı ki herkes
 birbirini uyarsın.

İddia ediyorum: Tecavüzcünün, hırsızın, caninin, sapığın mapığın tüm sülalesi rencide olur ve açık edilirse bir daha da kimse yüz kızartıcı suç işleyemez.

Şöyle ki: Ailelerin yaptırımı hukuktan, kanundan yasadan şundan bundan çok daha güçlüdür ve her zaman daha ağır basar.

‘İyi de biri suç işliyorsa akrabalarının günahı ne?’ diye soracak olan zavallıya yönelik açıklama: Neden rahatsız oldun ki şimdi sen? Sahip çık kardeşine, abine, akrabana, babana...

Diretiyorum: Bu yapılsa şaka değil ‘kötülük’ diye bir şey kalmaz. İnsanlar **‘Aman başımıza bir iş açmayalım!’** diyerek daha sık görüşmek zorunda kalır aylak ve suça meyyal akrabalarıyla. Böylece akrabalık bağları da durduk yerde gelişmiş olur, fena mı?

Öneri: Düşün bunu ve gör ki bu basit fikirle yüzlerce suçun önüne geçmek mümkündür. Ayrıca gayri insani gibi görünen (ki bana hiç de öyle gelmiyor) böyle bir uygulamayı hayata geçirmek de fazlasıyla mümkündür ve ölen binlerce masumun hikâyesi düşünülürse oldukça da insanidir.

Empati: Başına bir hâl gelen senin kardeşin, kızın, karın, anan baban olsa nasıl düşünürdün?

Despotizm bazen iyidir: Eğitim, her zaman eğitmez insanları ve öyle denildiği gibi de ‘her şey’ falan değildir eğitim. Öyle olsaydı şayet; Allah, öte âleme cehennem yerine kolej açardı.

Çoğunlukla ateşe dokunduğunda değil
eli yandığında anlar insan ateşle oynadığını.

KİME GÖRE HAKLIYIM

‘İyi ama kara kutuya bakmak yeter mi? Kime göre haklıyım, kime göre haksızım?’ diyorsan söyleyeyim: Hiç başka bir mahkeme aramana gerek yok. Ortalama bir zekâsı olan herkes nerede haklı, nerede haksız olduğunu bilir. Eğer gecenin bir vakti yalnız kaldığında kendin için adil bir hüküm verebiliyorsan hiç geceyi bekleme o zaman! Kafanı kurcalayan bir şey varsa şimdi, hemen şimdi 60 saniye düşün!

Kalem Arkası Ayrıntılar...

17 Mayıs 2012 - 23.17

Bir ilimizin valisiyle oturuyorum, annem arıyor. Çok önemli bir iş konuşuyoruz. Kısa kesmem lazım konu dağılmasın diye:

- Anne sonra konuşalım mı? Vali beylerle yemekteyim.

Annem:

- Vali, benden daha mı önemli bacağı boklu?.. Valiyle oturuyormuş hele hele. Seni ben doğurdum, ben.

Gülüyorum ama nasıl bir gülmek. Annem unutuyor benim hiç büyümediğimi ve hâlâ şımarık bir çocuk olduğumu ki ben telefonu kapatmadan anlatıyorum Vali Bey’e:

- Sayın Valim, annem diyor ki ‘Vali, benden daha mı önemli bacağı boklu?’ diyor, dedi hatta.

Annemin sesi geliyor:

– Oğlum niye söylüyorsun, hiç mi sıрын zırın yok senin?

Annemin duyacağı şekilde cevap veriyor Vali:

– E, haklı. Ben de geçen gün Bakan beyle oturuyordum, annem aradı. ‘Anne sonra konuşalım...’ dedim. ‘Bakan, benden daha mı önemli bacaksız?’ dedi.

Sadece annem okusun: Kimse senden daha önemli değil anne, hiç kimse... Herkes vali olabilir de senden başka kimse annem olamaz, hiç kimse!

Anneme uyarımdır: Anne şımarma ha! Biz de bir insan sayılırız sonuçta.

HAKSIZ OLMAK KÖTÜ BİR ŞEY DEĞİL

Yanlış anlaşılmaktan korkma! Gerçeklerle yüzleşmekten asla utanma!. Varsın birileri sana ‘**Haksızsın.**’ desin. Bazen de haksız ol, ne çıkar? İlla haklı olman gerekmiyor ki ayrıca. İnsanlara ‘**Haklısın.**’ demeyi öğrenmelisin artık. Asla kaybetmezsin merak etme aksine kazanırsın uzun vadede. Acele etme öyleyse sabret. Bir kere de susmayı dene. Kaldı ki aksinin iddia edildiği bir yerde haklı olduğunu bin defa söylemen de haklı çıkarmaz seni. Çünkü sen bin defa ‘**Haklıyım.**’ derken karşındaki de bin defa ‘**Haksızsın.**’ diyecek ve böylece skor hiç değişmeyecek.

O gün anladım; meğer haklı olduğunda susmak, otomatik olarak karşı tarafın kara kutusunu açıyormuş. Dene, sen de aynı sonucu alacaksın. Çok hararetli tartışmalarda eğer kara kutun sana ‘**Haklısın.**’ diyorsa sus biraz. Enteresan şeyler olacak göreceksin!

BİRİNİ İKNA ETMENİN EN PRATİK YOLU HAKLISIN

Zaman yöneticimle o ayın planını yaparken acı acı çaldı telefon, nasıl oluyorsa? Ara verdik plana mılana. Arayan kişi çok şiddetli ve hararetli bir ısrarla beni istiyordu. **‘Hocam, adam delirmiş, illa da sizi istiyor.’** İşin gücü bıraktım, cevap verdim ona. Giriş cümlesi şuydu: **‘Oraya gelip size dünyanın en akıllı insanı olmadığınızı, dünyanın bütün bucaklarıyla beraber öğreteceğim.’** Uzak-tan gelecekti, 300 km... Dedim: **‘Gerek yok kardeşim. Yorulma!’** Kötü niyetliydi, egosuna yenikti. Çok ısrar etti. **‘Peki, gel.’** dedim. Geldi neyse, 300 km mesafeden üşenmedi kalktı geldi adam.

Odamdayız... Dedi: **‘Dünyanın en akıllı insanı değilsiniz çünkü...’** Lafını keserek ona tek kelime söyledim: **‘Haklısın.’** Dedi: **‘Değilsiniz çünkü...’** Dedim: **‘Kardeşim haklısın; ben dünyanın en akıllı insanı değilim.’** Dedi: **‘Ama...’** Dedim: **‘Aması maması yok! Değilim, haklısın...’** Delirdi, ne diyeceğini şaşırdı. Ne yaptıysa konuşmadı çünkü ben ona sürekli **‘Haklısın.’** diyordum. Hatta bir ara abarttım ve **‘Aslında bir hataydı; yaptım işte, ben kiim, akıl kim?’** dedim. Ne oldu biliyor musun? **‘Hocam öyle deme sen şöyle akıllısın, böyle zekisin...’** demeye başladı. Dedim: **‘Yok yok... Sen haklısın...’** Peki, sonra ne oldu biliyor musun: **‘Hocam, sen gelmiş geçmiş en akıllı insansın.’** dedi ve gitti. Ben öyle olmadığım konusunda ısrarlıyım ama müsaade etmedi o buna. Peki, tartışsam ona haklılığımı ispatlamaya kalksam ne değişecekti ki? Bir düşman olarak gidecekti yanımdan. Oysa ben **‘Haklısın.’** deyip susunca benim odamın ya da dünyanın (ki ikisi de aynı şey) hem de tam ortasında yalnız

kaldı genç adam; gerçek amacını fark etti ve kara kutusu girdi devreye. Bunu sen de yap çok eğleneceksin, çooook...

Bir kişiyi ikna etmenin bütün dünyayı ikna etmekten daha zor olduğunu öğrendim.

SIHİRLİ SÖZCÜK HAKLISIN

Öyleyse dinle şimdi! Biriyle tartışıyorsun hem de fena... Haklılığından emin olduğun an tebessüm et 'Haklısın.' de ve sus! Sen tepki vermeyince ya da karşındakine 'Haklısın.' deyince doğal olarak az önceki hararetli diyalog kendiliğinden bitecek ve seni sözde alt ettiği düşüncesiyle o devam edecek konuşmaya. Yani diyalog şeklindeki tartışma, bir anda monolog şeklindeki bir iç hesaplaşmaya ve devasa bir yalnızlığa dönüşecek. Sen sustuğundan onun zihnindeki kara kutu otomatik olarak açılacak ve böylece ortada bir diyalog olmadığı için söz konusu monolog değerlendirilecek. Ortada bir antitez olmadığından ötürü sadece tez mercek altına alınacak ve az önce tartıştığın kişi tüm dikkatini ister istemez kendi konuşmasına verecek. Birkaç dakika sonra sana söylemese de haksız olduğunu kabul ederek frekans değiştirecektir.

Bu şöyle bir şey: Ayakkabı alacaksın... Beğendiğin beş çift ayakkabı varsa dikkatin beşe bölünür ve sen ayakkabılardaki defoyu fark edemezsin ancak bir çiftse beğendiğin ona yoğunlaşırsın ki artık o ayakkabıyla ilgili tüm detayları inceler ve asla yanılmazsın.

Ben şimdiye kadar haksız birine rastlamadım hiç;
sordum babam da rastlamamış.

Felsefe molası:

‘Haksızsın çünkü...’ diye başlayan cümle sayısı **‘Haklısın çünkü...’** diye başlayan cümle sayısından, toplamda kurulan cümle sayısı kadar fazladır.

Kalem Arkası Ayrıntılar...

22 Haziran 2012 – 12.45

Bir seminer için şehir dışındayım. Çocuklar **‘anne’** diye ağlıyor ya benim henüz 2,5 yaşındaki kızım Firdevs öyle değil; o **‘baba’** diye ağlıyor, elma gibi kuru soğan, dondurma gibi tereyağı yiyor. Değişik özellikleri olan bir çocuk vesselam... Gerçi her çocuk öyledir de sanırım ben dikkatli bir babayım ve yakalıyorum ondakileri. Neyse eşim aradı. Fonda kızımın ağlaması **‘Babaaaaa, babaaaaa...’** iki satır konuştuk konuşmadık telefonum kapandı. Neden biliyor musun, şarjım bitti?! Yanımda ilgili alet yok. Telefoncuya gidiyorum bütün cihazlar korsan... Ve ben kızıma iki saat sonra ulaşıyorum ama o bu sefer benimle konuşmayı reddediyor; haklı çocuk akli zira ona göre telefonun kapanması, ışıklarda beklemek* falan saçma!

Ben telefona ve onun hattına, şununa bununa istedikleri parayı verdim mi? Verdim! Neden bitti ki şimdi bu aletin bataryası, niye kesildi ki kızımın sesi?

Acaba cep telefonu ne zaman icat edilecek?

‘Kablolu telefondan cep telefonuna geçti insanlık...’ Öyle mi, hiç katılmıyorum?! Ben telefonumu hiçbir zaman cebimde göremedim çünkü.

Ya konuşuyorum ya da kabloya bağlıyorum zira kablolu çalışmıyor bu dinsiz imansız.

Bir günlüğüne bir yere gideceksem mesela küçük oluşuyla övündükleri telefonların o devasa şarj aletini cebime koymak zorundayım ki ben uçak seyahatlerinde yanıma kimliği bile almak istemiyorum. Neden beni ve bütün insanlığı o saçma sapan kabloya mahkûm ediyorsun bilader**?

İnsan düşünür: E, internete girersen çabuk biter tabi. Bak, benim telefonumun şarjı bir hafta gidiyor; az konuş kardeşim!

Yazar cevap verir: Bak bunu hiç düşünmemiştim...

Kalbe bir pil yapıp 5 yıl boyunca 150 kiloluk adamı ayakta tutabilen, bilmem kaç 'terabyte'lık bilgiyi tırnak büyüklüğündeki flaş belleğe sokabilen teknoloji dünyası, 100 gramlık telefonun ayakta durmasına bir çözüm üretemediklerini iddia ederek kafa mı buluyor bizimle anlamak mümkün değil!

İnsan nedendir bilinmez; üşenmez ve bir daha düşünür: O kadar kolaysa konuşacağına çık sen yap Sayın Demirkıran!

Demirkıran cevap verir: Manyaksın! Bayıldım zekâna. Bak ben bunu da hiç düşünmemiştim. Yazı bitsin hemen yapacağım... Yahu kardeşim ben diyorum '**Bataklığı kurutalım!**' sen diyorsun '**Ne olacak bu kadar sivrisinek?**' Bu mudur Allah'ını seversen?

Bu arada şarj işini çözemeyen para budalaları neden ısrarla her modelde şarjın zimbirtisini değiştiriyor acaba? Para kazanmak dışındaki bütün işlerde beceriksizsin kabul et işte. Dünyadaki bütün buzdolaplarının fişi o standart prize giriyor da neden sizin şarj aleti sadece sizin kine giriyor, sizin telefonlarınıza. Bir kere de seviyesizlik

yapmayın gidin aranızda bi anlaşıp da bu kepezeliğe son verin artık ki eninde sonunda bunu mutlaka yapacak ve tek tip şarj aletine geçmek zorunda kalacaksınız.

Merak: Kumandanın arkasındaki pil yatağının kapağı neden kırıktır hep? Bu, televizyon üreticileri televizyon kullanmaz mı acaba ki eminim onların da kumandalarının arkasındaki o kapak düşmüştür. Şunu biraz daha sağlam yapın da bant çekmek zorunda kalmayalım kumandanın etrafına; bandın kenarları simsiyah oluyor da o bakımdan.

***Işıklarda beklemek:** Her kırmızı ışıkta bana aynı soruyu soruyor henüz 2,5 yaşındaki Firdevs **‘Baba deden ditmiyorus?’** ve ben her seferinde cevapsız kalıyorum. Sahi neden gitmiyoruz? Görünmeyen bir iple bizi neden üzerinde çeşitli lambalar olan demir bir direğe bağlıyorlar? Bu arada oldum olası o direklerdeki lambaları, çocuk ayakkabılarındaki kandırmaca ışıklara benzetirim ben... ‘Sağdan gelen geçer.’ temel prensibiyle oluşturulacak kavşaklarda yavaşlayarak geçmek varken durmak niye ve bu basit işleri çözmeden nasıl uyur bakan, başkan, belediye?

****Bilader:** Kullanımında herhangi bir hata yok zira kastettiğim ‘birader’ değil ‘bilader’. Botanikçiler bilir; hani şu üzerinde Amerika elması yetişen ağaç var ya işte o.

Açıklama: Amerika’daki bütün elmacılara çatasım var bugün; yeşiline, kırmızısına alayına hem de...

HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR

Tek çıkışlı, çelik kapılı bir oda düşün! Kapı kilitli ve anahtarı da kapının aksi istikametindeki dolabın içinde! Bir deprem olduğunda kapıya mı koşarsın yoksa anahtarın

bulunduğu dolaba mı? Elbette ki dolaba yani aslında anah-tara çünkü anahtar olmadan söz konusu kapı sadece bir duvar mesabesindedir... Şimdi de bu odada bir kamera olduğunu ve olup biteni kaydettiğini varsay ve de düşün; daha sonra bu görüntüleri izleyenler, senin kapıya değil de ters istikamete koştuğunu gördüklerinde ‘Bu adam ne yapıyor, kapı nerede, o nereye koşuyor?’ demezler mi? Oysa sen doğru olanı yaptın. Belki kapıya koşmadın ancak o kapıyı açmak için doğru istikamete, anahtara koş-tun. İşte bazen terse gidiyor gibi görünsen de düze gidi-yor olabilirsin; tıpkı bazen düze gidiyor gibi görüldüğün hâlde terse gidiyor olabileceğin gibi...

Doğduğumuzda birileri bize sivrisineğin sevimli bir hayvan olduğunu söyleseydi şimdi birçoğumuz evimizde sivrisinek besliyor olurduk.

Sivrisinek deyince aklıma geldi birden: Hiç dü-şündün mü insan neden bir kediyi ya da karıncayı yanlışlıkla ezdiği zaman acı çeker de bir böceği ya da sineği büyük bir zevkle öldürür? Tipini mi be-ğenmez acaba? Oysa istenirse bir böcek de tıpkı bir kedi gibi evcilleştirilebilir. Hatta biraz derin dü-şünülürse bakteri de canlıdır ve insanoğlu bir gün mutlaka ona da üstelik iğnesiz ilaçsız söz geçire-bilecek donanımdadır ancak 21. yüzyıla hükme-den halife, onu evcilleştirmeyi ‘henüz’ becereme-diği için savaşı durur bakteriyle virüsle, bu sanki bir marifetmiş gibi hem de...

Neden olmasın: Gözüken hiçbir sebebi ya da menfaati olmaksızın (ki ne ısırır ne de başka bir şey yaparlar) ısrarla ağzımıza yüzümüze konan karasineğin bizimle dost olmak gibi bir amacı olabilir mi acaba? Gece hiç sesini çıkarmadan uyuyan ancak güneş doğar doğmaz **‘E, hadi uyan artık sabah oldu!’** dercesine, burnumuzun dibinde vızıldayan, ısrarlı konuş ve dokunuşlarıyla âdeta ‘sabahı kaçırmayalım’ diye bir çaba içerisine giren, bir türlü peşimizi bırakmayan ve sonunda da amacına mutlaka ulaşarak bizi uyandıran karasineğin dost olmadığını kim iddia edebilir?

Saçmalıyor olabilir miyim: Seni herkesten çok düşünen annen, uyandırmaya kıyamaz bazen ve sen kaçırırsın günü... Bir de bakarsın ki bir ömrü sinek ilacı sıkıp uyuyarak geçirmişsin. Oysa **‘dost acı söyler’** genel prensibine uygun davranan annen değil o beğenmediğin karasinektir. Sabahları seni uyandırması için para verip adam tutsan uyu yakalır ya da saati şaşırır belki ama dakika şaşmaz karasinekler. Öte yandan köylerdeki insanların daha uzun yaşadığı düşünülürse bence bir teşekkürü hak ediyor nefret etmek yerine dost olmamız gereken karasinekler.

Fark ettin mi: Nesnelere yüklediğimiz anlamların; hüznlerin, mutlulukların, acıların, heyecanların tamamen zihnimizde oluşan ve hafızamızda depolanan imge ve bilgilerden ibaret olduğunu fark ettin mi? Ve anladın mı düşüncemizi değiştirdiğimiz anda inandığımız bütün değerlerin hatta her şeyin hiç olmadığı kadar farklı manalara gelebileceğini?

İtiraf et: Konduğu yerler gerekçesiyle pis zannettiğin ama günde 80 bin kere ellerini ayaklarını yıkan ve senden benden çok daha temiz olan karasinek birkaç dakikadır sana fena sempatik gelmeye başladı, valla bana da...

KİMDİ ACABA O TAŞI O KUYUYA ATAN AHMAK

Yine her zamanki gibi ağrısız, sancısız, çığlıksız doğmuştu güneş. Kâinattaki en büyük işi gürültüsüz patırtısız ve hiç şırmarmadan, sessizce yapıyordu o. Yaptığı işin büyüklüğünü 'güneş doğdu'dan başka hiçbir söz karşılayamıyordu onun. Düşünsene; az sonra bir yandan hava aydınlanmaya, diğer yandan kuşlar ötmeye, karıncalar yuvalarından çıkmaya başlayacak. Ağaçlar hatta en küçük otlar bile katılacak bu hummalı çalışmaya. Yeryüzü, üzerindeki siyah yorganı kaldırıp Ay'a ve yıldızlara savurarak cezalandırır gibi söndürecek onların ışığını; yüz milyonlarca yıldızın toplanıp yapamadığını, güneş tek başına yapacak!

Neden bitkiler gündüz oksijen, gece karbondioksit üretirler, hiç düşündün mü? Çünkü güneşin doğuşu, hayatın başladığı andır. Ağaç, ağaç iken o bile teslim olmuştur güneşe. O doğar doğmaz bütün bir sistem nasıl alt üst olur? Bu kadar büyük bir dönüşüm nasıl gerçekleşir? Ve güneş nasıl bir güçtür ki doğmasıyla birlikte bütün canlılar harekete geçer? Sence güneşe rağmen uyuyan bir canlı var mıdır dünyada? Yorma kendini ben söyleyeyim: Aslan kaplan, kurt kuş, aygır beygir, kedi fare, sinek böcek,

elma armut, balina yunus ve her ne varsa nefes alan almayan çoktaaan uyanmıştır güneş doğunca.

Hele şu işe bak ki hiçbir hayvan ya da bitki kurmalı saatlere ihtiyaç duymadan eksiksiz uyanabiliyor da dünyanın tek akıllısı kabul edilen insan ‘mışıl mışıl’ uyuyor.

Neden biliyor musun? Çünkü ölümsüz olduğunu zannediyor... Çünkü akıllı olduğunu düşünüyor... Çünkü kaçıyor... Çünkü kendine saygısı yok... Çünkü özgür olduğunu sanıyor... Çünkü nankör... Çünkü acayip tembel... Çünkü verdiği söz tutmuyor... Çünkü zaman bitmeyecek sanıyor... Çünkü işe yaramaz olduğuna inanıyor... Çünkü önyargılı... Çünkü aptal, kesinlikle aptal, gerçekten aptal... Çünkü hazır bir sistemin kucağında doğdu, doğdun... Sormalıydın, sormadın! Sana **‘Erişkin bir insan 8 saat uyumalıdır’** dediler, inandın. Araştırdıklarını söylediler, hepten kandın. Düşünmedin hiç **‘Ya yanlışsa!’** demedin! **‘Kimdi acaba o taşı o kuyuya atan salak?’** Bunlarla asla ilgilenmedin çünkü işine gelen buydu. Uyumak çok keyifliydi. Ne borcunu hatırlıyordun ne de kötü giden işlerini... Ne babanın kalp problemi geliyordu aklına ne annenin ağrıyan dizleri ve ne de çocuğunun olmayan oyuncağı. Uyumak, kaçmaktı senin için. Ne de güzel oluyordu güneş batınca!

Uyku seni öyle esir aldı ki akşam olunca engel olamadın gözlerinin kapanmasına. Aslında engel olup olmamanla da ilgin yoktu çünkü sen uyku hakkında hiçbir şeyi merak etmedin. Böylece bildiğin bir muhteşemi, bilmediğin bir katile dönüştürdün.

İnsan sorar: Peki, yedi milyar insan nasıl olur da hep birden aynı yanılgıya düşer?

Demirkıran cevaplar: Evet, kesinlikle yanılıyor bütün dünya hem de hemen hemen her konuda. Yani kuyuda tek taş yok aslında, binlercesi var. Zaten kuyu da bir tane değil ki aşağıdaki yazıyla 15 saniyede ispat edebilirim bunu.

Aşağıdaki yazı:

Bak şimdi; bütün dünya aynı saati kullanıyor, değil mi? Yani hepsinde '12' tam tepede ve bütün saatler gece 12'yi gösterince bir şey oluyor takvimlere; o gün sona eriyor ve yeni bir gün başlıyor, öyle değil mi? Peki, bu nasıl bir akıldır ki yeni gün, gecenin tam ortasında başlıyor? Bu nasıl bir ajanda ki zifiri karanlıkta dönüyor gün? Güneş saat 6'da doğarken gecenin 12'sine sıfır demekle ne yapmış oluyor insanlık? Oysa hava aydınlanırken başlamalıydı gün. Eğer illa bu tasarım kullanılacaksa şimdiki saatlerde '6' kabul edilen nokta, günün başlama zamanı kabul edilebilirdi. '9' diye işaretlenen yere de '3' denilebilirdi... Bu yapılsaydı saat 9'da uyanan adam '**Güneş doğalı, gün başlayalı üç saat olmuş.**' diyecek ve günü kaçırma endişesiyle yerinden fırlayacaktı.

Bir insan araya girer: Ama olur mu hiç öyle, güneş her zaman 6'da doğmaz ki beyefendi!

Demirkıran çıkarır o insanı aradan: Tamam işte, 6'da doğmadığı zamanlar için zaten 'ileri-geri saat uygulaması' diye bir şey icat etmedi mi büyük adamlar? Al saati bir tık ileri ya da geri, güneş yine

sıfırda doğsun hatta buna da gerek yok, gündüzü algılayan bir sensör koy ilgili noktalara, gün doğunca kendiliğinden atsın takvim makvim, ajanda imsak, gündem ya da almanak.

Şimdi **‘Haklısın!’** diye düşünüyor bunları okuyan birçok insan lakin ben haklı olmak için konuşmuyorum ve haklı olmaktan da nefret ediyorum. **‘Haklısın!’** diyorsun, haklıyım da ne oldu?!. Benim haklı olmam ne kattı sana? Yanlış düzeltemediğin sürece benim haklı olmamın kime ne faydası var? Ayarın bozulmuş senin. Tabiatın dengesine aykırı davranıyorsun. Tutarsızlığa bak ki herkes **‘İnsan er-ken kalkmalı.’** derken kimse bir yolunu bulup hem kendini hem de diğerlerini güneşle uyandırma çabası içinde değil! Çünkü düşününce bunun imkânsız olduğuna inanıyor, çok büyük bir organizasyona ihtiyaç var zannediyor insan hatta bunun için binlerce hatta yüz binlerce saat eğitim yapmak gerektiğini sanıyor; hani zor ya soru, cahilce bir çaresizlikle zorda debeleniyor. Oysa çok kolay bunu başarmak ve hiç öyle görüldüğü gibi zor bir iş değil bu. Sadece saatin ayarıyla oynayarak hem de hiç masraf etmeden bütün insanları bu büyük yanılgıdan kurtarabilir insan. Böylece kimse hiçbir şey yapmadan tüm tembelliğiyle yine 9’da uyanmasına rağmen güneş yeni doğuyor olabilir. Kısacası yapılacak tek şey, saatleri üç saat ileri almak. Muhteşem bir fikir itiraf et! Bunu neden sadece ben düşünebiliyorum acaba? Akıllı olduğum için mi? Asla! Kimse hiçbir şey düşünmüyor, ben düşününce büyük adam oluyorum, hepsi bu! Biraz düşünseler; okulları, iş yerlerini, fabrikaları, bankaları aynı saatte açıp sonra da **‘Trafik neden bu kadar sıkışık?’** diye hayıflanmazlardı.

AŞK-UYKU-HEDEF BAĞLANTISI

Kimse düşünmüyorsa sen düşün ve bir saatlik uykuyla 24 saat nasıl ayakta durduğunu hatırla! Neydi uyumana engel olan o büyük sır; aşktı elbette, aşk! Kendini tanıman için tüm kapıları sonuna kadar aralayan mucizeydi o ama görüyorum ki sen de tıpkı diğerleri gibi kavrayamayanlardansın bunu. ‘Aşk’ diye adlandırılan o kısaç, insanın kendini tanıması için olağanüstü bir fırsattır aslında, sınırlarını keşfettiği andır... Beynini en iyi kullandığı vakit, neler yapabildiğini gördüğü an, kendine hayret ettiği aralık...

Hatırla, âşık olduğunda uykusuz olman sana hiç zarar vermiyordu. Yemiyor, içmiyor, sürekli onu düşünüyordun. Onun için yapacakların sınırsızlaşıyordu. Herkesi silmeye hazırdın. Bütün bir yıl aç ve susuz gezmeyi göze alarak tüm okul harçlığını biriktirip ona hediyeler alman da âşık olduğun döneme denk gelmişti. Önceleri onu erişilmez gibi görüyordun ama ulaştınca soğudun ondan ve bitti o hiç bitmeyeceğine yeminler ettiğin büyük aşkın. Hâlbuki ona hep yaklaşıp asla ulaşamasaydın hiçbir zaman bitmeyecek aksine daha da büyüyecekti aşkın. Peki, âşık olduğun kişi için bunları ve daha fazlasını yapan sen, kazara hedefine âşık olsan neler yapardın acaba?

İşte sana formül: ‘Kendine erişilmez ya da başkalarının ifadesiyle ütöpik bir hedef seç ve ona âşık ol!’ Ne uykun kalır ne de başka bir sıkıntın. Hedefine hep yaklaş ama asla ulaşma. Belli bir zaman sonra hedefine ulaşıp ulaşmanla ilgilenmeyeceksin zira ona yaklaştığın her adımda elde edeceklerin tatmin edecek seni ki bunlar şüphesiz büyük başarılar olacaktır. Ütöpik hayallere yaklaşmak sıradan hayallere ulaşmaktan çok daha inanılmaz başarılar

getirir insana. Üstelik **'yorulmak'** diye de bir şey kalmaz lügatinde çünkü **'Fizan'a gitmeye yeltenen, komşu köye gitmeye erinmezmiş.'** demiş büyük adam.

Başarılı insanlar az uyumazlar, az uyuyanlar başarılı olurlar.

EN BÜYÜKLERİN SIRRI

Az uyumakla, çok çalışmakla büyük olunur ama en büyük olunmaz. En büyük olmak istiyorsan başkaları tarafından 'ütopya' olarak değerlendirilen bir hedefinin olması bir zorunluluktur.

Gel gör ki her şey gibi hedefi de yanlış öğretiler sana! Elinde değil bu, küçük düşünüyorsun. Zira sana çok uymayı öğretenler, hiç hissettirmeden bir de küçük düşünmeyi öğretiler ayaküstü.

Kürdan Boyu Yaşamlar

İnsan kısa yaşıyordu dünyada, bir kutu kürdanı tüketmeden ölüyordu ve bir de yaşlanınca zorlanmamak için asansörlüsünden başını sokacağı bir ev alınca özgürlüğün, dört duvara mal sahibinden korkmadan çivi çakmak olduğunu iddia ediyordu. Bir devletin, alelade bir ilinin, sıradan bir ilçesinin, herhangi bir mahallesinde, seçilen en dar sokağın kuytusunda, hepsi birbirine benzeyen dikdörtgen gri betona sığınmayı özgürlük kabul ediyordu insanlar. Allah onlara dünyayı arz eylerken onlar 30 m²lik bir betonun tapusuna meylediyorlardı. Küçük adamlardı vesselam...

AÇIKÇA

Eğer etkili bir hedefin yoksa az uyumanın da bir anlamı yoktur hatta mümkünse git hemen uyu ve bünyen kaldırıyor da hiç uyanma çünkü hedefi olmayan bir insanın uyanık olması hem kendisi açısından hem de insanlık bakımından bir işkencedir.

Yani: Ayakta olduğun süre içerisinde neler yaptığın her şeyden önemlidir. Bunu söylememe bile gerek yok! Eğer az uyuyup abuk subuk işler yapıyorsan sen başarılı olmak yerine uykusuz olursun ancak.

Büyük Akıl

Çok uyumaktan şikâyet etti yavru yılan.

Annesi akıl verdi: Eğer az uyumak istiyorsan akreple dost ol!

ZORU SEÇ ve KAYDOL

Önce uykunu kaçırıyor hedefin. Geceni gündüzüne katıp çalışıyorsun sonra. Bazen Ay'a gidip bir ayak izi oluyorsun, bazen ciğerin içine girip siroz topluyorsun, an geliyor göze batıp nur, dize düşüp fer oluyorsun; kimi zaman zihne dalıp fikir oluyorsun hem de en kallavisinden... Ve zaman akıyor, ölümsüzler listesine geçerek 'en' oluyorsun. Herkes şaşıyor, bunu nasıl yaptığına hayret ediyor duyanlar. Sen ise gülümsüyorsun sadece. Neden şaşırdıklarını anlamıyorsun bile. Hiç kimse en büyük sırrının çalışmaktan başka bir şey olduğuna inanmıyor, inanamıyor... Herkes bir olağanüstülük bekliyor nedense! Ama yok bir olağanüstülük falan ve çalışmaktan gerisi yalan oğlu yalan...

KOLAYI SEÇ ve KAYBOL

100 defa denenip başırlamamış ve bu yüzden kolaylar listesinde adı geçmeyen bir işi 101. defa denemeye kalkmaz kimse ama ilk denemesinde başırlmış ve bu yüzden kolaylar listesinde ismi geçen bir işi yüz milyonlarca insan denemeye kalkar ve hiçbirisi de yapamaz. Kimse düşünmez ya da hesap etmez ki birinci seferde yapılan o iş belki de tesadüfen yapılmış ve bir daha da asla yapılamayacaktır. Hadi diyelim ki yanıldık, o bahsi geçen kolay işi her deneyen yaptı, o zaman sıradan olmayacak mı bu işi her yapan? Neden bütün binalar dikdörtgen zannediyorsun?.. Niçin duyduğun kötü bir örneği, iyi olan yüzlercesinden daha fazla ciddiye alıyorsun? Eminim çok az uyuduğu için ölen birini duysan çok az uyuyup devrimler yapan binlerce kişiden daha çok önemserdin ki 'hiç olmaya giden yol' da zaten bu ciddiyetten geçer.

Son cümlemin kanıtıdır: Kimilerinin '**Einstein günde en az 12 saat uyuyormuş... Koca Einstein bu, bir bildiği vardır herhâlde!**' dedikten sonra '**Demek ki çok uyumak beyni açıyor!**' sonucunu çıkarması başka neyle izah edilebilir?.. Abraham Lincoln'ün meşhur başarı hikâyesini mutlaka duymuşsundur. Defalarca başarısız olmasına rağmen hiç vazgeçmemiş ve 52 yaşında da ABD'ye başkan seçilmişti! Bugün milyonlarca insan zor zamanlarında onun bu olağanüstü azminden ilham alarak büyük işlere imza atıyor. Peki hiç düşündün mü? Acaba Lincoln 51 yaşında ölseydi onun azmini ciddiye alan olur muydu şimdi? Hatta '**Çok**

çalışmakla da bir şey olmuyor, Lincoln hayatı boyunca çalıştı da ne oldu?’ diyerek bir şeyler yapmaya çalışanların enerjisini bile alır götürürdü birçok işe yaramaz sıradan insan...

NEDEN OLMASIN

Beşiklerinde, annelerinin dizlerinde veya battaniye aralarında, sallana sallana zorla uyutulan çocukların referans takıntıları yoktur. Eğer bu yapılmısaydı onlara ve ara sıra ‘imkânsız’ diye bir şeyin olmadığı hatırlatılısaydı o çocuklar 14 yaşına geldiklerinde en fazla 4 saat uyur ve bütün devrimlerin kilit felsefesi olan ‘Neden olmasın?’ sorusuyla sürekli çağ kapatır, çağ açarlardı.

Yeni çağlara dair: Eğer çağ açıp kapatmak iyi bir şeyse bunun günde 1440 kere olması daha iyi bir şeydir ve hiçbir sakıncası da yoktur üstelik. Ancak sen bir battaniye arası çocuğuysan ve yaşı 14’ü geçtiyse o başka! Abarttığımı düşünürsün şimdi doğal olarak. Dene istersen; git bir çocuğa sor, senin gibi düşünmediğini göreceksin hatta u’ları uzatarak her dakika bir çağ açılması fikrine ‘**Oluuur.**’ diyeceğine şahit olacaksın.

Kareli kehanet: ‘**Bin tane kanal var arkadaş, insan hangisini izleyeceğini şaşıyor.**’ diyen adam var, ben gördüm. Adam 40 yaşına gelmiş bir şey değişmemiş, hâlâ sallanıyor; değişen tek şey, şimdi bunu oturarak yapıyor olması... Küçük kareli battaniye arasında beyni sulanmak da böyle bir şey işte. Diyeceksin ki kareli olduğunu nereden anladın? Hadi kareli olduğunu anladın da küçük kareli

olduğunu nereden bildin? Haa, bildim yani! Çok basit; hiç öyle dâhi olmaya falan gerek yok! Tüm den-gelimle sorun çözebilen herkes bilir bunu. Şimdi 40 yaşına gelmiş ve televizyon karşısında uyumuyor mu bu adam? E, tamam işte, oran orantı yap anlarsın; henüz bir bebekken battaniyedeki o kareler televizyon büyüklüğündeydi ona göre ve o zaman da onlara bakarak uyuyordu öyle değil mi? Bu mudur? Budur!

İddia: O, şimdi meselenin özünü bırakmıştır da 'Ne yani, şimdi çok kanal iyi mi kötü mü anlamadım ki ben?!' di-yordur içinden, eminim. Ağzı da açıktır, hafif.

İMKÂNSIZLAR GOFRET FİYATINA

Biliyor musun sen bir dâhi olarak gelmiştin dünyaya? Tüm dâhiler gibi sana göre de imkânsız hiçbir şey yoktu ta ki o güne kadar... Babanla parkta kumdan kale yapıyordunuz. O esnada bir uçak geçiyordu parkın üzerinden. Sen uçağı göstererek '**Baba onu bana al!**' demiştin, 5 yaşındaydın; baban gülmüştü ve '**Gel yavrum sana gofret alayım!**' demişti. Sen '**Hayır, ben uçak istiyorum!**' diye diretmistiñ. Çok direttiğın için baban sana oyuncak bir uçak almıştı, pilli. Hâlbuki sen o gün oyuncağı kastetmemiştin; sana göre o uçan şey, birilerinin babasına aitti ve onu senin baban da alabilirdi. Senin için imkânsız olan hiçbir şey yoktu ama baban için bu imkânsızdı çünkü yıllar önce o da babasıyla parka gittiğinde ona da dondurma ısmarlanmıştı uçak yerine. İşte böyle, tam 5 yaşındaydın sana imkânsızı sattıklarında.

BANA BENZE YOKSA GEBERTİRİM VALLA

‘Falancanın oğlu filan oldu, filancanın kızı da filan... Sen hâlâ yerinde sayıyorsun. El âlem Aya gitti sen yine aynısın! Allah’a kurban olayım, milletin de çocuğu var bizim de, utan utan...’ Bu cümleyi duymayan kişi sayısı, yetim ve aynı zamanda da öksüz olan çocuk sayısı kadardır. Benzer cümleyi ben de duydum elbette hatta her gün duyuyordum taa ki o güne kadar. Annem yine her sabah olduğu gibi o sabah da aynı ses tonuyla tam da kahvaltının ortasında **‘Falancanın oğlu...’** diye girmişti cümleye. Hep kahvaltıya denk getirirdi nedense! Aslında nedenini biliyorum. ‘Saçımı süpürge ettim, patates kızarttım, çay demledim, domates kestim yani ben gerekeni yaptım...’ imasında bulunabilmek için lokma ağzındayken konuşur anneler zira onların iş yeridir sofrası. Neyse annem öyle deyince birden bıraktım peyniri zeytini ve sessizliğimi ilk defa bozdum o gün: **‘Anne biliyor musun, Mert’in annesi de başbakan. El âlemin annesi başbakan oldu da sen hâlâ kahvaltıda çay dolduruyorsun, utan utan...’** dedim. Annemin cevabı yoktu çünkü Mert’in annesi, devrin başbakanı Tansu Çiller’di.

Not: Tansu Çiller’i beğendiğim ya da ciddiye aldığım için yazmadım adını; o gün başbakan oydu ve annem onu biliyordu.

Ana babalar çoğunlukla çocuklarını kendilerine benzetmek için yaşarlar. Gençliğinde doktor olmayı istemişse bir baba, oğlunun da doktor olmasını ister mesela.

İnsan Sorar: Doktor bir baba ne ister peki Sayın Demirkıran?

Demirkıran cevap verir: Oğlunun akademisyen olması için çabalar çünkü doktor olmuştur da profesör olamamıştır o baba.

İnsan bir daha sorar ki ben de olsam sorardım: Profesörse adam ne olacak?

Demirkıran bir daha cevap verir; e, ben de olsam verirdim: Çocuğunun dünya çapında işler yapmasını ister çünkü ulusal çapta bir profesördür o. Oysa hayalinde uluslararası düzeyde itibar sahibi olmak vardır ve bunu henüz başaramamıştır.

İnsan soru sormaya doymaz: İyi de Sayın Demirkıran, ilgili kişi gelmiş geçmiş en iyi profesörse?..

Demirkıran da cevap verir çünkü işi budur: Zirveye çıkmışsa bir kişi, hayalleri değişmiştir bu sefer ve çocuğuna beklenmedik bir tavsiyede bulunur: **‘Yavrum, bunların hepsi boş! Git bir balık çiftliği kur da çoluğunla çocuğunla hayatını yaşa! Ben size yeteri kadar zaman ayıramadım, pişmanım...’** der.

Sonuç: İnsanlar bunu yaparlar çünkü sadece ben değil herkes inanır dünyanın en akıllı insanı olduğuna. Mutlaka her şeyi en iyi bilen kendisidir ki o çocuğun varlık sebebi de bizzat odur zaten.

SIKIYSA OKUMA

İşte bu yüzden çocuklar, anne ve babalarının daha önceki büyüklerinden öğrendikleri ve doğruluğundan hiç şüphe etmedikleri mevcut sıralamayı takip ederler. Okumak zorundadır,

mutlaka bir üniversite bitirmeli ve ebeveyni gibi cahil olmalıdır çocuk zira birileri fakülte sıralarına hapsedmiştir bütün marifeti. **‘Okumama’** seçeneği yoktur hiçbir çocuğun çünkü babası böyle istemiştir. Mesela evlenmek zorundadır çocuk ki annesi onun mürüvvetini görsün, babası torununu sevsin... **‘Evlenmeme’** alternatifi yoktur asla. Anne babası istemese de çevresi yapar gerekeni. 25 yaşını geçmişse biri **‘Ya sen neden evlenmiyorsun arkadaş?’** diye sorar sözde akıl zevat çünkü kendisi evlidir ve herkes evlenmelidir. Kimsenin kendi kuralı yoktur bu yüzden. Kim olduğu belli olmayan birileri koymuştur bütün kanunları, diğerleri uymuştur sorup sorgulamadan bunları.

Bir iki soru: Neden günde üç öğün yemek yiyorsun? Niye her gün 8 saat uyuyorsun? Neden mutlaka bir okul bitirmek zorundasın? Niye para kazanmak için bu kadar zorluyorsun? Neden bir çocuk sahibi olmayı bu kadar önemsiyorsun? Başını sokacak bir evinin olması neden bu kadar mühim? Neden bir ülkenin vatandaşı olmak zorundasın? Niye her gün başka bir ülkede değilsin? Neden çayı şekersiz içemiyorsun? Neden biri ölünce ağlıyorsun? Niçin saçını o adama benzetiyorsun? Neden sırf ondakinden bir tane de sende olsun diye taksit taksit tükeniyorsun? Niye?..

Biliyorum, bu yukarıdaki soruların hepsine **‘Hakikaten yaa neden?’** dedin ama şu ‘biri ölünce ağlama’ işi kafana takıldı. **‘Ne yani ağlamayalım mı babamız ölmüşse?’** diye sordun ve sırf bundan sonra saçma geldi bütün sorduklarım ki daha buna benzer binlerce soru sorabilirdim.

Ölüye ağlamak gelenektir.

Bir sevdiğini kaybedince ağlaman gerektiğini de sana birileri öğretti. Baban ölünce ağlaman da moda aslında. Şaka gelmesin cidden moda bu! Senden önceki herkes ağladı, sen ağlamasan olur mu yaa? Ne der millet sana sonra? Ne ruhsuzluğun kalır ne de duygusuzluğun... Oysa en sevdiğinle bir adada yalnız kalsan ve günün birinde ölse o en sevdiğin, emin ol tek damla yaş dahi düşmezdi gözünden. Derhâl ‘Şimdi ne yapacağım?’ sorusunu sorar ve hayatına devam ederdin hatta herhangi bir alışveriş merkezi bulunmayan bu adada ayakkabıya ve elbiseye ihtiyacı kalmayan bu en sevdiğinin üzerindeki çıkarıp daha sonra kullanma planıyla bir kenara koyarak devam ederdin yaşantına.

Tekzip değil ama sen öyle kabul et: Daha önce bir kitabımda ‘**Biri ölünce onun için yapamadıklarına ağlar insan.**’ demiştim. Şimdi yazdığım la öteki arasında bir çelişki varmış gibi algılayabilirsin ama yok çelişki melişki zira ‘**ortam farkı**’ diye bir şey var. ‘**Denize düşen yılanı sarılıyor.**’ diye cebinde yılan taşımaz sörf yapan insanlar, öyle değil mi? Ben onu kalabalıklar için yazmıştım, adada durum tamamen farklıdır ve eğer bu durumdayken ağlayan biri varsa ölene yapmadıklarına değil bu sefer ölenin kendisi için yapmadığı şeylere, onu ıssız bir adada yapayalnız bırakıp gitmelerine ağlamaktadır.

YA GERÇEKTEN DE YANLIŞSA HER ŞEY

Bazen senin sevdiğin bir kokuyu ben sevmiyorsam bazen de benim sevdiğimi sen sevmiyorsan sence de ortada öğretilmiş ya da öğrenilmiş, kimi zaman doğru kimi zaman yanlış, kimi zaman yaratılışa ters kimi zaman da düz, bazen saçma bazen fevkalade şeyler yok mudur aslında? Ne dedim ben şimdi yahu? Valla ben de anlamadım! Sanırım başka bir örnekle genişletmeliyim konuyu biraz.

‘Herkes aynı yemeği sevmez ama herkes acıkır!’ Bu önermeye katılıyorsun değil mi? Soruya bak; elbette katılıyorsun yoksa acıandan ölürsün. Neyse demem o ki patlıcan öğrenilmiş bir lezzettir, acıkmak ise fitri bir zaruret... Acaba şekere tatlı dememizin sebebi, bizden öncekilerin onu ‘tatlı’ diyerek tanımlaması olabilir mi? Milyarlarca insan, söylemese ya da ifade edemese de başka tatlar alıyor o aynı şekerden ama herkes ‘tatlı’ diyor ona! Sence bu ne kadar mantıklı? Senin ‘**mavi**’ dediğin renge bakan bir başkası, bambaşka şeyler görüyor olabilir mi senin o ‘**mavi**’ dediğin yerde? Evet, ortak adı ‘**mavi**’ ve onu gören herkes bu aynı kelimeyle tanımlıyor o rengi. Çünkü birileri ‘**Bakın çocuklar, bu mavi.**’ diye tanıtmıştı o gösterileni. Peki, deniz kıyısında yaşayan biriyle toprak evde yaşayan birinin gördüğü aynı mıdır o mavi denilenin renginde? Başka başka diyarlarda biriktirdiklerimiz ne olacak? Ömrünce savaşıp biriyle hayatı bilgisayar oyunları ile geçen bir başkası, silah sesi duyduğunda aynı şeyi hissedebilir mi hiç? Bu, içgüdüleriyle yaşayan hayvanlar açısından böyle olabilir lakin söz konusu yeryüzünün en

kompleks canlısı olduğunda durum sanıldığıının aksine insan sayısı kadar çeşitlilik gösterecektir.

Öyleyse sadece beslenme açısından bile ele alsak konuyu **'Biz yaşadığı coğrafyalarda ortalama birer lezzete alıştırmış, yediğinden içtiğinden aynı zevkleri aldığına inandırılmış varlıklarız!'** önermesi olayın vahametini göstermesi açısından anlamlı olacaktır. Bir Çinli ile bir Türkün gözlerini kapatıp ikisine de aynı yemeği versek ve yemeğin tam ortasında **'Şu an yılan dolama yiyorsunuz!'** desek biri kusarken öteki **'Hımmm!'** diyecektir. O hâlde **'Tatlı yiyen biri, toplumsal kabullerden ve ortak lezzete ayak uydurma mecburiyetinden ötürü onun tatlı olduğunu düşünüyor.'** diyebiliriz. Konu karmaşık gibi gözüküyor ama değil aslında. Çam kokusunu neden sever herkes? Birileri bize **'Ne güzel çam koktu!'** dediği için olabilir mi bu acaba? Yağmur sonrası ortaya çıkan toprak kokusu gerçekten de güzel midir? Yoksa yağmura yüklenilen romantik yaklaşımlar mıdır bize bu kokuyu sevdiren? Yağmur neden romantizm çağrışımı yapar ayrıca, gözyaşına benzediği için mi, nedir bütün bu olup bitenin aslı? Mesela şimdiye kadar suyla değil de gazozla yapılırdı yemekler, şimdi suyla yapılan bir yemeğe kaç kişiyi ikna edebilirdin sence?

Soru sorar, yan yatan çamura batan: E, gazoz da sudan yapılmıyor mu beyefendi, ne alakası var?

Cevap verir sudan yaratılan: Kardeşim neyin peşindesin, sen hâlâ orada mısın, anlasana ne dediğimi?! Ve baksana şu acınacak hâlime; ben bile o kadar kanıksamışım ki sudan başka bir şeyle

yapılamazmış gibi ‘yemek yapmak’ denince sıvı şeylerden bahsetmek zorunda kalıyorum inatla. Çorba ıslak olduğu için olabilir mi peki bu? Sahi çorba kimin icadıydı acaba?

Gıdaları pişirmek kimin fikriydi? ‘Ocak’ diye bir şey var mıydı insan ilk yaratıldığında? Ateş vardı tamam ya da bulundu eyvallah ama yemeği ateşe tutmak kimin buluşuydu acaba? Peki, hiç düşündün mü; ya biz yüzyıllardır büyük bir hata yaparak ısrarla patatesi haşlıyor veya kızartıyorsak ve aslında patatesi çiğ yemek hücrelerin yaşlanmasına engel oluyor, yaşlanmayı ortadan kaldırıyorsa bu durumda da biz bunu habire ısıtıyor hatta hücrenin genel görüntüsüne en çok benzeyen patatesin pişmişine alıştırılmış da çiğ olanından yok yere tiksiniyorsak bu nasıl bir faciadır böyle? **‘Ben asla çiğ patates yiyemem!’** diyor adam; e, ben de yiyemem, o tamam da ya bu, alışılmış lezzetlere uygun olmadığı için böyle geliyorsa bize ve biz aslında doğru beslenmiş olsak yaşlanmadan da ölebilecekken saçma sapan bir biçimde yaşlanıyorsak yüzümüz gözümüz bu tatlara bizi alıştıran gurmeden ötürü kırıyorsa ne olacak? Ha, bir de biri bana söylesin; neden birilerinin damak zevkinin takipçisiyim ben, neden?

Yahu niye aslan ya da ceylan, neden tilki veya karga yaşlanmıyor da sadece insan yaşlanıyor acaba? Sen hiç cildinde kırışıklık olan bir gergedan, göğsü sarkmış bir kurt, göbeği çıkmış bir tavşan gördün mü hayatın boyunca? Hayvan bu; doğuyor, büyüyor, refleksleri yavaşlıyor ve nihayetinde ölüyor ama asla yaşlanmıyor! Hatta belgesel çeken o saygı duyulası insanlar söylemese biz hangi

kaplanın ana, hangisinin yavru olduğunu asla anlayamazdık! Neden baston taşıyan fil, prostat olmuş bir kaplumbağa, Alzheimer olan deve, kene, pire yok mesela? Acaba eti, balı, balığı çiğ yiyor diye olabilir mi ki onun yediğine ‘çiğ’ diyen de yine benim ve buna pişmişin zıt anlamlısını kullanmak zorunda kalan da ben... Zira ‘**pişmiş**’ kelimesi de benim icadım.

Soru: Eti, balığı, tavuğu çiğ yiyen insanlar var mı dünyada? Var! Peki, onlardan ölen, yaralanan ya da rezil olan birileri var mı? Yok! Hatta çiğ balığın milli yemek kabul edildiği iklimler var ve bu yüzden uzun yaşar orada insanlar, öyle değil mi? Demek ki pişirmeden de yenilebiliyormuş bu gıdalar! Bu durumda kimlerdi acaba bu ‘ocak’ denilen maki-neyi gündemimize sokup sokuşturanlar?

İnsan ocağı savunur: Öyle demeyin hocam, pişmemiş patatesin tadı çok iğrenç!

Demirkıran bir şeyi savunmaz, dümdüz konuşur: İğrenç falan değil biz pişmişine alıştırmışız, hepsi bu! Hem nereden biliyorsun patatesin de elma gibi ısırılarak yemek için dizayn edilmediğini?

Not: Bu arada konunun patatesle ya da patatesin yararlarıyla falan ilgisi yok! Kaldı ki ben bir bitki bilimci veya gıda mühendisi de değilim. Sadece suyla oksijene kefilim; evet, tadı ve kokusu olmayan oksijenden nefes al, sudan iç. Bunlardan zarar görmeyeceğin aşikâr... Ben, bize dayatılanları sorguluyorum sadece. Yani su içmek bir mecburiyet, nefes almak da öyle... Bunu çocuklar da bilir, doğru ve belli ki Tasarımcı bunları ‘kullanalım’ diye koymuş oraya; elmayı, armudu, kabağı, kavunu da deveyi fili de... Ama haşlanmış yumurtayı sorgulamam gerekiyor ve ben cidden merak ediyorum: Bu kimin buluşu, kimin dayatması acaba?

Detay: Yumurtayı, patatesi, soğanı haşlama demiyorum, bildiğini yap ama artık fark et! Ciddi ciddi öğretilenlerle yaşıyoruz zira sevmemiz gerekenlerin listesini başkaları hazırlamış, sevmememiz gerekenlerin altını bizimle hiç alakası olmayan birileri çizmiş ve önümüze getirmiş. Peki, sence böyle bir ortamda **‘Benim prensiplerim var!’** diyen adam komik olmuyor mu bir parça?.. Yok kardeşim, senin prensibin mrensibin yok! O sahiplendiklerin başkalarının kaideleri, senden öncekilerin beğendiği ya da beğenmedikleri... Orijinden çıkan iki paralel doğru vardı ya hani, onların arasında uzayda gerçekleşebilecek o milimetrik sapma gerçekleşeli çok bin yıl oldu ve çoktaaan sonsuza açıldı olması gerekenle olmaması gerekenin arasındaki mesafe.

İnsanın kafası karışır: Peki ne yapalım, ölelim mi Sayın Demirkıran?

Demirkıran’ın kafası karışmaz: Hayır, ya salak salak bakacaksın bundan sonrasına ki yapabileceği bir şey olmadığına inanan insanlar bunu tercih ederler ya da bu kadar ezbere yaşadığının; atalarından din aldığıının, sosyolojik anlamda ötekinden berikinden nemalandığının, torunlarından oksijen ve su çaldığının farkına varıp derin bir nefes aldıktan sonra şu an yeniden ve düşünerek yaşamaya başlayacaksın. Biraz aklını kullanacaksın yani, hepsi bu! Bundan sonra önyargılı davranmaktan vazgeçeceksin, hararetli tartışmalara girdiğin zaman, doğru bildiğini iddia ettiğin şeylerin gerçekten de doğru olup olmadığını bir kez daha düşüneceksin. Belki de hiç inanmadığın, başkalarına ait şeyleri savunuyor olabilirsin olur olmaz zamanlarda...

İnsan hemen şüphelenir: Dayatmalara karşısınız ama şu an siz de dayatıyorsunuz; söylediklerinizin doğru olup olmadığını nasıl anlayacağız?

Demirkıran: Aklına uygun olup olmadığını bak, anlarsın!

Okuyucu itiraz eder: Tamam da bundan öncekiler de akla uygun gibi gözüküyordu ancak şu an yanıldığımızı gördük! Demek ki yine yanılabiliriz.

Demirkıran: Tamam işte, kendi ağzınla söylüyor-sun ‘**uygun gibi gözüküyor**’ olması başka bir şey ‘**uygun**’ olması başka...

Kashna Felsefesi: Kashna, özgün olmayı önerir ve bütün cendereleri reddeder. Başkalarının anlattıklarını küçümsemez ama akla uygunluğundan emin olduğu evrensel gerçekleri esas alır, böyle olunca da itirazlar hükümsüz kalır. Sözgelimi barış, kötü niyetli olmayan herkesin aklına uygundur; buna itiraz eden komik olur. Bu arada Kashna, bütün dünyanın aynı anda yanılabileceğini hatırlatan tek felsefedir ve kabul eder, herkesin ve her şeyin doğru olabileceği gibi yanlış da olabileceğini.

Vahim: 200 yıl öncesine kadar ‘**sigara**’ diye bir şey yoktu mesela. Sonra birileri icat etti bunu ve ‘**Sağlığa yararlıymış!**’ safsatasıyla duyurdu insanlığa, kandırıldı o devrin zavallıları... Zaman geçti aradan bütün insanlar anladı zararlı olduğunu ama iş işten geçeli çok olmuştu. Şimdi milyarlarca insan bu illeti içmek ve bu yüzden ölmek zorunda kalıyor. Çocuğu, annesinin babasının üzerinden ölüm soluyor. Katliama bak! Bu cinayetlerin hesabını soran neden yok? Sigara üreticilerinden biri tutuklansa

şimdi bunun sebebini anlayamazdın, emin ol! Hatta bazıları çıkıp **‘İçmeyen içmesin kardeşim, zorla mı satıyorlar sigarayı sana; içme!...’** diyerek savunurdu bu insanları. Soruyor biri:

– Baban neden öldü?..

Cevap veriyor öteki:

– Sigaradan!

– Ya öyle mi? Allah rahmet etsin.

diye karşılık veriyor soruyu soran. Daha sonra bu aynı kişi bir başkasına soruyor:

– Baban neden öldü?

Cevap veriyor yaslı olan:

– Sorma ya, mahallede çimento fabrikası vardı. Oradan sızan kimyasaldan ölmüş babam.

Tepki veriyor soruyu soran:

– Vay şerefsizler, dava açtınız mı peki?

– Açtık yaa... Bırakmayacağım bu işin peşini.

diyor yetim çocuk sigarasından bir firt daha çekerek.

Allah için elini vicdanına koy ve düşün: Bir tarafta birinin fabrikasından, belki de istemeden ya da bir borunun patlaması neticesinde sızan kimyasal madde, diğer tarafta zararlı olduğu bilinerek üretilen ve kanuni yollardan tüm dünyaya zerk edilen, kasıtlı olarak patlatılmış borulardan ciğerlere basılan kimyasal madde var! Şimdi söyle, hangisi daha masum sence?.. Bence de. Ayrıca bunlardan biri sadece katil, öteki seri katil; sana göre hangisi hangisi?..

Bana göre de. Peki, nasıl oluyor da insanlar birine düşman, ötekine sus kesiliyor ve birine dava açarken ötekine hiç dokunmuyor?

EEE

Bütün bunları neden anlattım? Her söylenilen hep doğru değildir. Bırak başkalarının şablonlarını da kendi cetvelini kullan biraz da!.. Demem o ki; son nefesini verirken keş-kelenmen ya da geçmişinde eşelenmen hiçbir işine yaramayacak, hiç!

İnsanın kafası hepten karışır ve tekrar sorar:
E, ne olacak şimdi? İnsanlar ne diyorsa tam ter-sini mi yapalım Sayın Demirkıran?

Demirkıran'ın kafası karışmaz bir daha söyler:
Elbette ki hayır! Her denileni duy ama her söyleneni doğru sanma! Kendine de kulak ver ara sıra. An-neler–babalar ya da abiler–ablalar doğruyu söylemez bazan ve ‘tecrübe’ denilen yekûn yalan, doğru değildir çoğu zaman.

TUHAF

Durduk yerde, hiç sebepsiz bir hafta boyunca her gün 100 lira versen bir tanıdığına... Sonra 200 vermeye başlayıp üçüncü haftada bunu üç katına çıkarsan ve artık 300 lira verdiğin bu adama, dördüncü hafta 200 lira versen ne olurdu sence? Emin ol ki kesilen 100 lirasının (onun ya artık) peşine düşer ve hiç hak etmediği hâlde ona verilen

200 lirayı beğenmezdi. Beşinci haftaya geldiğinde ise 100 liraya düşürsen verdiğin günlüğü, senden daha kötüsü olmazdı herhâlde. Hele de altıncı hafta bir şey vermesen daha önce hiçbir şekilde herhangi bir şey vermediğin bu tanıdığın düşman kesilirdi sana haftanın yedincisinde.

Necla teyzenin pazar çantaları...

Necla teyze vardı kulakları çınlasın. Semt pazarına annemle birlikte giderlerdi. Cep telefonunun olmadığı devirlerdi; 14 yaşındaydım. Tahmini hesaplarla yürüyordu bütün işler, zekâ ve dakiklik gerekiyordu ayak uydurmak için zamana. **‘Saate bakacaksın ve tam bir saat sonra çıkacaksın yola, caminin orada bekliyor olacaklar seni.’** direktifi, yazılı olmayan bir program hüviyetindeydi. Dakka şaşmazdı hesaplar, şimdiki kadar rahat yalan söyleyemezdi insanlar. Neyse gittim, oradaydılar. Annemin elinden ev yapımı pazar torbalarını aldım. Necla teyzenin çocuğu yoktu. Onun da çantalarını almak istedim. **‘Aman oğlum, zahmet etme!..’** dedi. Aslında büyük zahmetti bu benim için zira en sevmediğim şeydi pazar çantası taşımak. Buna rağmen ‘ayıp olmasın’ diye ısrar ettim ve zar zor aldım Necla teyzenin çantalarını da. Kadın yol boyu dua etti bana... Ertesi hafta yine aynı yerde buluştuk; annemin çantalarını aldım ve Necla teyzeninkileri de istedim. Bir iki defa **‘Olmaz!’** dese de geçen haftaki gibi uzatmadı ve verdi çantalarını... Sonraki hafta Necla teyzeye bir şey demedim ama o annemden önce uzattı çantalarını bana.

Bu, yıllarca devam etti böyle... O gün ayağımı burkmuştum sadece annemin çantalarını aldım ve yola koyuldum. Necla teyze öyle bir astı ki suratını, görsen **‘Acaba ne yaptı bu çocuk bu kadına?’** derdin. Kapının önüne geldiğimizde **‘Sen bırak, ben taşıyım Necla teyze!’** dedim. Dördüncü katta oturuyordu. **‘Boş ver Erdal, boş ver... Buraya kadar ben getirdim, evime de kendim çıkarırım evelallah... Elim var, ayağım var!’** diyerek bana, insanın ne nankör bir yaratık olduğunu ve yapılan iyiliğin, aşamamış beyinlerde belli bir zaman sonra nasıl bir göreve dönüştüğünü öğretti; 14 yaşındaydım.

Büyük sır; OKU: Bana ‘Hocam nasıl bu kadar farklı bakabiliyorsunuz?’ diye soranlar oluyor bazen. Farklı bakmıyorum aslında; diğerleri bakmıyor ben sadece bakıyor ve gördüklerimi okuyorum. Bunu herkes yapabilir! Geri dön ve anılarına bak, göreceksin ki onlar tazeliğinden hiçbir şey kaybetmeden öylece duruyor orada. Şayet bakmasını bilirsen yaşın kaç olursa olsun çok şey öğretecek o yaşadıkların sana, fakülteler bitireceksin... Ben, o gün okuyamadıklarımı bugün okuyorum mesela ve en büyük sırrımın bu olduğunu söylüyorum şimdi sana. İnsanların ısrarla anlayamadığı, akıl sardıramadığı Kur’ân’ın o **‘Oku!’** dediği de buydu aslında. Şayet orada anlatıldığı gibi okuyabilirsen hayatı **‘Haa, demek ki...’** diye başlayan cümleler kurarsın ardı arkası kesilmeyen ve tarihe geçersin bıraktığı izleri hiç silinemeyen.

Kashna Felsefesi: Esasında ‘geçmiş’ denilen zaman dilimi bize sadece zamanın nasıl ve ne hızda geçtiğini öğretir. Gerçekten de geçmiş, sadece bu işe yarar çünkü ne okursan oku, ne yaşarsan yaşa son cümle şu olacak daima: ‘Ne çabuk geçiyor hayat!’ Öyleyse geçmiş, konstante bir ifadeyle sadece ölümü öğretir insana ki zaten bilmesi gereken başka da bir şey yoktur zira ‘**Olgunlaşmak, ölüme inanmaktır.**’ aslında.

Not: Basit bir ifade gibi gözükse de son söylenen, üstüne koyabileceğin bir şey bulamazsın ne kadar da dirensen. Dene istersen! Ne söylersen söyle, olgunlaşmanın ‘**ölüme inanmak**’ temeline dayalı bir büyüme biçimi olduğunun farkına varacaksın.

Kesin kanıt: Doğarken kimse ölümü bilmez; acıkmayı, ağlamayı, gülmeyi, canının yanmasını bilir de bir tek ölümü bilmez ne hikmetse. O hâlde ‘**Hayat denilen olgunlaşma süreci, insana ölümü öğretmekten başka hiçbir işe yaramaz!**’ diyebiliriz.

Okuma molası: Şimdi bırak her şeyi ve beş on dakika **oku** bakalım neler kaçırmışsın anılarının arasından. Size gelen o yaşlı amcayı hatırlıyor musun? ‘**Zamanın kıymetini bilin çocuklar, çok çabuk geçiyor, çokook!**’ demişti de hani, sen hiçbir şey anlamamıştın hatta gülüp geçmiştin o ihtiyara. Şimdi, bu kadar zaman sonra bir daha oku o cümleyi bakalım gülüp geçebiliyor musun?..

Peki ‘**Sağ gözün sol göze faydası yok evlat!**’ diyen o hanım teyzeyi hatırlıyor musun? Kendi kendine sağ gözünü kapatmıştın oyun oynar gibi o konuşurken ve içinden ‘**Ne saçma şeyler bunlar...**’ demiştin, gençtin. Zaman

sonra okuldan gelirken düşmüş, dizini kanatmıştın... Herkes gülmüştü sana da bir tek sen ağlamıştın gizli gizli içini çektiğin tenhada. Onlara eğlence olmuştun, hatırla! Çok kötüydü ama gülüp geçmiştin o gün, ertesi gün aynı çocuklarla misket oynamıştın yine. Şimdi yeniden oku o anı, anları ve sonra tekrar bak etrafına ve söyle bakalım var mıymış sağ gözden sol göze bir fayda?

Mola bitti: Şu an, tam da şimdi benim bu anlattıklarım var ya... Tekrar oku hadi ve anla daha fazla vakit kaybetmeden ne demek istediğimi. Neler söylediğimin farkındayım; beni okurken fakülteler bitiriyorsun şakası yok, bunları 15 yıl sonra anlamanın hiç faydası yok!

Daha büyük sır; ORADA OLMAK: Şu ‘keşke’ ifadesi herkesi korkutan bir kelimedir ya hani ondan kurtulmanın bir formülü var aslında: ‘**Orada olmak.**’ Düşün bakalım şu an gerçekten orada mısın? Söz gelimi telefonun açıksa şimdi sen burada değilsin aslında. Yarınki borcunu düşünme o zaman ya da kapat kitabı git borcunu öde, sonra gel devam et kaldığın yerden. ‘**Ben aynı anda iki işi yapabiliyim!**’ diyerek de ukalalık yapıp komik olma! Ve sıkı dur sana başka bir sırrımı daha veriyorum şimdi: 42 yaşındayım ve senin de gördüğün gibi yaptığım işi en iyi yapıyorum. Aslında bunun birinci sebebi ne biliyor musun? Ben ne yaparsam yapayım sonuna kadar oradayım ve asla iki işi bir arada yapmaya çalışmıyorum! Sence böyle bir adamın dikkati dağılabilir mi, yaptığı iş kötü olabilir mi?..

İnsan düşünür: “Oku!’ için büyük sır dediniz Sayın Demirkıran ‘**Orada olmak!**’ için daha büyük sır

diyorsunuz. **‘Oku!’** Kur’ân’ın emri **‘Orada ol!’** sizin tavsiyeniz. Ne bu şimdi?”

Demirkıran cevap verir: Orada olmadıktan sonra okumanın ne anlamı var ki zaten şimdiye kadar okuyanlar hiç orada olmadılar. Yoksa akar mıydı bunca kan, ölür müydü çocuklar? Ayrıca **‘Oku!’** Kur’ân’ın ilk emri **‘Orada ol!’** ise Kur’ân’ın tamamı... Bu ne şimdi?

Kashna Felsefesi: Ne olursan ol, nasıl yaşarsan yaşa, dönüp dolaşıp hep aynı yere geleceksin, **şimdi**. O hâlde geçmişin keşkeleri ya da geleceğin acabalarıyla hiç zaman kaybetme. Dün için pişman olma, yarın için kaygılanma; bugünü yaşa, sadece bugünü. Bugünü sanki en son gününmüş gibi yaşa! Unutma; yarın, bugüne ‘dün’ diyeceksin; tıpkı dün, bugün için ‘yarın’ dediğin gibi.

ŞAŞIRACAKSIN İYİ OKU

Ben onlara **‘Ben Dünyanın En Akıllı İnsanıyım.’** demiştim, onlar ise bana **‘Delil!’**... Hâlbuki kimseye zararım yoktu. Bu tavırlarını anlayamıyordum! Düşünsene **‘Ben Dünyanın En Akıllı İnsanıyım.’** diyen biri var karşında ve eğer bu adam doğru söylüyorsa sen o anda ciddi ciddi o adamla karşı karşıyasın fakat onlar bu ihtimali hiç düşünmediler. Sadece acıyordum onlara **‘Yazık!’** diyordum. Adamın karşısında bir dâhi duruyor ama o, o anda kendi egosunu beslemekle meşgul olduğu için bunu görmüyor.

Onları ciddiye alamazdım, almadım da. Nasıl alabilirdim ki? Hedefimi söylediğimde gülen ‘Deli!’ diyen, alay eden birini nasıl ciddiye alabilirdim? İyi ki de öyle davranmışlar bana karşı ki ben daha sonra bu aklımı savaşları durdurmaya çevirdim ancak bitmedi; yeni hedefimi açıkladığımda bu sefer herkes, hep bir ağızdan sanki söz birliği etmiş gibi ‘İşte bu imkânsız!’ diye bağırdı. Israr ettim:

– Ben savaşları durduracağım!

Abarttım, oturup hesapladım ve bir de tarih verdim:

– 15 Mart 2030, saat 10:00’da ‘Kashna Uluslararası Sonsuz Barış Zirvesi’ni İstanbul’da yapacağım!

dedim, iyice güldüler. Bugünlerde ciddiye alan çok insan yok bunu ama bu filmi daha önce de izlemiştim ben. 1993’te beni kaale almayanlar 2000’li yıllarda benden eğitim aldılar, şapka falan çıkardılar. Şimdi savaşları durdurmaktan söz ediyorum; otomobil yarışı kadar bile ciddiye alınmıyorum. Futbol daha önemli geliyor başkanlara başkanlara. Düşünüyorum sonra “Acaba ben mi yanılıyorum? Futbol, mutbol, araba yarışı, deve güreşi organizasyonu mu yoksa **‘Dünya Barış Zirvesi’**nin organizasyonu mu daha büyük, daha ilgi çekici ve daha anlamlı?” diyorum. Biraz akli olan herkes elbette ki dünyaya sonsuz barışı getirecek zirvenin daha anlamlı olduğunu düşünecektir. Buna rağmen İstanbul’da hiçbir köprüye **‘15 Mart 2030 – Uluslararası Sonsuz Barış Zirvesi İstanbul’da, Bekleyin!’** diye bir yazı asmadı hiçbir otorite. Eğer bunu yapsalardı Avrupa Birliği, Birleşmiş Milletler, ıdılar vıdılar ‘Ne oluyor acaba, bunlar ne yapmaya çalışıyor?’ diyerek

yönünü Türkiye'ye çevirecekti ve bu duruşumuz elbette ki burada futbol oynanmasından daha büyük ses getirecekti. O tarihe doğru geri sayım yapan bir kronometreyle de bu süre bütün dünyaya deklare edilseydi bunu konuşmayan kimse kalmayacaktı. O tarihe bir enerji biriktirilmiş olacaktı barışın yeni ve tek merkezi olan Türkiye'den bütün dünyaya. Böylece adı tarihe 'Barış ve Huzur Ülkesi' olarak altın harflerle kazanmış olacaktı ülkemizin. Yaa bu işe adam gibi eğilseydi iktidarlar ki hâlen geç kalmış sayılmazlar; bireysel silahlanmaların, çatışmaların ve anlamsız ayaklanmaların önüne geçilebilirdi, abartmıyorum kavga bile ayıp karşılanırdı benim ülkemde şayet bu yapılsaydı.

Ayrıntı: Bir adam var ortada; bütün dünyayı barıştırmaktan ve sonsuza kadar bir daha kan akmamasından bahsediyor, konuyla ilgili 'Sadece Başbakan Okusun' adıyla da muazzam bir eser veriyor lakin güç sahipleri bunu duymuyor bile. Tamam, bu hedef insanlara ütöpik geliyor olabilir ama insan başbakan, bakan, başkan falan olur da bir kere de mi merak edip sormaz **'Arkadaşım, konuşuyorsun da sen bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?'** diye?

Hadi varsayalım ki bu, gerçekleştirilmesi mümkün olmayan zavallı bir hayal olsun ve diyelim ki buna rağmen sen bunu köprülere yazıp dünyaya duyurdun. Sonra sana 'Bunu nasıl yapacaksın?' diye sordular ki sorarlar herkes senin gibi değil! Hiçbir şey bilmiyorsan bunu yapmayı hayal ettiğini de mi söyleyemeyeceksin? Kaldı ki ben bunu dünyaya anlatma fırsatını ele geçirdiğim an bütün insanları ikna ederim, o da ayrı bir konu...

Not: Bu arada söylemeden geçemeyeceğim. Ben bu heyecana hayatımı adadım. 15 Mart 2030'da Uluslararası Barış Zirvesi benim öncülüğümde, İstanbul'da gerçekleşecektir; köprülerde yazmasa da olur... Hatta vazgeçtim, yazmayın... Siz gidin köprülerinize bahar şenliklerinizi, helva yeme organizasyonlarınızı, kına yakma şöenlerinizi falan yazın!

Soru: Merak ediyorum, Türkiye dünyanın neyi? Hani Arap Ülkeleri dünyanın petrol kaynakları ya, hani Amerika dünyanın süper gücü ya, hani İsviçre dünyanın en özgür memleketi ya, hani Almanya otomobil devi ya, hani Çin taklit imparatoru ya... Türkiye dünyanın neyi Allah aşkına?

Uyarı: Fikrin yoksa sırtını dönmek yerine akıllı davranıp bana itaat edeceksin çünkü benim fikrim var ve ül-kemi, dünyanın '**Barış ve Huzur Merkezi**' olarak görmek istiyorum.

Petrol hakkında: 200 yıl sonra bugüne bakanlar bize acıyacaklar! '**Ne aptal adamlarmış, yeryüzünün iliğini kurutmuşlar...**' diyecekler. Sen şu an yerden çıkarıp kullandığın ve asla ekip biçip tekrar elde edemediğin bu tek kullanımlık petrolün, oraya süs için mi konulduğunu zannediyorsun? Gerçi kızamam sana acelen vardı dayanamazdın, çocuklarına servet bırakabilmek için torunlarının rızkindan çalmak zorundaydın! Ve 100 küsur sene boyunca 'petrol var' diye başka bir yakıt aramadın... Bugün petrolün sırtına bindiğini zannederek zevk yapanların torunları, bir gün petrolün altında kalacaklar. Yazıklar olsun!..

Ne yazık ki!

En yakın olduğun kişiye hem de tam burun burunayken sırtını döndüğün vakit, o aynı kişi en uzağındaki insana dönüşür birden. Ve az önce 4 cm olan aranızdaki mesafe bir anda dünyanın öbür ucuna uzar. Matematik yalan söyler böyle zamanlarda zira 4 cm değil 40.000 küsur km'dir artık aranızdaki o mesafe.

Kalem Arkası Ayrıntılar...

02 Temmuz 2012 – 22.48

‘Biraz ara vereyim.’ dedim ve gittim televizyonu açtım. Türkiye’deki işsizlik sorunu tartışılıyordu kanalın birinde. Sinirim bozuldu, kapattım televizyonu ve eski bir sözümü mırıldanarak geri döndüm masama: **‘Bir ülkede ithalat varsa ve bu aynı ülkede bir de işsizlik varsa ortada ciddi bir geri zekâlılık vardır.’**

Not mot falan filan: Bu arada laf olsun diye öyle söyledim! Yoksa benim sinirim minirim bozulmaz ama sağlam sinir bozarım. Mesela, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanımızın sinirini bozasım var şu anda; cıvata ithal edilir mi abi yaa?..

Sakız kuyusunda bir çita

814.000 km²’lik dev bir sakız kuyusuna düşmüş bir çitaydım ve sadece ben biliyordum yeryüzünün en güçlü kaslarıyla bir sakız kuyusunda debelenmenin ne vahşice bir şey olduğunu...

DÖRT BEŞ KERE OKU BUNU

Dünya Barış Zirvesini yapacağıma ilk inanan, o zaman 4 yaşında olan kızımdı.

– Yavrum, hadi savaşları durduralım!

dediğimde o da bana:

– Hadi baba!

demişti. Onun yaşındaki tüm insanlar:

– Hadi durduralım!

dediler. Ben onlardan güç alarak yoluma devam ettim. Çünkü 25 yaşındaki bir gence:

– Hadi savaşları durduralım!

dediğimde:

– Nasıl?

diye soruyor ve salak salak yüzüme bakıyordu. 35 yaşındaki ise:

– Hadi canım sen de, bir kere de mantıklı bir şey söyle...

diyordu. 60 yaşındakilerse reddetmekle kalmayıp bir de alternatif çözüm üretiyorlardı:

– Bırak bu saçma sapan düşünceleri de sigortalı bir işe gir, çalış! Hem emekli de olursun ne güzel...

Ben her yaşta değişkenlik gösteren bu tavırlardan, mevcut eğitim sisteminin insanlara sadece imkânsız öğrettiğini anlıyordum. Yalnızca Türkiye'nin değil bütün dünyanın ciddi bir yanılgı içerisinde olduğunu fark ediyordum böylece zira 2000'lerdeyiz ve barış peşinde koşan hiçbir ülke yok görünürlerde. Sonra karar verdim, asla geri adım atmadan 15 Mart 2030'a yürümeye yemin ettim ve de. İşte şimdi sana da söylüyorum göğsümü gere gere: 'Sakin al-dırış etme kimseye. Sen yüce bir hedef belirle ve gerekeni

yap, gerekeni sadece ya da daha veciz bir ifadeyle Sinan olabilmek için illa birilerinin senden bir Süleymaniye istemesini bekleme! Sen işini yap...'

Yüce hedef: Sadece büyük adamların hayallerinde rastlanan, içinde en az bir tane 'en' barındıran, insanlık âlemine faydalı izler bırakacak bir final noktasıdır.

BÜYÜK BİR HEDEF

Savaşları durduracaktım; henüz 23 yaşında bir gençtim buna 1993 yılının haziranında karar vermiştim. Barış, ana amacı fakat en basit sonucu olacaktı o günlerde ölümsüz olacağına inanarak kurduğum Kashna Felsefesi'nin. İyiler kötülerden milyar kere çoktu, biliyordum. İnanarak 'barış' diyenlerin arkasında milyarlar görüyordum. Velhasıl 7 kötüyü boğabilirdi 7 milyar iyi; ben öğretmeliydim insanlara bu kötü yediği. Yazmaya başladım, anlatmaya; kararlıydım kötüyle başa çıkmaya. Yazdıkça büyüdü fikirlerim, küçüldü şüphelerim. Artıkça da arttı heyecanım, kesildi yerden ayaklarım çünkü ben daha yüce bir hedefe hiç rastlamadım. Barışa ben önyak olacaktım; üstelik sadece insanları değil ulusları barıştıracaktım. Birileri için ütopyaydı bu; bir insan getiremezdi sonsuz sulhu. Tuhaftı; barış diyenler öldürülmekten korkuyorlardı. **"Ölmeden önce ölmek, sonsuzu seçmek, korkuyu öldürmek, dünyadan vazgeçmek..."** diye bir şeyler vardı insanların unuttuğu. Umurumda değildi hiçbir, zaten bana bir şeyler olmuştu 'barış' diyeli beri. Hiç kimse inanmasa da ben bunu hiç başaramasam da onurumla yaşayacaktım; İbrahim'in karıncasını örnek alarak hayaller kuracaktım.

BÜYÜK HAYALLER

Bana ‘Başaramazsın!’ diyenlerin sorunu, bunu kendilerinin başaramayacağına inanmalarıydı. Şimdi biri dese ki **‘Bir oturuşta bir damacana su içerim!’** insanlar buna kendi midelerine bakarak inanmazlardı. **‘Nereden biliyorsun belki de adam komple mideden ibarettir?’** diyen de olmazdı. Ya onların hayallerine dalacaktım ya da onları benim hayallerimin içine alacaktım. Ben ikinciye seçtim çünkü henüz hayal edilip de yapılamayan bir şey olmamıştı. Evet, kimse inanmıyordu ilk başta ama eninde sonunda gerçek oluyordu bütün mucitlerin ütopyası. Elektrik, ampul, ayakkabı, çivi ya da aklına ne geliyorsa hepsi; önce hayal edildi sonra gerçekleştirildi zihne düşen ne varsa. Aslında çok kolaydı işim, düşündükçe sığmıyordu içime içim. Bazı mahallelerde kavga etmek ardı hatta kimi kentlerde hiç kavga etmeden yaşayanlar vardı. Eğer bir mahallede başarılabiliyorsa bu; iki de olabilirdi hatta iki milyar mahallede yedi milyar bir arada yaşayabilirdi sulhu.

15 MART 2030 İÇİN 40 KİŞİ LAZIMDI

Dönmemek üzere düştüm en çetin yolların en tenhasına. Ben ilk değildim şüphesiz; benden önce de barış için yola düşenler olmuştu da tarih veren yoktu. O hâlde bir tarih lazımdı bana, bunu duyurmak için zamana. Hesapladım, hazar için tarih 15 Mart 2030’du. Evet, o gün tam da o gün saat 10’u 27 geçe gelecekti barış ve sonsuza kadar sürecek bir daha hiç bitmeyecekti bu uyanış.

O günden sonra insanlara barış için ne yapacaklarını anlattım. Öyle yüzlerce milyonluk kitlelere falan ihtiyaç yoktu. Aralarında iş adamlarının da bulunduğu 40 kişiye ihtiyacımız vardı topu topu. Ancak bu 40 kişiye ulaşabilmek için herkese yaptıkları işi en iyi yapmayı, kendilerinden başkası olmamayı, aldıkları her nefesin hakkını vermeyi aksi hâlde nefes almamayı öğretmeye mecburdum. Böylece bir taraftan felsefem evrenselliğiyle herkesin işine yarayacak, diğer yandan da ben doğru adamları seçebilecektim ki onlar koşulsuz şartsız, bahanesiz kılıfsız en başarılı olup bu yedi kişinin yerine geçmeyi ve sonra sonsuza kadar sonsuz barış için savaşmayı, haksızlıklara karşı durmayı, zulme baş kaldırmayı şiar edinecekti.

BU DAHA ÖNCE ÇOK DENENDİ

Söylemde buna benzer organizasyonlar, cemaatler, terkipler, gruplar, fraksiyonlar gıvırlar zıvırlar vardı lakin bunlar çoktan birer şirket olup çıkmışlardı; birçoğu barışa değil ciroya çalışıyordu artık. Ve çoktan erişmişlerdi hayal ettikleri güce. Ne bekliyor olabilirlerdi ki? İçinde para dönen bir vakıf, ikinci nesilden sonrası için bütün maneviyatını kaybederek sadece ticari bir kuruluş olarak işlem görecektir zihinlerde. Öyleyse bugünden gerisi boştur ve hedefi olmayan ne varsa aslında o hiç yoktur.

BÖYLESİ HİÇ DENENMEDİ

Kashna Felsefesi, bugüne değer verir işte; bu yüzden önemser şimdiyi. Evet, 2030'a kurduk saatlerimizi çünkü bizim herkesten farklı olarak zamanı belli tanımlanmış yüce

bir hedefimiz var her gün biraz daha yaklaştığımız. ‘Büyümek’ ya da ‘çok büyümek’ bir hedef değildir asla tıpkı ‘zengin olma’ fikrinin bir amaç olamayacağı gibi. Söz gelimi **‘Şu kadar zamanda bu kadar para kazanmak!’** ya da **‘30 yılda 300 şubeli, bir mağazalar zinciri kurmak!’** hayali bir hedeftir bir iş adamı için. Bir öğrencinin **‘6. ayın sonunda deneme sınavından %93 oranında başarı sağlamak!’** düşüncesiyle hedef belirlemesi gibi ki ancak böyle bir tanımlamayla anlayabilirsiniz menzile ne kadar yaklaştığınızı. Gerisi tesadüfi başarılarıdır ve elde ettikleriniz kafanızı karıştırmaktan başka da bir işe yaramayacaktır. Dünyaya hükmetmek bir hedef olmadığı için bunu zikredenler; ülkelerindeki emniyet teşkilatını, askeri mekanizmaları ya da hükümeti ele geçirmeyi başarı sayar, onlara gönül verenler de buna razı olurlar. Ancak ‘bütün dünya’ kavramının yanında şayet Çinli ya da Hintli değilsen senin ülkenin niceliksel ifadesi, bir hiçe tekabül edecektir zira yedi milyardan yüz milyon çıkarırsan geriye o küsurlü rakam kalmaz; geriye yaklaşık yedi milyar insan kalır ki zaten az önce de farklı değildi. Yani bir kamyon dolusu elmadan iki tanesini alırsanız geriye yine bir kamyon elma kalır. Bilmem anlatabildim mi?

Dediğim gibi dünyanın her yerinde iyiler daima daha fazladır ve ne yazık ki her seferinde ucuz planlarla sömürülüp aldatılan hep; barış, huzur, kardeşlik kelimelerine zaafı olan bu güzel insanlardır. Çoğunlukla iyi niyetlerle kurulan ancak amacı belli olmayan organizasyonların en fazla çeyrek asır sonra zıvanadan çıkmasının sebebi yine bu bir türlü kavranamayan destinasyon sorunudur. Oysa başı

sonu belli bir hedef tanımlansaydı elde edilen kudretle bırakın barışın sağlanmasını, sınırlar dahi kaldırılabilirdi. O kadar plansızdırlar ki bu kadar sözden sonra bile hâlâ bir şey anlamayıp ‘Buraya kadar getirdik, bir gün o da mutlaka!’ ifadesiyle bana kafa tutmaya kalkmak yerine ‘Adam haklı, hemen bir hedef belirleyelim!’ demeyi akıl edemez de kamyondan çaldıkları iki elmayla cezbeye gelir heyecan yaparlar. Oysa kamyon hala oradadır ve hiçbir şey eksilmemiştir. Kısacası, amaç ateş etmek değil her zaman hedefi vurmak olmalıdır.

Benim takipçilerimden ricam lütfen bir hedefe nişan alın ki vuramadığınızda bile sizin merminizden arta kalan boş kovanlar hedef istikametinde olsun.

BU KADAR BASİT DEĞİL ELBETTE ÇOK DAHA BASİT

Dün şarkı söyleyen 13 yaşındaki bir çocuğun, içinde ‘çıkı çıkı’ ya da ‘şıkı şıkı’ geçen abuk subuk sözlerini ertesi gün bir milyar insan ezbere biliyorsa izlediği dizi filminden etkilenip cinayet işleyebilecek kadar sığ yaşayan binlerce insan varsa, dünya kupası finallerinde bir milyardan fazla insan hep bir ağızdan ‘gool...’ diye bağırabilecek kadar safsa, az önce kurulan bir arkadaşlık sitesi biraz sonra gelmiş geçmiş en kalabalık kitleye hükmedebiliyorsa; demek ki hep bir ağızdan barış türküleri söyleyerek ‘Savaşa hayır!’ diye bağırıp iktidarlarına da karşı koyabilir bu aynı insanlar. Yapılacak tek şey içinde ‘ıdı vıdı’ veya ‘tırı vırı’ geçen bir barış şarkısı söyleyen 13 yaşlarında bir çocuk yetiştirmek, senaryosunda cinayetin değil de barışın işlendiği filmler çekmek, dünya kupası finallerinde ekrana kilitlenen

milyarların zihnini barışa yönlendirecek söylemler icat etmektir... Haa masraflı mı olur? Evet, biraz masraflı olur! Bu işlere girerseniz çocuklarınıza yatlar, katlar, kotralar bırakamazsınız ki bu işler öyle her babayiğidin harcı da değildir işte bu yüzden.

SİTEM

Hayatım boyunca hiç kimseden hiçbir şey istemedim ve istemiyorum da daima verici oldum. Lakin anlamadığım şey şu: Ben dünyaya barışı getireceğimi söylediğim zaman, insanlar bana **'Hocam, 15 Mart 2030'da yanındayım.'** diyorlar. Cidden çok merak ediyorum, acaba ne demek istiyorlar? Yoksa benim elimde sihirli bir değnek olduğunu falan mı sanıyorlar ki **'Sen barıştır dünyayı, ben son dakikada gelip alkışlarım.'** diyorlar.

Bayanlar baylar, yok öyle bir değnek! Dünya barışı sadece benim sorunum da değil üstelik. Ben kendimle barışık bir insanım zaten. Küs olduğum kimse de yok ayrıca. Ben gece gündüz çalışırken siz öyle köşeden köşeden bakarak bana destek olduğunuzu mu zannediyorsunuz? Bakın taşın altına elinizi falan koyun da demiyorum haa, zaten ben komple taşın altındayım. Masaya yumruğunuzu vurun sadece, varlığını hissettirin. 15 mart 2030'da yanıma gelip de bana ne diyeceksiniz? Hiç sevmediğin bir komşunun gece yarısı yaptığı sürpriz gibi **'Biz geldik!..'** mi diyeceksiniz? O günkü sahte gülüşüm çok zorunuza gider baştan söyleyeyim. Yapabileceğin bir şey varsa onu şimdi yap! Alkışa şimdi bile ihtiyacım yok benim ki o gün hiç olmayacak!

Bir anı:

İmza günü düzenlemiş bir kitabevi. Neyse gittim; genç bir adam yaklaştı bana, 30 yaşında var yok! Epeydir o köşeden bakıyor lakin yanıma gelmiyordu. Sordum:

- Dikkatimi çekti; sabahtan beri oradan bana bakıyorsun. Neden bekledin bu kadar?
- Hocam siz benim idolümsünüz. Hayallerimin yıkılmasını istemedim. Ne bileyim belki kapris yaparsınız ‘riske girmeyeyim’ dedim. İyice izledim, emin oldum ve yanınıza öyle geldim.

dedi. Zeki bir adama benziyordu; böyle düşünmekte haksız da sayılmazdı çünkü iki hayranı olan biri, yoldan çıkıyor ve kendini bir şey sanıyordu hemen. Oysa ben kitaplarımdaki adamdım, bilmiyordu. Hikâyesini anlattı:

- Hocam üç yıl önce bir arkadaşımın tavsiyesiyle tanıdım sizi ve o günden sonra ne yazdıysanız hepsini okudum; özgüveni olmayan, sıradan bir mağazada çalışan herhangi bir tezgâhtardım o zamanlar... Dediklerinizi yaptım, şimdi 3000 kişi çalıştırıyor, ayda 20 milyon dolar ciro yapıyorum. Ayrıca iki dil öğrendim sayenizde. Şimdi bütün servetimi size versem bile kârdayım çünkü geriye sağlam bir özgüven ve iki dil kalır bana. Gerçekten minnettarım size. 15 Mart 2030’da yanınızdayım hocam.

Vay anasına ya... Fena şeylerdi bunlar ve kesinlikle bu çocuğun başarısıydı anlattıkları çünkü benim kitaplarımı her okuyan onun gibi olamazdı; azim gerekiyordu ilkin, vazgeçmemek gerekiyordu... Başarmıştı işte. Ne yalan söyleyeyim o an kendilerini büyüten danışmanlık şirketlerine ya da onları geliştiren gurulara milyon dolarlar ödeyen kurumlar geçti aklımdan ki ben, onun ifadesiyle çok daha fazlasını yapmıştım. Kendi kendime: **‘Bu çocuk şimdi bütün kitapları alır ve en azından oradaki öğrencilere dağıtır...’** dedim ama olmadı; biraz sonra şehrin en büyük konferans salonunda seminerim olacaktı, daha sonra onuruma verilen akşam yemeğinde o da bulunacaktı. Sürprizi varmış. Kendi kendime dedim ki ‘Adam büyük adam, demek ki benimle büyük bir anlaşma yapıp şehirdeki bütün öğrencilere kitap hediye edecek! Evet, ciddi ciddi bu beklentiye girdim o an çünkü benim fikirlerimi herkes bilmeliydi. Onun gibi çok sayıda başarılı insana ulaşmalı Kashna ki dünya barışına giden yolda bana omuz veren başka birileri de olsun.

Seminere geçtik imzadan sonra. Gerçekten muhteşemdi her şey ve her zaman olduğu gibi yine ayakta alkışlandım. Sıra, soru faslına geldi. Ön sıralardan kelli felli bir adam sordu:

- Erdal Bey, seminerlerinize katılıp ya da kitaplarınızı okuyup da başarılı olan birileri var mı?

Cevap vermek istemedim aslında. Soruyu geçiştirmek için kısa bir cümle kurdum:

– Vardır mutlaka... Başka sorusu olan?

Bir el gördüm arkalardan. Israrlı bir el... Işık gözümü aldığı için seçemiyordum kadın mı erkek mi? Soru soracağını zannettiğim bu kişiye ‘Buyurun!’ anlamında bir işaret yapıp söz verdim:

– Ben varım...

dedi, öğlen vakti kitapçada benimle sohbet eden genç milyonerdi. 500 kişilik salonda anlattı hikâyesini. Sonra bir başkası anlattı ve diğerleri... Etkili olduğumu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum ki **‘İntihar edecektim, vazgeçtim.’** en hafifiydi anlatılanların. Orada tanıyıp sonradan cidden çok sevdiğim Sayın Osman Coşkun da varmış salonda; o da kalktı ve **‘Erdal Demirkıran’ı okuyan en kötü ihtimalle milletvekili olur. Ben Yozgat milletvekili Osman Coşkun.’** diyerek nokta koydu seminere ve de cevap verdi o kelli felliye...

Sıra akşam yemeğine gelmişti. Bu milyoner de oradaydı. Sohbetin en koyu anında sürpriz için çantasını açtı **‘Yok daha neler!’** dedim içimden; masaya, çantasından çıkardığı 6 kitap koydu ki zaten 6 kitabım vardı. **‘Sizden bunları imzalamanızı rica ediyorum.’** dedi. Çok heyecanlıydı bunu görebiliyordum gözlerinden. **‘Elbette...’** dedim. Bana ilk okuduğu kitabımı, hayatını değiştiren şaheserimi uzattı önce. Tam imzalayacakken fark ettim; kitap

korsandı* ki benim buna alerjim olduğunu ve böyle durumlarda bir çılgına döndüğümü herkes bilir. Zaten hiçbir yazar da tutup korsan kitabını imzalamaya kalkmaz. Hızlıca diğer kitaplara baktım; ikinci kitabım hariç hepsi korsandı. **‘Bunlar korsan. Kusura bakmayın imzalayamam!’** dedim, beni davet eden ve arkadaş olduklarını bildiğim kitabevinin sahibine bakarak. Derhal suratını astı milyoner **‘O zaman garibandım, aldım!’** dedi ama inandırıcı değildi zira son kitabım çıkalı henüz iki ay olmuştu ve ben onun için gitmiştim imzaya, o da korsandı. **‘Peki Erdal Bey, öyle olsun.’** dedi ve küçük bir çocuk gibi sus pus oturdu. Gerçekten de **‘Eşeğe altın semer vurmuşlar; eşek yine eşek!’** lafı boşa söylenmemiş. O kadar ki kitapçı arkadaşından yasal bir kitap almayı akıl edemedi de birazdan kendine bir iş ihdas ederek çekip gitti.

Özetle; kimse bedel ödemek istemiyordu, bütün bedelleri ben ödeyecektim. Yani pilot olmam yetmiyordu; uçağı da ben alacaktım hatta yolcu da ben olacaktım, teknisyen de... Ne yapmalıydım? Vazgeçmem söz konusu olmadığına göre hepsini kabul ederek devam etmeliydim yoluma... Peki gençler, dediğiniz gibi olsun: 15 Mart 2030’da görüşürüz. Haa, bu arada tek olmam dert değildi zira bütün dünyanın yanıldığı zamanlar çok olmuştu.

* **Korsan kitap:** Yayıncılık sektöründe kaçak olarak basılarak piyasaya sürülen, hiçbir biçimde vergisi ödenmeyen ve dolayısıyla emsallerinden yarı yarıya ucuz satılan ancak yapanını kesinlikle zengin eden, geliştiğini öne süren devletlerin bir türlü gelişemeyenlerinde ısrarla görülen, yazarların yazma şevkini yerle bir eden, yayıncıları hile yapmaya zorlayan, herkesin rahatça ulaşabileceği bandrol adındaki denetim pullarıyla gerçeklerinin korunduğu iddia edilen, gasp kapsamına alındığında 24 saat içerisinde ortadan kaldırılması mümkün olduğu hâlde iş bilmez hükümetlerin beceriksizliği sebebiyle varlığı ne yazık ki inatla süren, sektörün takipçisi paçozlar tarafından gerçeklerinin pahalı olduğu gerekçesiyle beslenen ve büyütülen dolayısıyla tedavülde hiç düşmeyen kitap benzeri cisimlerin resmi adıdır korsan kitap.

BÜYÜK ADAMLARIN TEK SIRRI ÇOĞUNLUĞUN ÇOĞUNLUKLA YANILDIĞINI BİLİYOR OLMALARIDIR

Düşününce sözünün hep bu şekilde kesildiğini fark edeceksin! Sözelimi bir tarihçiye sorduğunda **‘Bu kadar profesör yalan mı söylüyor?’** diyerek azarlandığını göreceksin. Kafana takılan şeyleri bir fizikçiye sorduğunda **‘Bir tek sen mi biliyorsun doğrusunu; hem senin tahsilin ne bakayım?’** denilerek savunduklarının hadım edildiğine şahit olacaksın... Dinî tartışmalarda ise **‘Bu kadar müfessir, bu kadar ilim adamı, bu kadar hoca yanlış biliyor da bir sen mi doğru biliyorsun?’** sorusuyla bütün tartışmanın; o bahsi geçen hoca, dede, mürşit, müfessir ya da hangi tarikat veya hizipse onun doğrularının etrafında dönmeye başladığını anlayacaksın. Kimsenin de çıkıp bunu soranlara **‘İyi de kardeşim, dünyada yaşayan yedi milyar insandan altı milyarı gayrimüslim, onlar yanılıyor da bir tek sizin hocalarınız mı doğru söylüyor?’** diye sormayı akıl edemediğini göreceksin. Öyleyse gerçekçi olalım: Otoriteye boyun eğenlerle başlayan teslimiyet süreci **‘teslim olanlara teslim olma’**yla devam etmiş ve insanoğlunu tahmin edemeyeceği uçurlara sürüklemiştir.

‘Kalabalıklar mutlaka yanlıştır.’ denilemez ancak her zaman doğru oldukları da iddia edilemez. Kimseye haksızlık etmemek lazım, belki de gittiğin yol veya atalarının istikameti en doğru olanıdır. Burada dikkat etmen gereken şey kalabalığın seni aldatmamasıdır çünkü iş kalabalığa kalırsa ateistler de inananlar kadardır hatta detaya inilirse belki daha da fazladır. Peki, bu durumda ne yapılmalıdır? Kimi Kızıldeniz’i

gemiyle geçer kimi uçakla; kimi koşarak kimi yürüyerek. Kimi yarararak geçer okyanusları, kimi içerek. Kiminin arkasında bütün dünya vardır, kimininse hiç... Şimdi söyler misin bana, hangi yol için suyu geçmeden ‘Doğrusu budur!’ diyebilirsin? Bu tamamen kişinin kendi iradesindedir. Amaç; o suyu geçmektir ve yol sayısı sınırsıza yakındır.

SİZ BİZ CİZ BİZ

‘Sen’ ve ‘ben’ gibi iki muhteşem kelime varken bu ‘siz’ ve ‘biz’ kavramları da nereden çıkmış acaba? Çoğul kastıyla kullanıldığında son derece doğru olmasına rağmen birine ya da birilerine hitap edildiğinde ‘siz’ denilmesi ne kadar da komik ve anlaşılmazdır aslında. Şu anda bu kitabı kim okuyor? Elbette ki sen... Peki, sen kaç kişisin? E, tabii ki bir. Bu durumda, bu kitapta ‘Değerli Okuyucularım!’ diye bir cümle geçse mi seni daha çok kuşatır ya da kapsar, yoksa ‘Değerli Okuyucum!’ diye bir ifade geçse mi daha fazla hitap etmiş olur sana?.. Televizyonlarda ‘Sayın Seyirciler!’ diyen bir sunucuyu mu daha sıcak bulursun ‘Sevgili Seyircim!’ diyeni mi?

Mesela haberleri sunan spiker ‘Dikkatle izleyin Sayın Seyirciler, bu sizin için çok önemli!’ dese mi daha çok bakarsın yoksa ‘Dikkatli bak dostum, bu senin için çok önemli!’ dese mi? Aynı anda o ekrana yedi milyar insan bile baksa herkes sadece kendi için izliyor olacaktır, öyle değil mi?

Hiç kimse bir kitabı grup hâlinde okuyamaz örneğin. Herkes sadece kendisi için okur. Yani şu anda senin yanında

beş kişi daha olsaydı hiç şüphe yok ki bu yazılara bakanlardan her biri yine sadece kendi için okuyacaktı ve ben, her ‘sen’ değişimde onu mutlaka yakalamış olacaktım. Çünkü bu ifadeyle her seferinde sadece onu kastetmiş olacak ve sadece ona hitap edecektim. Öyleyse her zaman tekile hitap etmeli bütün yazarlar, hatipler, konuşmacılar...

Ulusuna seslenen konuşmacı da aynı hatayı yapar durur yıllardır.

– Sevgili Vatandaşlarım!

der başbakan mesela ve kimse de dinlemez onu bu yüzden çünkü hitap ettiği asla ben değilimdir ve bu ifade biçimiyle beni yakalama şansı hiçbir zaman da yoktur. Oysa ‘Sevgili Kardeşim’ ya da ‘Değerli Vatandaşım!’ dese ‘ben’ dikkat kesilirdim ve ancak o zaman kastettiği o vatandaşın ‘ben’ olduğuma inanırdım.

Bu arada birçok insan ‘sen’ diye yapılan hitapları seviyesiz bulur. Hatta ‘siz’ ifadesinde bir nezaket ve saygı ünleminin de olduğu kabul edilmiştir toplumun terazisinde. Oysa bu sadece komplekslerle açıklanabilir.

– Merhaba Kemal abi, nasılsın?

diyen birine Kemal abiler çoğu zaman,

– Askerliği beraber mi yaptık ulan?

biçiminde karşılık verir. Kemal abinin, Rıfkı abinin ya da benzerlerinin kendini çoğul zannetmesi gariptir ama onlar öyle bilirler. Oysa orada sadece bir adam oturuyor yani bir tane Kemal, Rıfkı ya da Kenan... Bunlar kurduğu

cümlelerde kendilerine ‘ben’ ifadesini yakıştırır fakat onlara ‘sen’ diyenleri saygısızlıkla suçlarlar.

Ayrıca bir iltifat biçimidir de ‘siz’ hitabı ki yüzyıllardır zengin fakire ‘sen’ fakir ise zengine ‘siz’ der ve nedense fakir buna hiç kızmaz, kimse de gocunmaz. Zengin hep kalabalıktır da kimse aldırılmaz.

Öldürürken keyif veren tek silah, iltifattır.

Hepsi bir tarafa, eğer ‘sen’ saygısızca bir hitapsa neden o zaman yıllardır insanlar ‘Allah’ım yardım et!’ diye dua ederek saygısızlık yapıyor Yaratıcı’ya?

– Sayın Allah’ımız! Lütfen, rica etsek acaba bize destek olur, bir koltuk çıkar mısınız?

diye dua eden birine rastladın mı hiç? Rastlayamazsın çünkü ‘sen’ ifadesinden gocunanların kompleksli olduğunu bilmeyen yoktur ki zaten ‘siz’ sineye sinmiş egolar için yaratılmış bir kelimedir. Oysa Allah’ın herhangi bir kompleksi yoktur ve Allah teklik kavramının en son ya da ‘sen’ noktasıdır.

Açıklama: İşgüzar muhalifler gibi ‘**Hadi bu ifadeleri değiştirelim!**’ demek için yazmadım bunu, çoğu zaman bile bile saçmaladığımızı bir daha görmeni istedim sadece.

BÜTÜN İHTİMALLER %50’DİR

Yıllarca okullarda olasılık hesapları anlatıldı bizlere. Hani şu bir torbada on top var mevzusu. Önce soruyu hatırlayalım:

Bir torbada on top var; dördü yeşil, üçü kırmızı, ikisi mavi, biri beyaz. Çektiğim topun mavi olma ihtimali kaçtır? Yaşayan yaşamayan, matematikle ilgisi olan olmayan herkes bu soruya %20 diye cevap verecektir, sen de...

Şimdi her şeyi, az önce benim söylediklerim de dâhil olmak üzere hepsini unut ve söyle! Yukarıdaki torbadan bir top çektiğinde gelen topun mavi olma olasılığı gerçekten %20 mi? Eğer daha önce benim seminerlerime katılmamışsan ya da katılan biriyle tanışmamışsan **‘E, evet %20, ne olacaktı ki?’** diyeceksin %50 ihtimalle ancak cevap bu değil zira her ne kadar da torbada dört değişik renkte top varmış gibi gözükse de aslında sadece iki renk var: Biri mavi, diğeri de mavi olmayan. **‘E, hocam ya yeşil gelirse?..’** diye soran sabırsızlar oluyor bazen ki şu anda da yine **‘E, yeşil gelmişse mavi gelmemiştir.’** cevabını vereceğimizi hesaplayamadan bunu düşünenler çıkabilir aramızdan. Öyleyse çektiğin top her hâlükârda ya mavidir ya da değil. Bu hesaptan hareket ederek düşünecek olursak yeşil, beyaz ya da kırmızı gelirse ‘mavi değildir’ mavi gelirse de ‘mavidir’ diyebiliriz. Bu durumda da cevap %20 değil daima %50 olacaktır.

Kimileri İçin Zorunlu Uyarı: Sınavlarda falan çıkarsa sen yine %20 yaz ama bil ki gerçek cevap her zaman %50 olacak. Yapan var, valla...

Başka bir örnekle renklendirelim konuyu, sonucun yine değişmediğini göreceksin. Bir futbolcu, on penaltı atışından sadece birinde başarılı oluyorsa on birinci penaltı atışını gole çevirme ihtimali %10 mudur yoksa %50 mi?.. Tabii ki %50 zira attığı penaltı ya gol olur ya da olmaz...

Bu hesaplara henüz gerçekleşmemiş her ne varsa olma ihtimali mutlaka %50'dir; ya olur ya da olmaz.

Elbette ki böyle düşünen bir insan hiçbir zaman şaşır-maz, hiç üzülmez, asla hayal kırıklığına uğramaz. Çünkü onun için her şeyin olma ihtimali her zaman aynıdır: %50.

İnsan Düşünür: Ne yani şimdi ameliyat olacaksanız doktor seçmez de yazı tura mı atarsınız?

Kashna Cevap Verir: Ortada iki doktor varsa ve birinin başarıları %99 ötekinkinki %1 ise elbette ki %99 başarılı olanı seçeriz ama bütün sonuçların %50 olduğuna inanarak yatarız biz o ameliyat masasına.

YAPILABİLECEK EN BÜYÜK HAKSIZLIK

Günün birinde bazı abiler şöyle bir laf ettiler:

- İnsan, beyninin en fazla %3'ünü kullanabilir. Einstein bile %5'ini kullanabilmiştir.
- Peki, neden elimin, ciğerimin, gözümün, kulağımın %100'ünü kullanabiliyorum da yine bir organım olan beynimin sadece %3'ünü kullanabiliyorum?

diye sormadı hiç kimse. Ayrıca,

- Bir bak bakalım kâinatta fazla veya eksik herhangi bir şey görebiliyor musun?

diyen de olmadı çünkü bu soruların cevabı yok! Elbette eksikliği ya da fazlası yoktur bu lunaparkın, olamaz da! Eğer evrime inanıyorsan doğa, doğal olarak fazla olan şey-leri zamanla yok eder veya yerine yenilerini ya da gerekli

olanlarını koyar. Allah'a inanıyorsan sonuç yine değişmez ve sen bilirsin ki Allah'ın yarattığı hiçbir şey fazla ya da eksik olamaz zira O kusursuz yaratır...

Madem kâinattaki her şey tam kıvamında ve kararındadır o hâlde neden beyin gibi bir organ hem de %97 nispetinde fazladan yaratılmış olsun ki?

Ara not: Şayet Einstein beyninin %5'ini kullanıyorsa bu onun sorundur, özel hayatıdır, falandır filandır. Allah herkesi eşit yaratmamış o zaman! Ben %100'ünü kullandığımdan eminim ki bu da benim özel hayatımdır, Einstein'ı ve onun adamlarını ilgilendirmez.

Özel bir merak: Bugün bile tıp dünyası beyin hakkında henüz emekleme evresini aşamamışken nasıl oluyor da o gün yaşayan Einstein için 'O, beyninin %5'ini kullanıyordu.' gibi bir saptama yapabiliyor bilim adamları? Haa 'Onun beyni kavanozda tutuluyor, gömülmedi.' öyle mi? Peki, madem bu işler bu kadar basit, neden bugün yaşayan, büyük adam sanılan ya da kabul edilen kimselerin beyinleriyle ilgili bir tedavül nispeti hesaplanamıyor? Niye bizler ülkemizi yönetecek başbakanları, şirketimizi yönetecek CEO'ları seçerken böyle bir beyin raporu, düşün emarı falan isteyemiyoruz? Komik vesselam...

KÜÇÜK HESAPTA BÜYÜK HATA

'İnsan beyninin henüz %40'ı çözülmüştür.' diyen bilim adamları 'beyin' denilen o muazzamın %60'ının hâlâ muamma olduğunu ve henüz çözülemediğini kabul

etmektedirler. Kimse kusura bakmasın ama ortada ciddi bir hesap hatası var.

Şöyle ki: Bir kahvehaneye gittiğini ve bir çay istediğini varsayalım. Garson çayı getirdiğinde ocakta kalan çay miktarını bilebilir misin? Elbette ki hayır! ‘Demlikte on dokuz bardak çay kaldı.’ diyemezsin mesela. Hâlbuki çayı istemedenden önce ocağa geçerek demlikteki çay miktarını ölçüp toplam yirmi bardak çay olduğunu öğrenseydin sana geleni bildiğin için ‘19 bardak çay kaldı.’ diyebilecektin. Şimdi ‘demlik hesabı’ndan geçelim ve soralım: Kazandaki çayın bile tamamını bilmeden, geri kalanını hesaplayamayan abaküsü kırık bilim adamları, nasıl oluyor da 100’ünü bilmedikleri beynin, çözdükleri kısmına 40 diyebiliyorlar? Beyinle ilgili bir çıkmaza saplandıklarında veya işin içinden çıkamadıkları bir sorunla karşılaştıklarında ‘Valla biz henüz beynin o kısmını çözmedik.’ diyebilmek için midir bu tezgâh yoksa?

‘Uyanık Okçu’nun hikâyesi geldi aklıma şimdi:

Adam hep 12’den vurduğunu iddia ediyormuş, inanmamışlar! Büyük bir meydanda dev bir tahta hedefe ok atmasını istemişler. Tabii ki kabul etmiş ama demiş ‘Bana bir de kalem getirin!’ Ok, yay, kalem... Bütün köylünün önünde takmış oku yaya, germiş alabildiğince ve bırakmış emin bir şekilde... Ok süzölmüş, süzölmüş ‘12’ diye işaretlenen ve etrafı çemberlerle çevrilen noktanın, sağ çaprazından bir metre dışarıda hiç alakası olmayan başka bir yere saplanmış.

Gitmiş, yakından bakmışlar. Demişler ‘E, hani sen hep 12’den vuruyordun!’ demiş ‘Evet, vurdum işte!’ Demişler “Görmüyor musun burada kocaman ‘12’ yazıyor, sen bir metre dışını vurdun.” demiş ‘Siz yanlış yere yazmışsınız...’ Sonra cebinden kalemi çıkarmış. Okun etrafına iki tane çember çekmiş, battığı yere de ‘12’ yazmış. Daha doğrusu tam da battığı yere yazamamış çünkü oraya ok saplı olduğu için, biraz kenarına yazmış. Sonra da ahaliye dönmüş ‘Bakın işte 12!’ demiş. Ahali bakmış bakmış, demiş ‘Valla 12!’.

İşte böyle olunca hep 12’den vurduğunu zannediyor birileri ve Allah için vuruyorlar da. Tabii devir değişti; çemberi okçu değil ahali çiziyor artık o okun etrafına...

GERÇEK ŞU Kİ

Bütün insanlar ‘**dâhi**’ doğar ancak bazıları bunu fark eder ve biz yüz yıllarca tek farkı ‘**fark etmek**’ olan insanları alkışlar dururuz.

‘Alkış’ demişken yakın arkadaşım Valmir geldi birden aklıma:

Alkışlanmakla yuhalanmanın insanda aynı etkiyi uyandırdığını, her ikisinin de kişide saklanma arzusu oluşturduğunu o an öğrendi Valmir. Hayatın çok defa yuhaladığı bu adam, ilk defa alkışlanıyordu bir kalabalık tarafından. Utanıyordu ciddi ciddi... Akli başında olanların alkışlanırken utanmasının bir

nedeni vardı elbette ve bunu her defasında başka şeylere bağlıyordu fikri olanlar. Oysa sebebi belliydi bu kıvanç sanılan utancın ve Valmir de aynı nedenden ötürü turkuaz bakıyordu yüzlerine onu alkışlayanların. Kişi kendisini herkesten daha iyi tanıyordu. Dolayısıyla kendini bilenlerin alkışlardan utanması; kimsenin bilmediği tek kişilik sırlarını, içinden çıkamadığı açmazlarını, önüne geçemediği zaafalarını bilmesi sebebiyleydi. Herkes onun saygıdeğer bulduğu bir yönünü alkışlarken o, yüzlerce zaafını yuhalamaktan kendini alamıyordu; bir alkış da doksan dokuz tane 'yuh'un üstünü örtemiyordu. Bu nedenle aynıydı alkış ve yuh. Ne zaman ki kendini alkışlamaya başlarsa insan, işte o zaman kurtulacaktı bu saçmalıktan lakin yoktu henüz kan revan olan yerin yüzünde kendini alkışlayan.

Bazılarına doğuştan verilen ekstra bir güç değildir dâhilik.
Öyle olsaydı Edison ilk denemesinde bulurdu ampülü,
Graham Bell telefonu icat etmek için yıllarca uğraşmazdı.

YETENEK DİYE BİR ŞEY YOKTUR

İnsanlar tembelliğinden uydurmuş bu yetenek kılıfını. Nihayet herhangi bir konuda az başarılı olan bir insan, başarı için ihtiyaç duyduğu yeteneğin kendisinde bulunmadığını ifade ederek haklı olmayı başarır. Bunu yaparken de başarılı olanlara haksızlık ettiğini bilmez. İyi bilardo oynayan birine 'Yeteneklisin.' demek, o insanın tüm çalışmalarını yok saymaktır. Ne yazık ki bunu söyleyen de bilmez,

söylenen de hatta ‘Yeteneklisin.’ dediğimizde karşı taraf çoğunlukla mutlu bile olur.

Tekrar etmek istiyorum **‘Yetenek diye bir şey yoktur.’** İsteyen herkes herhangi bir konuda en iyi olmayı başarabilir. Zihinsel bir engelin yoksa sen de bir Edison olabilirsin yani. Dali olmak için ihtiyacın olan tek şey, beynindeki resim yapma merkezini harekete geçirmektir. Başka bir ifadeyle içindeki ressamı canlandırmaktır.

Kim bilir: Belki de sen şu anda dünyanın en büyük yazarısın lakin hiç kalem tutmadıysan bunu nasıl bilebiliriz ki? Yine belki de dünyanın gelmiş geçmiş en büyük tenisçisi sensin fakat eline hiç raket almadıysan bunu sonsuza kadar ne biz anlayabiliriz ne de sen...

21.yy’da birçok insan herhangi bir konu hakkında birçok kere hem de hiç denemeden ‘Benim o konuda yeteneğim yok!’ deyip kendini kenara çekebiliyor. Böylece kullanmadığı o yönünü kendi eliyle toprağa gömüyor. Çok acı ama şu anda bir yerlerde ömrü boyunca kendini fark edemeyen ve ölmek üzere olan bir fizik dâhisi, dünyayı değiştirecek bir lider, Mars’a gidecek bir astronot var. Kim bilir, belki onlardan biri de sensin!

ABARTIP GENLERİNDEN MEDET UMANLAR DA VAR

Bazıları birtakım özel yeteneklerin babadan oğula, âdeta göz rengi gibi geçtiğini öne sürmektedir. Hâlbuki iyi resim yapan birinin çocuğunun da iyi resim yapıyor olmasının,

genetik kodlarla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu tamamen yetiştirme tarzı ve ilgiyle alakalıdır. Bir çocuk, babasının resim yaptığını görerek büyürse resme ilgi duyar ve beyindeki resim merkezi aktif hâle gelir. Sonuç; çocuk da iyi resim yapar.

İyi resim yapan bir baba, herhangi bir kreşten bir çocuk alsa zaman sonra onun da iyi resim yapacağı muhakkaktır. Ayrıca insanın sorası geliyor: 'Yetenek, genlerdeki bir şifreyse niye Edison'un akrabaları da mucit değildi? Neden Mimar Sinan'ın mimar bir amcaoğlu yok? Niçin Einstein'ın fizikçi abisini tanımıyoruz? Niye Da Vinci'nin sülalesinden kimse Mona Lisa benzeri bir eser verememiş? Neden Picasso'dan başka Picasso yok? Niçin Alexander Graham Bell'in babası bir şey icat etmemiş? Neden?..

ÜÇ YAŞINDA PİYANO ÇALAN MOZART'A NE DEMELİ

Bazen çok erken yaşlarda inanılmaz beceriler sergileyen insanlar görürüz; mesela Mozart. Üç yaşında piyano çalmaya başlamış adam. Peki, yetenek diye bir şey yoksa bu neyle açıklanabilir?

'Bilinçaltı' denilen o muamma, esasında bilinci de etkileyen 'büyük bilinç' düzeyindedir. Ancak bilinçaltı kayıtlarının hayatımıza yansması bazen uzun zaman alabileceği gibi bazen de anında etki eder yaşantımıza. Kimi zaman çok basit bir olay bile içimizdeki dâhiyi açığa çıkarabilir. Sanki sessiz bir patlama olur beynin bir yerinde. Şimşek çakması gibi bir şey bu! Patlamanın nerede

ya da ne zaman olacağını kimse kestiremez ancak patlama olduğu esnada beynimizin hangi noktası aktifse o bölüm harekete geçer.

Söze **'Yeter ulaaan!'** diye bir nida ile başlayan bir adamdan daha iyi konuşmacı gördün mü sen hiç? Söyledikleri ilginç olmasa da bir acının dışı vurumudur. Ve herkes sonuna kadar dinler onu. Aslında onun duygu durumudur izlenen, dinlenen. Oysa bir cinnet anında yapmıştır o bunu ve belki de bir daha asla yapamayacaktır. Genelde çok iyi konuşmacılar kendilerini böyle bir cinnet anlarında keşfederler.

Kim bilir belki de Mozart'taki müzik merkezinin patlaması, büyük müzik adamı uyurken annesinin çığlık atmasıyla gerçekleşmiştir ya da daha ölümün ne olduğunu bile bilmeyen bu çocuğun yanında bir yakını ölmüştür ve oradaki insanların ağlaması sebep olmuştur bu patlamaya? Hani zaman zaman çok saçma sapan ortamlarda yetişen ama harikalar yaratan insanlara rastlarsın da hayrete düşersin ya bunun sebebi de budur işte. Klasiktir ve her ne hikmetse çoktur bu hayatlardan. 'Annesi kötü yola düşmüş, babası onu kimsesizler yurduna vermiş, akşam sabah işkence görmüş ve sonra da gelmiş asra önder olmuş.' Yüzlercesini duymuşsundur bu hikâyelerin... Nasıl oluyor peki bu? Basit, çok basit: Dehayı tetikleyen patlamalara çok rastlanır böyle ortamlarda da ondan. Yangın çıkar, devasa korkular yaşar, sefillik çeker, borca batar ve birinden biri mutlaka işe yarar bu yaşananların. Zevraki'nin dehre lider olması da böyle olmuştur mesela:

Koca Zevraki

Henüz altı yaşındaydı Akif, Gümüşhane'nin Kelkit'i-nin Gelinpertek köyünde bulunan ve adına 'Guguldaş' denilen o amansız tepeden el yapımı kızakla Bostanların Dere'ye uçtuğunda. Babasının kontrolündeki at arabasına atıp yetiştirdiler kan revan içindeki bu küçük çocuğu en yakın hastaneye. Uzun sürse de yapıldı tedavisi. Birkaç gün sonra köye geri dönerlerken Hira Değirmen Vadisi'nden geçen donmuş derenin üstündeki buz aşmaya gelmişti sıra. Hiç hesapta olmayan bir şey oldu ve at arabasının ağırlığına dayanamayan buz kırıldı. Bir Akif düştü suya, bir Zevraki çıktı buzların arasından. Yarı baygın bedeni eve getirdiler. Tuhaf bir şey oldu ve gelmiş geçmiş en büyük filozof, ona 'geçmiş olsun'a gelenlere yaşadıklarını şiir dilinde anlattı, henüz altı yaşındaydı; onun ne babası ne de dedesi şairdi ve ona ne yaptıysa 'Hira Değirmen' yaptı işte. Zevraki'nin bundan sonra yaptığı ise sadece çalışmaktı, gece gündüz çalışmak...

NE YAPMALI

Çocukken beyninde bir patlama olmamışsa öncelikle '**Ortalama bir zekâ düzeyinde olan herkes istediği her şeyi yapabilecek donanıma ve yeteneğe sahiptir.**' ifadesini idrak ederek bir çalışma yapman lazım. Şimdi düşün: İçinde milyonlarca insan var senin; ressam var, fizikçi var, matematikçi var, yazar var, heykeltıraş var, sapık var,

hırsız var, ipli var, ipsiz var, şarkıcı var, futbolcu var... Var da var senin anlayacağın.

Şimdi dur; hesabını yap, en sevdiğini seç, ona yoğunlaş da bak neler oluyor! Çocukluğunda herhangi bir yetenek merkezin patlamamışsa şimdi sen yap bunu. Bilincinle bilinçaltını birleştir ve böylece büyük bilince ulaş da seyret gürültüyü. Böyle davranman, daima o konuyu düşünmeni sağlayacaktır. Bu da eninde sonunda söz konusu merkezin patlayacağı anlamına gelir...

İspat: Bu yukarıda anlattığımın asılsız olduğunu düşünebilirsin lakin bunun ispatı son derece kolaydır. **‘Ben biraz ders çalışsam mı acaba?’** ya da **‘Bir duş alsam nasıl olur?’** veya **‘Tatilde oraya mı gitsen buraya mı?’** gibi sorular sormuyor musun? Elbette ki her insan gibi sen de yapıyorsun bunu! Öyleyse karşımıza iki seçenek çıkar: Sen ya kendi kendine konuşan şizoid bir vakasın ya da sorduğun sorulara cevap bulmak için bekleyen birileri var senin içinde, onlarla konuşuyorsun. İşte sana cevap bulanlar, içindeki diğer kişiler ya da kişiliklerdir ki ikisi de aynı şeydir zaten.

İspatt: Sen, borç içinde yüzerken bir an durup kendi kendine **‘Acaba çalışsam mı yoksa gidip biraz eğlensem mi?’** diye düşündüğünde iki türlü cevap alırsın mesela. **‘Git eğlenmene bak, ne çalışacaksın! Zaten borç çıkmış yüze, inmez seksene...’** der biri. **‘Çalış, bir yığın borcun var. Sana, senden başkası yardım edemez; hadi bugün çalış, bitir şu borçlarını da yarın git doyaya eğlen!’**

diye itiraz eder ya öteki! Peki, düşün bakalım bunlardan biri sensen kimdir öteki?

Uyarı: Konuyu çok basit anlattığım için hafife alabilirsin ama gerçekten bu kadar basit.

Ben basit anlatırım ama asla basit şeyler anlatmam.

SEN 'O'SUN

Eğer eğlenmeyi çok seviyorsan tercihini eğlence merakı olan insanı seçmek yönünde kullanmışsın demektir. Zaten birini seçip ona çok yoğunlaşınca diğerleri yavaş yavaş geri çekilecektir. Alaattin'in sihirli lambasındaki gibi çağrılınca kadar da asla geri gelmeyeceklerdir.

İşi gücü peçete yakıp tabak kırmak, sabahlara kadar dans etmek olan bir insanın içindeki fizik dâhisi ne diye 'Bak tabaklar yere düştü, demek ki yer çekimi var.' desin ki?..

Newton, ağacın altında otururken elmanın düşmesiyle fizikçi olmadı mesela; adam zaten arıyordu. Yani beynindeki fizik dâhisi hep tetikteydi onun.

Kural çok açık: Hedefinle yatıp kalkar, hedefinle ilgili okuyup yazarsan torunlarımız senin de adından bahseder ve yıllar sonra sen de yüz binlerce insana esin kaynağı olursun.

Açıkçası bu, gözleri görmeyen bir insanın daha iyi duyması gibidir. Beş duyusundan herhangi birini kaybedenin diğer duyuları daha iyi çalışır. Kör bir insan daha iyi duyar hem kör hem sağır olansa daha iyi tat alır, gibi...

İçindeki tembel adamı yok et mesela... Sürekli mazeret bulanı, kötümser olanı, uykucuyu ortadan kaldır. Şimdi okşa sihirli lambanı; başarmak isteyen, çözüm üreten, hızlı düşünen adamı iste ondan. Âdeta üzeri toz tutmuş birer biblo gibi sil onları, parlat, harekete geçir. İşe yaramaz dediklerini kaldır ortadan, olsun bitsin. Ne denli kolay olduğunu fark edince çok şaşıracaksın, çok...

GÖZDEN KAÇIRILAN BİR DOST

Garip şu insanoğlu, çok garip! Herkese verdiği sözü tuttuğu için övünür hatta 'Ben acayip merdim, fena dürüstüm...' falan der de 'ben'ine verdiği ya da asıl tutması gereken sözleri tutmaz. Kendine verdiği sözleri hiçe sayarak yaşar. Hiçe sayar çünkü o sözleri tutmadığında kimseye hesap vermeyecek ve mahcup olmayacaktır ki asıl yanılgı da budur işte.

Herkesten önce kendini önemseyeceksin! Sen kendini sevmersen, sen kendini önemsemezsen, sen kendine saygı duymazsan, sen kendine verdiğin sözü tutmazsan diğer insanlar senin için bunu niye yapsın ki?

Git şimdi aynaya bak ve burnunu sev. Karına, kocana, oğluna, kızına bak; onları sev. Arabana, evine, ceketine, anana, babana, kardeşine bak; onları sev. Sana ait ne varsa sev işte... Ve güneşe bak, güneşi sev çünkü o da senin. Görmüyor musun hiç aksatmadan görevini nasıl da yapıyor güneş? Senin için her gün yeniden doğuyor. Dünya, 24 saatlerce ritminden hiçbir şey kaybetmeden senin için

dönüyor. Gezegenler, galaksiler, kuşlar, ağaçlar ne varsa hepsi sadece senin için var. Emin ol ki bu böyle; sen var-san var hepsi, sen ölünce hiçbirinin hiçbir anlamı olmayacak! Güneş doğmuş, güneş batmış, dünya dönmüş, ağaç yeşilmiş siyahmış, deniz kırmızıymış maviymiş sana ne bundan? Şimdi hayattasın ve gördüklerinin hepsi senin. Kullan onları; saçın başın, gözün kaşın gibi sahiple-nerek kullan hem de!

ZOR OLANI YAPIP BAŞKALARINA GÜVENİYORSUN

Zengin iş adamı, işsizliğin had safhada olduğu bir ülkede tesadüfen karşılaştığı bir gençle sohbet etmeye başladı. Genç adam işsiz olduğunu ifade edince büyük tüccar onunla özel bir anlaşma yapabileceğini ancak birkaç tane şartının olduğunu söyledi. Aylak gencin eğitimi yetersizdi ama önemli değildi ki bu zaten aşılabilecek bir engeldi. Ancak küçük bir sorun vardı: Zeki olmasına rağmen cid-den tembeldi genç adam.

İşte o günden kalan bir diyalog:

İş adamı: Bak evlat, sen zeki birine benziyorsun. Eğer dediklerimi yaparsan seninle beş sene sonra çalışabilirim.

Genç adam: Elbette ki yaparım. Siz şartlarınızı söyleyin.

İş adamı: Günde en fazla beş saat uyuyacaksın... Her gün üç saat kitap okuyup okuduğunla ilgili en az bir saat yorum yazacaksın. Akşam okuluna gidip bir fakülte bitireceksin. İşini mükemmel şekilde takip edecek asla vazgeçmeyeceksin. Yeni fikirler üreterek işinde kendini geliştireceksin.

Genç adam çok heyecanlandı. Nefes almadan dinliyordu büyük adamı.

İş adamı: Eğer beş sene boyunca bunları eksiksiz yaparsan söz veriyorum, seni genel müdürüm yapıp 100.000 \$ da maaş vereceğim.

Genç adam: Tamam, hemen başlayalım.

İş adamı: Sosyal bir insan olabilmen için hafta sonları dil kurslarına, geceleri de resim ve gitar kurslarına katılacaksın.

Genç adam: Tüm şartlarınızı kabul ediyorum. Hemen başlayalım.

İş adamı: Hemen diyorsun fakat beş sene buna dayanabilecek misin? Ayrıca unutmadan söyleyeyim bütün bunları kendi kazanacağın parayla yapacaksın!

Genç adam: Beş sene sonra 100.000 garanti mi?

İş adamı: Elbette ki garanti, anlaşma imzalıyoruz biz burada.

Genç adam: Ek iş yapar ve söylediğiniz gibi bir adam olurum, söz veriyorum.

İş adamı: Emin misin?

Genç adam: Elbette ki...

İş adamı: Peki evlat, sana farkımızın sebebini ve zengin olmadan önceki beş yılımı anlattım, hayatta başarılar...

BIRAK HERKESİ ÖNCE KENDİNE GÜVEN

İkimiz de zaman zaman senin de benzer tavırlar sergilediğini biliyoruz; çoğu defa başkalarına güvendiğin kadar kendine güvenmiyorsun, itiraf et! Böyle bir teklifi kaç işsiz doğrudan kabul ederdi dersin? İşsizlere yönelik yaptığım

seminerlerde bunu sorduğum zaman insanların %95'inin **'Ben hemen kabul ederdim.'** dediklerine şahit oldum hayretle. O hâlde 'Bir zamanlar herhangi biri olan insanlara güvendiği kadar kendine güvenmiyor insanoğlu.' sonucunu çıkarabiliriz biz bundan. Böyle olmamalıydı oysa! Anasına babasına, ona buna değil bizzat kendine güvenmeliydi insan zira isterse bırak iş bulmayı falan, dünyayı değiştirebilirdi böyle inanan!

Fark Etmez(miş)

Oldum olası anlayamamışımdır şu **'Fark etmez!'** ifadesini. **'Çay mı içersin, kahve mi?'** diyorsun **'Fark etmez!'** diyor adam. Hadi **'çay mı kahve mi'**de anladık da **'Çay mı gazoz mu?'** diyorsun cevap yine aynı. Nasıl fark etmez yaa? Biri sıcak, biri soğuk! Hakikaten nasıl fark etmez? Tabii ki fark eder! **"Nezaket gereği bazen 'Fark etmez!' demek gerekiyor."** diyebilirsin... Bunun nezaketle falan alakası yok çünkü karşı taraf sana bir seçme şansı sunmuş ama sen kendinle ilgili bir konudaki seçme hakkını başkasına devrediyorsun. Kabul etmiyorum; kendini başkalarının kararlarıyla yönetmeni asla kabul etmiyorum! Basit bir şey gibi algılayabilirsin bu çay kahve meselesini ama öyle değil çünkü böyle bir tavır belli bir zaman sonra yaşam tarzına dönüştür ve fark edemedenden bir ömrün kalitesini dibe düşürür. İşini seçerken **'Fark etmez, ne iş olsa yaparım!'** dersin bir zaman sonra. Eşini seçerken **'Fark etmez, eninde sonunda evlenmeyecek miyiz?.. Ha Ayşe olmuş ha Fatma ya da Osman olsa ne fark eder, Kenan olsa ne?'**

diye düşünmeye başlarsın daha sonra. Okul seçerken de değişmez durum: **‘Bir üniversite okuyalım da ha Uludağ olmuş ha Marmara ha da Harvard ne fark eder ki?’** gibi bir yaklaşımla edilgen bir insan olur çıkarsın. Oysa söz konusu olan senin hayatınsa fark etmelidir bence. Ve sadece sen değil hiçbir insan bunun genel bir tavra dönüşmesine müsaade etmemelidir, ortada bir seçme şansı varsa kararı asla başkalarına bırakmamalıdır ve de.

Kalem Arkası Ayrıntılar...

23 Temmuz -- 11.25

Bir dilenci geldi fabrikaya az önce. Şaka değil adam ciddi ciddi bizim zile bastı dilenmek için. Özgüvene bak! Biz üniversite yıllarında anket yapardık da kimsenin kapısını öyle rahat rahat çalamazdık. Adam zile bastı Yaradan’a sığınıp. Tam çıkıyordum, kapıyı ben açtım. **‘Allah rızası için bir sadaka...’** dedi. Nerden bilsin kime çattığını? Bunu içeri aldım. Dövecektim zira dayak yiyebilecek kadar sağlıklıydı; ökküz gibiydi. Sonra düşündüm hiçbir işe yaramayacaktı onu dövmem. Kulağını çektim ve ona şunları fısıldadım:

- Bir daha ‘Allah rızası için...’ demeyeceksin. Asla bu referansı kullanmayacaksın. Git ‘Şeytanın rızası için...’ falan de ama asla ‘Allah rızası...’ deme. O’nun adını ağzına alma! Yaratıcı’yı bilen adamın hâli bu olamaz. Allah’a inandığın hâlde böyle pejmürde, böyle pençat, böyle işe yaramaz olamazsın ki dilencilik hiç yapamazsın geri zekâlı...

Boynunu büktü:

- Ama abi, niye öyle söylüyorsun? Allah bize vermiyor... Kulağını biraz daha çekmek zorunda kaldım:
- Vermez tabii çünkü sen Allah’tan değil benden istiyorsun...

Neden: İlgili marka zarar görmesin diye **'Bak sen falancanın oğlusun; okumazsan ayıp olur, değil mi ama?'** diyenler ya da söz konusu değerler zedelenmesin diye **'Annene yakışır bir evlat ol kızım!'** diye öğüt verenler **'Allah rızası için...'** diyerek dilenen birine rastlayınca neden **'Eğer O'nun kuluysan ona yakışır bir kul ol!'** diyerek tepki vermezler? Seni bilmem ama ben buna asla rıza gösteremem, asla!

Açıklama: "Bir başka kitabınızda 'Sen hiç dilenciden borç para istedin mi?' diye soruyordunuz şimdi de dilenciyle dalga geçiyorsunuz! Çelişki var beyefendi!" diye düşünen çok detaycı okuyucum çıkabilir ki zaman zaman denk gelirim böyle kılı kırk yaran insanlara. Âdeta hata avcısıdır onlar. Konuşmayı dahi bilmediği hâlde sırf muhalefet olsun diye karşıma dikilenler de oldu... Neyse 'Mümkün mertebe kimsenin kafasında soru işareti kalmasın.' diye kısa ve 'Hocam bu kadar da detaya inme artık!' diyebileceğin seviyede sığ bir açıklama yapmam gerektiğine inanıyorum zira adam sanki dev bir buluş yapmış gibi soruyor: **'Elektrik balığını yiyebiliyorsak trafoyu neden yiyemiyoruz?'** Yok yok geyik yapmıyor, bunu cidden soruyor adam!

Kısa açıklama: Uçak iyi bir buluştur ve insan Türkiye'den Avustralya'ya giderken Wright Kardeşler'e dua eder gerçekten ama bu aynı kişinin babası bir uçak kazasında ölürse bu sefer küfür eder Wright'ına da kardeşine de... Öyleyse ben de zaman zaman farklı cümleler kurabilirim dilenciler hakkında ki birazdan yine yapacağım bunu. Ayrıca abartma, ben de insanım sonuçta.

Kıpkısa açıklama: Sen o balığı bırak, direkt trafoyu ye ama dikkat et bayat olmasın da zehirlenme mal!

Hiç alakası yok konuyla birden aklıma geldi, lütfen!..

Seminerlerimde benimle resim çektirmek isteyen okuyucularımın bana ‘**Fotoğraf çekinelim mi hocam?**’ demelerinden hazzetmiyorum. ‘**Çekinmene gerek yok, hadi çekilelim...**’ diye espri yapmaktan bıktım usandım. Allah’ını seven okuyucum ana dilini iyi konuşsun lütfen. Gerçekten hazmedemiyorum. Bir de yumurtaya ‘yımırta’ diyen adam var; ben gördüm, yapma! Tecrübeye de ‘tercübe’ deme. Beni uyuz etme! İnan ki böyle olunca cümlelerin devamını duymuyorum bile.

İnsanın sorası gelir: Kelimelere takılıyorsunuz ama siz de hata yapıyorsunuz Sayın Demirkıran! Bir kere resim değil fotoğraf o.

Demirkıran resme bakar ve öyle cevap verir: Doğru ancak resim daha kudretli bir kelime bence. Fotoğrafta bir poz verme durumu var sanki ama resimde yaşanan an kastediliyor. Daha açık bir ifadeyle ‘Resim çekilelim.’ ifadesi ‘Bu resmi çekelim, şu anı donduralım...’ manasına geliyor bana göre.

ASRIN EN BÜYÜK İŞ TEKLİFİ

Kendini asla hafife alma!.. Yaz, çiz, yap, üret; bir eserin olsun. İnsanlara en faydalı olmak için yarış daima, buna gücün var. Beğenmediğin, insanlara zarar veren ne varsa değiştirmeye, geliştirmeye çalış ve dünyayı titret... ‘Dünyanın En Akıllı İnsanı’ sıfatıyla ben, kişinin kendini

keşfetmesi bakımından alışılmış düşünce kalıplarını yıkmaya çalışıyorum bugün. Başkalarına özenmeni anlamsız bulduğum için içindeki enerjiye ulaşmanı arzu ediyorum ve göreceksin ki bunu başaracağım. Durma hadi ‘Başkası yapar!’ diye de bekleme, kendine güven; tut bir köşesinden de birlikte yapalım şu işi zira ölümler de dâhil olmak üzere insan sayısı adedince dünya var değiştirmeyi bekleyen.

Yanlış Hesap

Baba kurt, yavrusunu yalnız yaşamaya alıştırmak için her sabah erkenden avlanmaya gönderiyordu.

İlk gün, eli boş döndü yavru kurt. Annesi dayanamadı ve ona kendi avını verdi. Akşam oldu. Baba kurt yuvasına geldiğinde, yavrusu annesinin avını kendisi yakalamış gibi götürdü babasına. Baba gurur duydu yavrusuyla. Ertesi gün anne kurt, yavrusu ‘mahcup olmasın’ diye yine verdi avını ona... Bu durum yıllarca devam etti böyle. Baba kurt her günün akşamında yavrusuyla gurur duyuyordu.

Gel zaman git zaman öldü anne kurt. O akşam yavru kurt eli boş çıktı babasının karşısına. Annesinin ani ölümüne bağladı babası bu durumu ancak ertesi gün, yine eli boş gelince yavrusu, anladı: Artık çok geçti, avlanmayı öğrenme yaşı çoktaaan geçmişti yavru kurdun. Derin bir nefes aldı baba kurt ve ağlamaklı sesiyle kısa bir cümle kurdu:

– Annen yalnız öldü sanmıştım yavrum!

AHŞAP EV

Şu ana kadar hiç ahşap ev yapmadığını varsaysam ve sana ‘Ahşap bir ev yapabilir misin?’ desem cevabın muhtemelen ‘Hayır.’ olurdu çünkü hiç denemedin bunu ve ayrıca ahşap bir ev yapılması gerekiyorsa ilk önce çevrendeki marangozdan destek almak gelirdi aklına. Hâlbuki bir adada yalnız kalsan ve çevrende hiç kimse olmasa bunu hem de oradaki en zor malzemelerden çok rahat bir şekilde, 40 yıllık bir marangoz gibi başarabilirdin. Palmiye-den testere yapılır mı? Sen yapardın çünkü mecbur olacaktın. Düşün! Yalnızsın ve yaşamak için bunu yapmak zorundasın!

ZİRVE ZAMANI

Hiç trafik kazası atlattın mı veya hiç ölümle burun buruna geldin mi sen? Hiç Azrail’in nefesini hissettin mi ensende? Hani soğuk sular boşalır, boğazın düğümlenir de birden, kendini tanıyamayacağın kadar tuhaf olursun; hiç böyle bir şey yaşadın mı?

Ölüm korkusu, hayatını birkaç saniye içinde bir film şeridi şeklinde izleme fırsatı sunar insana. Ölüm korkusuyla tıpkı o film sahnelerindeki gibi geçer tüm hayat gözlerinin önünden.

Peki, toplam kaza anı beş saniye olmasına rağmen otuz dakikada zor anlatacağın kadar çok şey düşünmüş olmanı neye bağlıyorsun? ‘Çaresizlik Psikolojisi’ne elbette...

Ölüm korkusu yaşayan biri hadsiz yorulur fakat bilmediği için yaşadığı bu duyguya ‘korku’ der geçer. Oysa öyle değildir! Böyle bir durumda kaldığında hâlsiz düşmene korkun değil beynini zorlaman sebep olmuştur. Günde sekiz saat çalışan bir insanın, on altı saat çalıştığında yorulması gibi yani.

Çaresiz insan, beynini bilinen oranların üstünde bir yüzdeyle kullanır. Bunun en net örneği; çaresiz zamanlarda söylenen, şeytan şaşırtan yalanlardır.

O hâlde; kendini sıradan zamanlarda da çaresiz hissedebilirsen kendi sınırlarının içerisinde beynini sürekli yüksek oranda kullanmayı başarırısın. Kısa bir zaman sonra söz konusu yüzdeye alışan beyin, özel bir çaba sarf etmen de etmesen de hızlı çalışır hâle gelir.

Kendini çaresiz hissedip zirveye çıkmak istiyorsan her zaman tek çare olarak kendini gör. Birilerine güvenmek yerine önce kendine güven. Bir karar vereceğin zaman elli kişiye danışıp kendine hiç sormuyorsan sorun var demektir. Unutma! Çare her zaman sensin. O işi senden başkası çözemez! Bütün beklentilerini öldür ve yalnızlığını kabul et. Hadi şimdi çözme de görelim!

Düşün: Trafik ışıklarını geçtikten sonra lambaya doğru kafasını büktüğünde, arkadan çalan kornalara küfredip kendi haklılığını düşünerek ‘Keşke bir metre geride dursaydım!’ demiyor mu her seferinde insan denilen bu şaka? Bir sonrakinde az önce kendi yaptığı hataya düşen ve yaya geçidinde

duran otomobilin içinden başını geri çevirip yalalara yanan lambadan sonuç çıkarmaya çalışan soföre küfretmiyor mu arkasından? Ve aynı hatayı üçüncü ışıklarda yinelemiyor mu tekrardan? O hâlde üç saniye sonrasını göremeyecek kadar sık yaşayan bir varlığın varlığı ne kadar anlamlı olabilir, verdiği söze itibar etmek ne derece sağlıklıdır? E, peki, biraz aklım varsa kendine verdiği sözleri tutmayan birinin bana verdiğiğine inanıp da hareket edebilir miyim sence?

Test et: İnsanların başkalarına verdiği sözleri değil kendine verdiklerini tutup tutmadığını önemse ve onları öyle değerlendir zira büyük adamlar öncelikle kendilerine verdikleri sözleri tutarlar. ‘Bundan sonra sabah beşte kalkacağım!’ dediği andan itibaren, kurduğu saatin erteleme tuşuyla yatağa yapışmazlar. Saate de ihtiyaç duymaz büyük adamlar. ‘Beş.’ demişse beşte zıplar, kalkarlar yataklarından. ‘Bundan böyle haftada üç gün spor yapacağım.’ demişse büyük adam, bunun iki güne düşmesine tahammül edemez artık ki böyleleri başkalarına verdiği sözü de ölümü pahasına tutarlar. Öte yandan kendinin ne kadar büyük olduğunu da ancak bu yöntemle anlayabilirsin.

Yaşa: Şimdi hayatına bak ve bundan böyle kendine verdiğin sözleri tutamıyorsan asla söz verme! Sadece tutabileceklerin hakkında konuş kendi kendinle. Arkadaşlarını da ayıkla ve bu cetvele uymayanları

çıkar hayatından! Dikkatli bakarsan göreceksin ki seni şu yeryüzünde senden sonra en çok yıpratan şey, onların verdiği sözleri tutmamalarıdır.

Peki, ben nasılım: Zaman içerisinde öğrendim ben de bu anlattığımın doğruluğunu ve olabilecek en yüksek seviyede tutmaya çalışıyorum kendime verdiğim sözleri. Başarı oranım %90 seviyesinde, bana verilen sözlerin tutulma oranı ise %10 bile değil. Çok az arkadaşım ve bir elin parmağını geçmeyen sayıda dostum var bu yüzden.

Kurdun Mirası

Kurt ölüm döşeğindeydi. Yavrularını çağırttı ve onlara hayatının dersini verdi:

- Evlâtlarım, size bir koyun sürüsü bırakamadım ama bütün sürülere sahip olabileceğiniz altın bir öğüt bırakıyorum: **Hayatınız boyunca kendi işinizi hep kendiniz yapın!**

ZAMAN İŞTE

Zaman geçiyor... Gözlerini kapat ve gidebildiğin kadar gerilere git; beş yaşına, üç yaşına... Su birikintilerinde üstünün çamur olmasına, ütünün bozulmasına aldırış etmeden seksek oynadığın günlere...

Misket oynarken yaşadığın keyfi, ilk aldığın oyuncağını düşün! Sana **'Hadi bir şarkı söyle!'** dediklerinde hiçbir kaygı taşımadan avaz makamından söylediğin o şarkıyı hatırla...

Ve şimdi aç gözlerini! Kaç yaşındasın; on beş mi, otuz mu, kırk beş mi yoksa altmış mı, hangisi? Söyle; gözünü kapatıp açmandan daha hızlı geçmedi mi zaman? Peki, o günlerden geriye ne kaldı? Bir kırık misket...

Bir akşamüstü geldin ve gün batmadan gideceksin.

Unutma! Gözünü bir daha kapatıp açacaksın ve bitmiş olacak ömrün. Belki o zaman elinde kırık misketin de olmayacak! Olsa da ne çıkar ki zaten, kırık işte, kırık?!

Zamanı Durduran Sinek

Sineğin biri zamanı durdurmaya karar verdi. Bir kum saatinin içine girip tam ortasında durdu saatin. Artık kum akmiyordu.

- Zamanı durdurdum; bundan böyle yaşlanmak yok, ölmek yok!

diyerek seviniyordu sinek. Aylarca akmadı kum. Ne yazık ki kum saatinin içinde yaşlandı sinek. Artık gücü kalmamıştı. Dayanamadı ve dışarı çıktı saatten. Kum revan içindeydi.

- Neden yaşlandım?

diye düşünürken ‘**Çünkü...**’ dedi oradan geçen bilge sinek ve şunu ekledi:

- Senin tuttuğun sadece kumdu, zaman değil!

TEKRARI YOK

Zamanı geri alıp yeniden yaşama şansımız olamayacağı için yapabileceklerimiz daima tek hamlelik olacak. Diyecaksin ki **‘Bu işin sonu yok! En tepeye gelsen de yine yapabileceklerin bitmeyecek.’** Ben de sana **‘Haklısın!’** diyeceğim ama **‘Neler kaçırdığını tam olarak bilememene rağmen yine de bunu öğrenmenin bir yolu var.’** demeden de geçemeyeceğim.

İşte o formül: Bir şeyi reddederken bile neyi reddettiğini merak et! Önceki gün merak etmeden, açıp okumadan, içindekiyle birlikte yırttığın o zarfta nasıl bir hazine gizliydi kim bilir? Yanlışlıkla çarpıp ‘Pardon!’ diyerek yanından geçtiğin o adam neler biliyordu acaba? İlginî çekmeyen ya da sonunu getirmedüğün o kitabın 117. sayfasında ne yazıyordu mesela?

Bilge adam ve öteki adamlar...

‘Bir daha dünyaya gelsen ne olmak isterdin?’

diye sordular bilge adama. Güldü...

‘Bir dahası yok!’ dedi.

TEK ŞANS

5 milyar yıllık dünyanın, 100 yıllık zaman diliminde, 7 milyar insanla birlikte bir seferliğine bir şans da bana vermişler. Nasıl olur da bu tekrarı mümkün olmayan zamanda başkalarını tekrar ederim? Bu, bana göre değil seni de bilemem!

Babam öldüğünde ağlamak istemiyorum!

Yıllar önce evimizin bahçesinden su çıkmıştı. Babam **‘Bu suyu tahlil ettirip içilecek durumda olup olmadığını anlamamız lazım.’** dedi. Karlı bir kış günüydü. Arabaya bindik, ben kullanıyordum. Laboratuvarın otoparkına geldiğimizde babam: **‘Bekle, geliyorum.’** dedi ve indi arabadan. O, en sevdiği yeşil paltosuyla laboratuvara doğru yürürken şunları düşündüm: **“Babam ölür bir gün; ben de buraya gelir, şimdi gittiği yere doğru bakarak ‘Rahmetli babam yeşil paltosuyla sallana sallana gidiyordu. Keşke şimdi yanımda olsaydı da bir defa dokunabilseydim ona.’ derim.”** Epeyce duygulanmıştım... 15–20 dakika sonra gözüktü babam. Bu sefer şunları düşündüm: **“Babam ölür bir gün, ben de buraya gelir, şimdi geldiği yöne doğru bakarak ‘Rahmetli babam yeşil paltosuyla sallana sallana arabaya doğru geliyordu. Keşke şimdi yanımda olsa da bir defa dokunabilsem ona.’ derim.”** Babam arabaya bindi. **‘Ne oldu oğlum?’** dedi. Ağladığımı belliydi **‘Bir şey yok baba.’** dedim ve boynuna sarıldım. O neye ağladığımı anlamadı hatta **‘Ağlama yavrum, su temiz çıktı.’** diye de bir espri yapıp güldürdü ağlayan beni.

SON ŞANS

O gün anladım nostalji yapmanın anlamsız olduğunu ve düşününce bir karar verdim. Babam ölse ve ilahi güç

bana: **‘Sen iyi bir insansın. Bir şans daha verip babanı geri gönderiyoruz sana ama ne zaman geri alacağımız hiç belli olmaz. Bu son, ona göre değer ver babana...’** deseydi acaba ne yapardım? Bu soruya kendi vereceğim cevabın yetersiz olacağını düşünerek en sevdiğini kaybeden insanlara sordum. 4 yıl önce annesini vefat eden bir dostum **‘Tek saniye ayrılmazdım yanından. Onu asla kırmazdım...’** Babasını kaybeden bir öğrencim de **‘Böyle bir şey için sahip olduğum ve olabileceğim her şeyi verirdim.’** dedi. Konferans ortamında, çok daha kalabalık insanlara sorduğumda da ağlamaktan konuşamayanları saymazsak çoğunlukla benzer cevaplar aldım...

ACAYİP ÖNEMLİ EZBERLENECEK

İlahi güç ne demişti bize, hatırlayalım: **‘Sen iyi bir insansın; sana bir şans daha verip babanı geri gönderiyoruz ama ne zaman geri alacağımız hiç belli olmaz. Bu son, ona göre değer ver babana...’**

Peki, düşünelim: Şu anda sevdiklerimizin ne zaman geri alınacağı belli mi? Hayır! E, bu son şansımız mı? Evet! Onları kaybettikten sonra değerlerini bilmek ne anlam ifade eder? Hiç!

Belki tüm sevdiklerin, belki de sadece bazıları hayatta şu an. Onları dolu dolu sevmeni engelleyen şey ne? Sonsuza kadar seninle olacaklarına mı inanıyorsun yoksa? Hayır, böyle bir şey yok! O hâlde bu senin son şansın; kullan ya da kullanma!

Sadece Gözleri Dolanlar Okusun: Zor iş biliyorum. Dayanılacak gibi değil. Ben de yaşadım benzer acılar ama hayatta olanlar var, onların kıymetini bilmek ve bu senaryoyu bin kere tekrar etmemek gerek.

BEN HİÇBİR ŞEYİ HEMEN REDDETMEM

Birilerini, ölünce anlamak ya da değerinin farkına varmak bana göre değil. İşte bu yüzden asla anlamadan yargılamıyorum kimseyi. O kadar ki şimdi biri dikilse karşıma ve ‘Ben Allah’ım.’ dese bağırıp çağırıp sinirlenerek reddetmezdim onu. ‘Allah olmak’ kötü bir şey değil. Adam ‘Ben hırsızım, uğursuzum...’ demiyor ki ‘Ben Allah’ım.’ diyor, keşke olabilse! Lakin bu bakış açımı ve en sakın tavırla ondan benim için bir şey yaratarak iddiasını ispatlamasını isterdim!..

Cık cık cık diyenlere: ‘Mecaz’ diye bir sanat var edebiyatta, ben de edebiyatçıyım...

Cık cık cık demeye devam edenlere: Aklında kalması için mecaz yaptım, ben cidden iyi bir edebiyatçıyım.

Beni bilenlere: ‘İyi’ dedim çünkü o henüz beni tanımıyor. Sen rahat ol! **Ben en iyiyim,** bilen biliyor.

21. YÜZYILIN DÜŞÜNÜRÜYÜM BEN

Özellikle de düşünce adamlarının kaderidir; ölünce anlaşılıyor olmaları. Ne acı değil mi, hayattayken onu anlayamamak

ne acı? Sokrat'ı baldıran zehriyle öldürenler, öldürürler miydi onu acaba, kendi torunları tarafından bir gün '**gelmiş geçmiş en bilge adam**' diye anılacağını hesap et-seler? İlk başta 'Hayır, öldürmezlerdi.' gibi gözükse de yanlıştır cevap; kesinlikle öldürürlerdi çünkü onlara zarar veriyordu Sokrat.

Ben 21. yüzyılın düşünürlerindenim. Aynı son beni de bekliyor şüphesiz. Anatomik bir zehirlenme yaşama-yacağım belki ama sosyolojik bir ağılanma sürecinin içinde geçecek ömrüm ve dedelerinin anlayamadığı bu adamın yazdıklarına yarım asır sonra dünya klasiği di-yecek torunları.

50. ölüm yıl dönümümde beni okuyan toru-numa mesajımdır: Büyük işler yaptım evlat, çok büyük işler... Ama maalesef sınır çizgilerini kal-dıramadım. Açık konuşmam gerekirse ben biraz da sana inandım. 'O yapar.' dedim ve senin adına sözler verdim.

Biliyorum; başaracaksın! Sana kimse inanmıyor olsa da sen bunu yapacaksın! Güveniyorum buna hatta taa buralardan inanıyorum ben sana. Yanın-dayım! Hadi şimdi, tam da şimdi hisset zihnine sız-mış kudretimi, sana kadar uzanan fikirlerimi... O hâlde yıldırmasın seni eziklerin serzenişi, paço-zların savaşa imrenişi, barışı tüketişi... Ve unutma! O asla anlamaz kendi özünden olma çocuğu öl-medenden bizim ne demek istediğimizi. Boş ver öy-leyse ona; sen O'na bak, O'na.

Dört tane salyangoz, sırtına bindi balinanın.
 Kararlıydılar. Öldüreceklerdi onu okyanusun derininde;
 dört bir yandan savurdular hançerlerini ağır bedene.
 Sırtı kanadı biraz ve dört salyangoz, balinanın kanında boğuldu.
 Balina, sırtı kaşındı zannetti.

AMAN DA NE GÜZEL ÖLMÜŞ BU BÖYLE

İnsanın kanında var bu ölü sevicilik! İlla fikir adamı olması gerekmez; herhangi bir ölüyü defnederken bile kimse ondan kötü bahsetmez, sağlığında ona ‘kötü’ diyenler de dâhil olmak üzere herkes iyi yönlerini anlatır nedense? Ölü'nün arkasından kötü konuşulmaz mesela hatta bazı yerlerde kira için ayın başında kapısına dikilen toprak sahibi bile toprağının bol olması için dua eder mevtaya. Yeter ki bir an önce öl ve hiç merak etme; o gün çok sevecek seni, bugün kuyunu eşeleyenler.

Ölmeden Doğamazsın!

Her yüz yılda bir, 7 milyar insan geçer dünya denen bu virandan ve herkesin kendine göre çarpıcı bir hikâyesi vardır. Oysa sıradandır birçoğu çünkü sıra dışı olanların hikâyelerini kendileri asla bilmezler. Öyle ölür giderler bir akşamüstü işte ve kimse bir gün ölümünün onu efsaneleştireceğini hayal edemez yaşarken. Hâlbuki insanların destanlaşması genellikle ölümlerine bağlıdır. Ölmeden ciddiye alınmazlar ve de...

Sor: Git ve ne kadar siyasetçi varsa tek tek sor
‘Kendinize kimi örnek alıyorsunuz?’ de. Her

ne hikmetse yaşayan kimseyi örnek almadıklarını göreceksin, tabii kendi partisinin lideri dışında ki zaten bu yalan; partiden ayrıldığı güne kadar söylenmesi başkan tarafından zorunlu tutulan, yazılı olmayan bir emirdir.

Daha büyük sor: Hiçbir başbakan ya da başbakan adayı, yaşayan bir lideri model almaz kendisine. Genelde birilerini taklit eder ama yaşıyorsa asla onun adını söylemezler. **‘Kimi örnek alıyorsunuz Sayın Başbakanım?’** dersin **‘Valla Atatürk’ü, Lincoln’ü, Ghandi’yi örnek alıyorum ki herkes de onları örnek almalı bence!’** cevabını alırsın. Oysa bu adı geçen ve büyük kabul edilen liderler de yaşarken çağdaşları tarafından örnek alınmamışlardı.

Not: Bu aynı soruyu; ressamalara, yazarlara, bilim adamlarına da sor cevap değişmeyecektir ve göreceksin ki büyük olmak için ölmek gerekir vesselam...

Ölmeden önce ciddiye alınanlar sadece seri katillerdir.

FİNAL ANI

Yaşadığın her anı bir final kabul etmen lazım. Çoban ya da devlet başkanı olman bir şeyi değiştirmez. İşinin adı ne olursa olsun; öleceğin zamanı bilmediğine göre yaptığın her işin her anını bir final saymalısın. Öldüğünde birisi sana **‘En son ne yapıyordun?’** dese **‘Uyuyordum!’** demek seni utandırmaz mıydı? O hâlde yaptığın her şeyi son kez yapıyormuşsun gibi düşün ve öyle de yaşa! Sondur o yaptığın şey her neyse; her seferinde sondur, en son.

Türk komandolarında bir ölüm ahlakı vardır, belki duymuş-sundur. Komutan der ki: **‘Öldükten sonra bile bir adım daha atmalısın!’** Şimdi biri çıksa bu askere **‘En son ne yapıyordun?’** diyecek olsa yaptığı işin hakkını vermeyi falan da aşmış olan bu savaşçı, göğsünü gererek **‘Savaşırken öldüm!’**ün de ötesine geçerek **‘Öldükten sonra da savaştım!’** diyecektir, öyle değil mi?

Her zaman bir final mücadelesi veriyorsun. Kaval çalar-ken de devlet yönetirken de sen hep o en son hamlen-desin, oynadığın bu filmin o son sahnesindesin. Öyleyse koyunlar anlamasa bile detone olmamalı senin kavalın zira bu, koyunların değil senin finalin...

Finale Dair

Buradaki algılarınla kıyamet sonrasını kavraman gerçekten zor ancak unutma ve şunu hiç çıkarma aklından: Eğer bu devasa bir oyunsa finali de fena sürprizlere gebe dir, bilesin!

İnsan, Demirkıran’ın tahmin etmediği yerden sorar: Savaşa karşısınız ama yukarıdaki örnekte bu sanki iyi bir şeymiş gibi anlatmışsınız.

Demirkıran cevap veremez: Çünkü bu soru karşısında Demirkıran’ın durumu **‘Karga ile Tilki’** hikâyesini anlatan sonra da **‘Tilki kadar kurnaz ol yavrum!’** diyerek çocuğuna nasihat eden babasını yanlış anlayan o çocuğun, gördüğü her kargaya hem de peynir beklentisiyle **‘Karga kardeş, karga kardeş, sesin çok güzel karga kardeş... Bir türkü söyle de dinleyelim!’** demesi neticesinde bloke olan babanın durumuna benzer.

‘Kaval’ dedim de aklıma o kemancı geldi.

Yine bir restoranı kapatmıştı Ayhan Işık. Belgin Doruk’la birlikte krallar gibi girdiler restorana. Sa-dece ikisi vardı mumlarla süslenmiş masada. Ye-mek yerkenki mutlulukları yüzlerine yansiyordu. Bi-raz sonra parmağını şaklattı Ayhan Işık. Hemen bir kemancı geldi ve çalmaya başladı. Yaklaşık 10 da-kika keman eşliğinde sohbet etti iki sevgili.

Çok kalabalıktı sinema; kimi ağlıyordu, kimi yut-kuna yutkuna izliyordu genç âşıkları. Ben de sine-madaydım. Ayhan Işık üçüncü sınıf bir âşıktı ve rol yapıyordu işi gereği ama kemancı tam bir virtüözdü ve rol yapmıyordu işi gereği. Gel gör ki kimse fark edemedi bir ustanın kemanına dil verişini.

Bitti film, çıktık sinemadan. Belgin Doruk gibi gü-lüyordu kızlar, Ayhan Işık gibi yürüyordu oğlanlar... Herkes filmin final sahnesini konuşuyordu. Küçük-tüm, kısık bir sesle ‘Kemancı nasıldı ama?’ dedim. ‘Kemancı mı, ne kemancısı?’ dediler.

FİNALE YAKIŞAN HAYATINI KAYBETMEK DEĞİL ÖLÜMÜNÜ KAZANMAKTIR

Ne demiş büyük adam: Hayatı boyunca hiç kaybetme-yen tek adamım ben. Bir ölümsüz gibi yaşamayı başa-rdığımı düşünüyorum ve öleceğime hiç inanmıyorum ama olur da bir gün ölürsem benden bahsederken sakın ‘Ha-yatını kaybetti...’ diye bir ifade kullanmayın. Çünkü ben ölmüşsem asla hayatı kaybetmemişimdir; ben ölmüşsem mutlaka ölümü kazanmışımdır.

HADDİNİ BİLECEKSİN

‘Ne kadar büyük bir insansın!’ denildiğinde **‘Estağfurullah, Allah büyüktür.’** diyor adam. Bu ne büyük bir ukalalıktır, bu ne biçim bir irtifa hatasıdır? Güya tevazu gösteriyor... Hele kendini mukayese ettiği şeye bak! **‘Estağfurullah, İbn-i Sina, Pirî Reis, Dali, Da Vinci büyüktür, Sokrat, Harezmi büyüktür!’** dese anlayacağım da **‘Allah büyüktür.’** demesi cidden büyük hadsizlik oluyor. Kendiyle kıyasladığı şey ‘her şey’ fakat mütevazı oluyor bu cümlesiyle gizli küstah, kandırdığı âlemin kantarında. **‘Ben büyüğüm de Allah benden bir parça daha büyük!’** demek istiyor adam ya da **‘Ben Allah’ın büyüklüğünü kavrayacak derecede fazla bir adamım!’** demeye getiriyor neredeyse ve hepten saçmıyor. Kaş yapayım derken kafa koparıyor!

‘Kimseyi hakir görmeyeceksin, aşağılamayacaksın!’ diyor Allah. **‘Kendinde olmayanı söylemeyeceksin! Allah’la yarışır bir hâle bürünmeyeceksin!’** diyor. **‘En iyi ben yüzerim!’** demek değildir O’nun kastettiği bu böbürlenme türü. En iyi sen yüzersin tabii ki en hızlı sen koşar, en güzelini sen yaparsın... Savaşları en çabuk sen bitirirsin, hastalıklara en çabuk sen çare bulursun, kavgaları ilk sen durdurursun, ortada bir problem varsa en hızlı sen çözersin, zulme en çok ve çarçabuk sen kafa tutabilirsin... Şaka değil; sen, O’nun yarattığı o ‘en’sin, en ve elinde âlemin bütün sırrı var senin...

Güneş ‘Ben sıcakım!’ derse asla ukala olmaz.

O hâlde Allah'ın **'Böbürlenme!'** dediği şeyin ne olduğunu artık anla! Haddini aşma ve şimdi tekrar düşün! Sence **'Estağfurullah, Allah büyüktür.'** diyen kurumuş balçık, neden **'Allah mı büyüktür yoksa sen mi?'** sorusuna cevap verir ki durduk yerde? Ortada bu cevabı gerektiren bir soru da yoktur üstelik. **"İnsanların içinde sen önemli bir 'insan'sın!"** denilmişti kendisine, hepsi bu ama hazmedemedi su damlası bunu, şımartı ve de...

Felsefe Molası:

Cahillerin içinde bir bilge **'En akıllı benim.'** deyince **"Her şeyin 'en'i Allah'tır. En akıllı da Allah'tır."** dedi çokbilmişler. Bilge adam **'Peki, değiştiriyorum o zaman, en şişman benim.'** dedi, bir şey diyemediler.

Allah'ın 'kusurlu bir şey' yaratmayacağı bilinciyle ne olduğunun farkına varıp hatta halifeliğini keşfederek 'En akıllı benim!' diyen değildi böbürlenerek ayeti delen; onun aklını Allah'la mukayese etmeye kalkanlardı yeri yarmaya, dağlarla yarışmaya yeltenen asıl ukalalar! Meleklerini, insana laf olsun diye secde ettirmemişti şüphesiz; Âdem'in 'en' olmasını istediği için yapmıştı bunu İrade-i Külliyye. Anlamıyordu işte âdemin oğlu bu secdenin ne demekliğini! Ya böbürlenip Allah'a kafa tutarak haddini aşıyordu ya da kendini küçük görüp yok sayıyordu. O 'Affetmeyeceğim tek suç bana ortak koşmanızdır!' diyordu; kişi O'na ortak olmaya kalkıyordu ya da Allah insana 'Yarattığım en muazzam şey sensin!' diyordu ama o tutup kendini yerin dibine sokuyordu.

Vaaay beee

İnsanlar bir türlü mükemmel olduklarını kabul etmek istemiyorlardı. Karıncanın, filin, örümceğin mükemmelliğinden bahsediyorlardı da insanın mükemmel olduğunu her nedense kabul edemiyorlardı.

MÜKEMMELE YAKIN BİR MÜKEMMELLİK TANIMI

Mükemmel ‘demode olmayan şey’ demektir. Allah bunu kısaca ‘Benim yarattıklarım.’ diye tanımlamıştır. Bilgisayar, televizyon, otomobil, uçak, bıçak hepsi eninde sonunda mutlaka demode olacaktır ama hiçbir zaman bir ağacın, bir kuşun, bir yıldızın modası geçmeyecektir. Yani dinozorların yok olduğu gibi onların da yok olma zamanları gelmeden ‘Karıncalar olmasa da olur!’ diyemeyecektir hiç kimse. Evet, dinozor nesli tükendi çünkü bir ekolojik denge unsuru olarak o süreye kadar varlığını korumalıydı. Süresi doldu ve eş zamanlı olarak görevi bitti ve gitti. Düşün bakalım, bu çağda dinozorlar olsaydı denge tutar mıydı yerin yüzü? Tutmazdı elbette. Şimdi de soyu tükenmekte olan canlılar var mesela; Dev Panda, Kral Kelebek, Mavi Yüzgeçli Orkinos, Kutup Ayısı, Anadolu Kaplanı bunlardan bazılarıdır. Bunların yok olması, mükemmel olmadıklarını göstermez. Bu, ya yeryüzünün tek bozguncusunun marifeti ya da oluşması gereken yeni dengenin akıbeti olarak ifade edilebilir ancak. **Neticede bir şeyi Allah yaratmışsa o şey demode olmaz.** Şayet sistemi bozmadan kendi hâline bıraksak ve günün birinde sadece bir tane kutup ayısı kalsa ihtiyaç olan kutup ayısı toplam sayısı bir tane olduğu için bu böyledir. Özetle ‘O’nun yarattığı bir şeyden

bahsediyorsak o kusursuzdur ve asla demode olamaz.' diyebilirim. O hâlde insan da vardır ve O yaratmıştır; demek ki modası geçemez, bu da insanın öyle böyle değil fena mükemmel oluşunun kanıtıdır.

Soru: Acaba neden dinozor evrim geçirmemiş de o da şimdi bizzat yaşadığımız, dokunduğumuz ve gördüğümüz nesli tükenmekte olan canlılar gibi 'yok'a gitmiştir? Çok büyük olduğundan benzetilebilecek bir ara tür bulunamadığı için olabilir mi acep? Sordum sadece.

Fena mükemmel: Allah'ın yarattığı her şey mükemmel olduğu için insandan bahsederken bir adam kayırmacılık yaparak 'fena' sıfatını kullanmış olabilirim.

'2050 yılının teknolojisi' diye hayal edilen görsel ya da işitsel anlatımlarda, her şey tamamen değişmiş gözüküyor. Mesela sabahleyin uyanan bir genç, televizyonun kumandasına hiç dokunmuyor, kafasını ekrana çevirdiğinde kendiliğinden açılıyor göz takip sensörleriyle göz kapaklarını algılayan aygıt.

Elektronik gardıroba yaklaşan genç adam, hangi kıyafetine 5 saniye bakıyorsa o elbiseyi üstünde buluyor 30 saniye içinde.

Sonra mutfağa geçiyor; ocak, buzdolabı, bulaşık makinesi falan yok görünürlerde. Aman Allah'ım o da ne? Kapağı kendiliğinden açılan ve meğer buzdolabı olan küçük kutu, beklenmeyen bir şey yapıyor ve gencin hayal ettiği şeyi ileri uzatıyor ilgili aparatla. Çok değişmiş, çooook. Neyse çok fonksiyonlu 'masa benzeri' bir şeyin üzerine yansıyan ışığın üstüne kırıyor 'buzdolabı benzeri' şeyden aldığı yumurtayı.

Uzatmayalım kahvaltısını yaptıktan sonra tekrar yaklaşıyor soğuk kutuya ve bir elma çıkıyor bu sefer küçük kutudan. Kendiliğinden açılan dış kapıyı geçtikten sonra yerdeki hava akımının üstünden kayarak ilerliyor uçan arabasına elindeki elmayı ısırarak. İnanılmaz boyutta her şey; fevkalade bir teknoloji, nefes kesen bir rahatlık var 2050'li yıllarda. Elmayı, yumurtayı ve O'nun yarattıklarını saymazsak gerçekten de hiçbir şey şimdiki gibi değil bu müstakbel sahnede; ne varsa insanın yaptığı, yerinde yeller esiyor da yellerin yerinde hiçbir şey değişmemiş, yıllar sonra yine yeller esiyor yellerin yerine...

İkinci bir güneş göremiyorsun göklerde örneğin. Gövdesindeki butona basarak taze portakal suyu alabileceğin bir ağaç da yok 2050'de hatta 2150'de... Ağaçların yerinde bildiğimiz ağaçlar var yine. Tavşan havuç, kedi fare, aslan ceylan yemeye devam ediyor. Yıl 2500 olmuş, yine aynı her şey; ne hamakta sallanan bir tilki var göze çarpan ne de bir file rastlıyorsun çarşıda pazarda caka satan, ticaret yapan. Kısacası üç bini de aynı bunun beş bini de... Kuş aynı kuş mesela, böcek aynı böcek ve ne kadar ilerlerse de teknoloji değişmiyor bit, pire, başak, vaşak; velhasıl yavşak yine aynı yavşak.

Yani: Yüz bin yıl da geçse asla bir mükemmeli icat edemeyecek öteki mükemmel.

Kimileri düşünür ister istemez: Ama Çinliler yumurta yaptı Sayın Demirkıran, başka bir örnek verseydiniz bari!

Demirkıran cevap verir ucuz yumurtaya: Haklısın, rengi sarı diye sidikten serum olabilirse kalsiyum karbonattan da yumurta olur günün birinde...

Uyarı: Bu zırvalara inanma ve bekle! ‘Ucuzunu ya da çakmasını yapayım derken bir gün suni kan yapıp gerberip gidecekler.’ demişti dersin o zaman.

İNANMAK

İnanarak ‘Ben mükemmelim.’ dediğinde bu ifade seni köşeye sıkıştıracak ve en iyiyi üretmeni sağlayacak çılgın bir cümledir. Da Vinci’yi hatırlıyor musun? Tablolarına önce imza atıp sonra yapıyordu resimlerini. Yani demek istiyordu ki ‘Şu andan itibaren Da Vinci imzalı bir tablo yapıyorsun ey ressam, akıllı ol! Yaptığın şeyi mükemmele yasla çünkü sen mükemmelsin.’

Dünyanın en iyi kahvesi nerede satılır?

Şehrin hâkim tepelerinden birine kurduğu çay bahçesini işletemeyen adam, 48 yaşında son nefesini veren babasının ‘**Her gün şekersiz bir Türk Kahvesi iç, ömrün uzun olur yavrum. Ben içmedim de bu hâle geldim, aman sen ihmal etme!**’ diyerek ettiği vasiyeti üzerine günlük kahvesini burada içen üniversite öğrencisiyle dertleşiyordu. Üniversite öğrencisi üzüldü bu duruma ve bir akıl verdi ona:

- Abi sen, bana göre dünyanın en iyi kahvesini yapıyorsun ama bundan kimsenin haberi yok! Tabakların üstüne ‘dünyanın en iyi kahvesi’ diye bir yazı yazsan nasıl olur acaba?

İflas etmek üzere olan işletmeci, bunun ne işe yarayacağını anlamadı ki zaten yaptığı kahvenin de o kadar iyi olduğuna inanmıyordu. İyiydi de üniversitenin dediği kadar değildi... İsrarlıydı işletme okuyan genç adam:

- Abi bunu yap eğer tutarsa bir daha da sana hesap ödemem bilesin ha! Masrafı da yok abi; çıkmayan kalemle yazarız tabaklara olur biter.

Kahveci düşündü, denemeye değerdi.

Ne kadar tabak varsa hepsine yazdılar bu yazıyı ve ilk isteyene yeni tabakla verdiler kahveyi. İki sevgiliydi sipariş veren. Her zamanki gibi bol köpüklü kahveler yeni sistemde ikram edildi müşteriye. Fincanı eline alan kız, bir yudum çektikten sonra bu yazıyı, sonuna kendi lügatinden gelen bir kelimeyi de ekleyerek okudu yüksek sesle:

- Dünyanın en iyi kahvesi olmuş gerçekten de...
- Sahi beğendin mi aşkım?

dedi genç, sevgilisini mutlu etmenin sevinciyle... Kendi kahvesinden bir yudum çektikten sonra o da gördü yazıyı ve ikinci defa geldiği hâlde ki öncesinde çay içmişti, şunları söyledi:

- Burası meşhurdur sevgilim. Biz her hafta arkadaşlarla geliriz buraya; insan kendini iyi hissediyor. Şu köpüğe bak, gerçekten de daha iyisi yok!

Kahvelerini büyük bir mutlulukla içen gençler, hesap istediler. Hesap 7 liraydı ama çok ucuz geldi bu bedel onlara. İçtikleri dünyanın en iyi kahvesiydi ne de olsa. 10 lira verdiler ve paranın üstünü de almadan ayrıldılar bahçeden.

O gün tutmuştu, kahve içmeyi babasından öğrenen genç adamın tavsiyesi ama daha olacaklar gerideydi. Ertesi gün gelenler ve daha ertesi, patlamıştı kahve işi. Kim içse aynı tepkiyi veriyor ve garsona teşekkür ediyordu. Garson, ocakta kahveyi yapana iletliyordu teşekkürleri, kahveci ise izliyordu olup biteni. Derken kimse hiç bir şey yapmadan, bir şeyler olmaya başladı bu yüksekteki çay bahçesinde. Artık, daha çok köpürtüyordu kahveyi yapan, garson daha bir dikkatli götürüyordu taşırmadan. Kahveci, hesapları alırken gülümsüyordu zira içenlerin yüzünden tebessüm hiç eksik olmuyordu. Gelen bir daha geliyordu hatta kahve içecekse birileri, aklına ilk gelen yer burası oluyordu artık çünkü daha iyisi yoktu.

Gülmüyorsa kahve içenlerden birinin yüzü, merak ediyordu kahveci:

– Beğenmediniz mi yoksa?

diye soruyordu hesap almadan önce. Beğenmeyen hiç yoktu da olursa para almayacaktı onlardan. Genelde ‘Beğendim abi de benim duruşum böyle.’ veya ‘Yok abi kahve süper de benim başka sorunlarım var.’ diyordu asık suratlı olanlar mesela.

Vefalı adamdı kahveci, işine ortak etti üniversiteli genci. Sonra işler iyice değişti; çayı, tost, leblebiyi, çekirdeği bahçeden kaldırdılar, sadece Türk Kahvesi satarak zengin oldular.

Soru: Bu anlattığım yüksek bahçede kahve içesin var şimdi, öyle değil mi?

Nerede bu bahçe peki: Manzarası güzel bir yer bul ve yap bu dediğimi de beraber içelim kahvenin dibini.

Not: Benim kitaplarımın da dünya klasiklerini geride bırakacak kudrette olmasının sebebi budur; ben bir kitap yazarken bütün ekip, yazılanların 'Dünyanın En Akıllı İnsanı'na yaraşır olması gerektiğine inanır. Bu isme layık eserler verebilmemizin sebebi de budur aslında.

DENGE O KADAR KUSURSUZ Kİ ACILAR BİLE EŞİT

Bütün insanlar aynı oranda acı çekerler ve aynı oranda mutlu olurlar; Bosna Hersek'te, Suriye'de, Flistin'de, Vietnam'da şurada burada savaş altında olan bir insanla metropolde evine ekmek götürmek zorunda kalan aynı oranda acı çeker. Çünkü ikisinin de beklentisi bildiklerine ve hayallerine göre belirlenmiştir. Birinin en büyük hayali savaşın bitmesiyle diğerkinki çocuğuna ekmek götürebilmektir.

Her insan, hayatını bir fanusun içinde yaşamak zorundadır. Fanusu büyütense sadece beyinlerdir ki insanın sığıdığı her fanusa beyni de mutlaka sığar.

Askerliğini anlatan herkes üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri söyler. Kimi Bitlis'te, kimi Antalya'da, kimi Hakkari'dedir ama hepsinin tezkereye olan mesafesi aynıdır.

Aynı gün İstanbul'da 'Ha babam ha' marka otomobil alan biriyle Ankara'da 'Külüstür' marka bir araç ya da Diyarbakır'da uçak alanın sevinci aynıdır çünkü üçü de hayalini o gün gerçekleştirmiştir.

Ben dünyayı değiştirmeyi hedefleyen bir adamım, Ahmet Bey de emekli olmayı... Hiç şüphe yok ki benim dünyayı değiştirdiğim zamanki sevincimle Ahmet Bey'in emekli olduğu günkü sevinci aynı olacak zira ikimiz de kendi dağımızın zirvesine ulaşmış olacağız.

İlginç: Herkesin yaşadığı aşk en büyüktür ve zaten diğerleri aşk maşk yaşamamıştır onlara göre. Bu doğrudur; âşık olan herkes sevgisini sonuna kadar harcamaktadır çünkü. Üst sınırları zorladığı için de sevgide başka bir nokta hayal edemiyor ve adına da 'en' diyor işte!

Herkes çıplaksa herkes giyinmiş demektir.

EN FAZLA BEN

Adam **'Ben böyle acı görmedim!'** dedi parmağı kesildiğinde... Birazdan bir başkası geçti oradan, eli yoktu; güldü adam **'O da bir şey mi? Sen elini kaybetmek ne demek bilir misin?'** dedi. Tam o sırada kolu olmayan bir başkası geçti aynı yerden ve o da güldü. **'Siz onlara acı mı diyorsunuz? Ben kolumu kaybetmişim.'** dedi. Biraz sonra iki kolu ve bir bacağı olmayan bir başkası geldi. O da aynı şeyleri söyledi. **'O da bir şey mi? Benim vücudumun yarısı yok!'** dedi. Onlar kendi aralarında tartışırken

bir başkası geldi; hem sağır hem dilsiz hem de akıl hasta-sıydı. Anlamsız anlamsız baktı ve hiçbir şey söylemedi...
...Ertesi gün ben geçtim oradan tartışmaya devam ediyorlardı.

Bütün insanlar özürdür.

Kolları olmayan birinin bacakları, kolları olana göre daha güçlüdür. Şu hâlde kolları olmayanın, özürlü organı koluysa ona göre de benim bacaklarım kusurludur. Çünkü hiçbir şekilde bacaklarımı onun kadar ustaca kullanamam ben.

Kalem Arkası Ayrıntılar...

11 Ağustos 2012 – 02.46

Az önce bu ‘En fazla ben...’ yazısını gözden geçirirken “Yahu hocam ‘Bütün sakatlar da orada mı toplanmış o gün?’ diye sorar okuyucunun erkeni.” dedim. Gülesim geldi ister istemez.

Ya ben olmasaydım

- Eğer ben olmasaydım; ceylan aslanı göremeyecekti ve ona yem olacaktı.

dedi aydınlık.

- Eğer ben olmasaydım; ceylan aslana görünecekti ve ona yem olacaktı.

dedi karanlık.

- Eğer ben olmasaydım; ceylan aslanın gelişini duymayacaktı ve ona yem olacaktı.

dedi ses.

- Eğer ben olmasaydım; ceylan ayak seslerini gizlemeyecekti ve ona yem olacaktı.

diye içinden geçirdi sessizlik...

Bu arada bir aslan, **aydınlıkta** yakaladığı ceylanı **karanlıkta** yiyordu; ceylan **sessizdi**, aslan **kükrüyordu**.

EN FAZLA 100 YIL KALDI

Yüz yıl sonra ağaçlar ve bazı hayvanlar dışında, şimdi canlı olan her şey ölmüş olacak. Şu anda yeni doğmuş bir bebekten, 100 yaşındaki dedeye kadar herkes, her insan ölmüş olacak ve yerine yenileri gelecek. Şimdi yaşayanlarla hiç alakası olmayan yepyeni insanlar...

Yarının İntikamı

Nerede olursa olsun nasıl olursa olsun yarın, her-kese aynı mesafededir lakin birçoğu inanmaz buna ve yarın, ona inanmayanlara hiçbir şey vermeye-rek intikam alır onlardan.

Öyleyse eline bak; 50–60 sene sonra şu an beğenmediğin o elini ya da bu muazzam manzarayı bir daha asla göremeyeceksin! Şu anda oturduğun yerde bambaşka insanlar nefes alacak. Belki de oturduğun yer bir deprem-den yeksan çıkacak... Dev bir hastane olacak belki de o yerde. Düşündükçe tüylerim ürperiyor, bu nasıl bir oyun?

BURNUMU DERT EDEMEM

Hiç anlam veremedim hâlâ da veremiyorum... Topu topu 60–70 sene yaşıyor ve bir ömrü, boyunu, kilosunu ölçüp hesaplar yaparak geçiriyor çoğu insan. Neden peki?

İnsanlar senin kilonla ilgilenmeyecekler ki! Ürettiklerinle anılacaksın, eserlerinle... Atatürk'ü saçlarıyla değil devrimleriyle hatırlıyorsun mesela. Kaç kişi Edison'un kilosunu

merak etmiştir? Einstein'ın boyunu, Leonardo da Vinci'nin göz rengini kim ne yapsın Allah aşkına?

Bütün komplekslerinden kurtul o zaman şu anda. Boyun 1.60 ise mesela 'Neden kısayım?' diye harap etme kendini. Kilon, o çizelgelerdekine uymuyorsa sözgelimi 70 isen 'Ben neden kiloluyum?' diye dert etme. Hemen bir çizelge yap kendine. 1.60 ve 70 yazsın senin çizelgenin üstünde. Şimdi 1.61 olan düşünsün, 68 olan hesap yapsın. Sen de bırak bu işleri de git devrim mevrım yap! Bak ben öyle yaptım. Burnumu sevmiyordum eskiden şimdi bayılıyorum hatta '**Burnu benimkine benzemeyenler özürlüdür.**' diyorum çünkü öyle yazıyor benim felsefemde.

BANA IŞIK LAZIMSA BEN GÜNEŞİ İSTERİM

Anıların bile ürkütsün insanları, geldiğin gibi gitme! Tozu dumana kat geçip giderken. Hayatını anlatılanlarla değil bildiklerinle yaşa! Bir şeyi yaparken en iyisini yap mutlaka! Cehennemde yanarken bile en iyi sen yan mesela! **Eğer en büyük anın tavlada attığın düşüşse biraz düşünmelisin!**

Rüzgârla Yaprak

Rüzgârla yaprak dost oldu. Artık savrulmuyordu yaprak.

– Söyle dostum, nereye istersen oraya götüreyim seni.

dedi rüzgâr. Düşündü yaprak, aklına hiçbir şey gelmedi. Tekrar sordu rüzgâr:

– Hadi söyle dostum, seni istediğin yere taşıyayım.

Bir daha düşündü yaprak, aklına yine bir şey gelmedi...

– Bilmiyorum rüzgâr kardeş, sen söyle.

dedi. Rüzgâr:

– Gideceğin yeri bilmedikten sonra rüzgâr dostun olsa neye yarar, savrulur gidersin!

dedi ve bildiği gibi esti tekrar. Yaprak yine savruldu. Üstelik bu sefer savuran dostuydu.

Yürümeyi bilenler için rüzgâr daima arkadan eser.

ZENGİN Mİ OLMAK İSTERSİN FİLOZOF MU

İnsan yoldan çıkmıştı işte ve kendisini boyamayanlardan hoşlanmıyordu. Gösteri yapanları ciddiye alıyor, ara vermeden gösteriş yapıyor ve sadece bunun için yaşıyordu. Motivasyon aracı paraydı; para yoksa işin ucunda, kim takardı ölümsüz olmayı? Ebedî eserlere imza atanlar seviliyordu ama kimse onların yerinde olmak istemiyordu. **‘Zengin mi olmak istersin, filozof mu?’** sorusuna **‘Zengin bir filozof olmak isterim!’** cevabı gelecekti gecikmeden. **‘Yok yok, birini seç!’** dayatmasının imdadına ise maa- lesef artık gerçek bir önerme olan **‘Herkes paraya ba- kıyor! Zengin olayım, zaten fikrim olmasa da filozof olurum ben!’** tercihi yetişecekti.

Acı

Çarşıdan pazardan filelerle getirdiklerini çocuklarıyla tıkına tıkına yiyordu da insan, bir duvarla ayrılan yan komşusunun aç uyumasını görmezden gelebiliyordu ve acıydı yine; dünyanın bir yarısının obeziteyle diğer yarısının açlıkla mücadele etmesi. Dağıtmadan yaşıyor, utanmıyordu insan; bunu ciddi ciddi başarıyordu ve de! **Biriktirmekle bir ömür geçirip sonra da ölmek; akşama kadar kumdan kale yapıp sonra da dağılmaya benzemiyor muydu deniz kıyısından?**

SORU: ‘Terzi Baba’ diye birini duydun mu hiç ya da ‘Somuncu Baba’ veya diğer babalardan herhangi birini?.. Mutlaka duymuşsundur böyle ulu kişileri. Peki hiç düşündün mü; neden ‘Sanayici Baba’ diye bir zat veya ‘Tüccar Efendi’ namıyla bir mübarek yok?!.. E, neden olacak, para adamı bozar da onun için!

Matematik, cebir, gıvır zıvır vesaire...

Bir gün mutlaka öleceksen eğer,
sadece elmaları sayarken hesap yapmaya değer!

1 TL NE İŞE YARAR

Çok basit hedefleri olan insanlar var, mesela bu akşam evine bir şişe süt götüremeyen bir baba var şu köşe binanın yanındaki evde. Onu bir şişe süte bağlasan ölür müsün acaba? Her gün aynı ızdırabı çekiyor adam. Yaklaşsan kulağına: ‘Baba sen unut bu süt işini, bana bırak! Her gün gel bu bakkaldan al sütünü...’ desen bu, seni öldükten sonra

dünyayı kurtarmaktan daha çok mutlu etmez mi acaba? 1 lira yahu, hayat kurtarmak 1 lira! Ya da o adamın üst katındakinin elektrik faturasını seninkilerin arasına katsan ne kaybedersin? Aylık 35 lira en fazla; bir ananın, bir babanın beş yaşındaki çocuğunun yüzüne bakması 35 lira...

Sen hiç...

Sen hiç, herhangi bir hastaneye gidip veznenin yanında dikildin mi? O adamın çıkışmayan parasından sebep, çocuğunu çıkarmak için nasıl çırpındığını gördün mü? O an ona yaklaşıp gülümseyerek parasının eksikliğini tamamladın mı?

Sen hiç, otoyolda gişede durup tanımadığın hâlde 'Arkadaki arabanın parasını da benden alın.' dedin mi? Sonra adamın sana yaklaşıp hayretler içerisinde teşekkür ettiğini gördün mü?

Sen hiç, bir dilenciden borç para istedin mi?

Sen hiç, borç batağına saplanmış bir arkadaşının evine gelen haciz memurunun aklını aldın mı?

Sen hiç, bakkaldan aldığın o son ekmeği bakkala gelen o son çocuğa verip ekmeksiz kaldın mı gecenin ortasında?

Sen hiç, yolda otostop yapan kılıksız bir adamı, gazetede okuduğun iki aptal haberi ciddiye almayıp gecenin üçünde gideceği yere götürdün mü? Hatta 'Köşede inebilirim!' demesine rağmen kapısının önüne kadar götürüp içeri girmesini ve merdiven otomatığını yakmasını bekledin mi?

Sen hiç, alışkanlığın olmadığı hâlde bir kahveye gidip köşede sessizce oturan o yaşlı adamın hikâyesini dinledin mi?

Sen hiç, senden sigara isteyen birine paketi verip sonra aynı adamdan bir sigara istedin mi?

Yapma yaa... Sen hiç yaşamadın desene!

Kalem Arkası Ayrıntılar...

17 Ağustos 2012 – 01.36

Şu anda, tam da şimdi üç dakika sonra ölecek adam vardır ve o da tam şimdi herkes gibi servet biriktirmekle meşguldür, öyle değil mi?

Üstelik **'Abi evime haciz geldi, eğer varsa üç günlüğüne 1000 lira verebilir misin? Buzdolabını götürüyorlar, annem milletin içine çıkamıyor, babam da kalp krizi geçirdi utancından...'** diyen arkadaşına **'Valla yok, olsaaa biliyorsun esirgemem...'** diyerek son kalp krizi öncesindeki son yalanını söyleyerek yapıyordur belki de bunu değil mi?

Ve ben bu yazıyı yazana kadar o ölmüş olacaktır değil mi? İşte ben bu adamın az sonra dev bir meydana, herkesin tam da gözünün önünde **'E, söyle bakalım, en son ne yapıyordun?'** diye sorduklarında nasıl bir cevap vereceğini merak ettim şimdi!

Unutma; paylaşmadıkların senin değil!

Hüzün: Bugün büyük depremin 13. yıl dönümü. Şöyle geriye dönüp **'13 yılda neler değişti?'** diye bir bakıyorum, içim acıyor zira değişen hiçbir şey olmamış geçen bunca zamanda. Sonra düşünüyor ve kendi kendime **'Galiba gücü elinde tutan ağalar çok fazla çizgi film izliyorlar çünkü sadece oradaki Tomlar, Jerryler, Bugslar Bunnyler enkazdan sağ çıkarlar.'** diye mızıldanıyorum, vaaay beee...

Hiç Hesapsız...

Tazı koşuyordu. Önünde iki tavşan vardı. Biraz sonra tavşanın biri sağa, biri sola kaçtı. Tazı durdu 'Hangisinin peşinden koşsam?' diye düşünmeye başladı. 'O daha besiliydi, öbürü daha gençti, yok yok en iyisi sola gidendi...' diye hesaplar yaparken hiç hesapsız geldi kurt ve tazının ensesine yapıştı.

Çelişki: Aslında para parayı çekmiyordu, parası olanı biraz daha zengin etmek gösteriyi büyütüyordu. **'Dövmeyi çok seviyorum, kendim için yaptırıyorum!'** diyenler her nedense bir şekilde görünecek yerlerini çizdiriyordu ısrarla. **'Kimseyi etkilemek derdinde değilim, kendim için mak-yaj yapıyorum!'** diyenler vardı ama süslenip uyumak maksatlı yatağa giren hiç kimse yoktu. Mak-yaj, dövme ya da benzer aksesuarlar, kol gibi bacak gibi bir organa dönüşmüştü âdeta; sokağa jölesiz, boyasız çıkamayan insanlar vardı ve de.

BÜYÜK BULUŞ

Daha kip görünmek ve sağlıklı yaşamak için yürüyüşe çıkanlar, daha mutlu bir hayat sürmek için düzenli seks yapanlar, eğer konuyla ilgili bilgi sahibi değillerse bu yaptıklarıyla ayak altında ve cinsel bölgede bulunan refleks noktalarını uyardıklarını nereden bilecekler? Yürümek ve cinsel ilişkiye girmek, sinir uçlarının en yoğun bulunduğu yerlerle alakalı doğal bir masaj sürecidir aslında ki

tıp âlemi artık bunun bilimsel olduğu konusunda fikir birliğine ulaşmıştır ve bu nedenle de kökeni 7000 yıl öncesine, Eski Mısır'a kadar uzanan, ayak altında bulunan sinir uçlarının uyarılmasına dayanan refleksolojinin bilimsel bir tedavi yöntemi olduğunu kabul etmiştir. Lakin tıp otoritelerinin veya bilim adamlarının gözden kaçırdığı 'damak' adındaki o devasa sinir ucu deposunun ya da refleks noktaları havuzunun keşfedilmeyi bekleyen olağanüstü bir laboratuvar olduğunu söylemek zorundayım. İnsanoğlu, bir gün bütün marifetin '**damak**'ta olduğunu ve asıl işin damak altı sinirlerinin uyarılmasına yahut üç kuruşluk bir sakızı çiğnemeye bağlı bulunduğunu fark edince ne yapacak acaba? Ve zor olmayacak bu keşif. An gelecek milyarlarca insan gibi biri daha, sıradan bir şekilde dilini damağına sürtecek ve sıra dışı şeyler hissedince '**Bir tuhafılık var bu işin içinde...**' diyecek sonra ve bir de bakacak ki meğer 'damak' dev bir laboratuvarmış da on binlerce yıldır kimse bunun farkına varamamış. İnsanın dokunabildiği en korunaklı alanın damak olması bile tıp dünyasına bir ipucu olamamıştır. Hâlbuki insan, yemek yerken ister istemez damak altı sinirlerine veya refleks noktalarına masaj yapmak zorundadır. Tuhaf olan, yürümediği ya da seks yapmadığı için ölen kimse yoktur da açlıktan ölen milyonlara şahitlik eden milyarlar vardır dünyada. İşte '**Damak Masajı**'nın bir mecburiyet olduğunu bu detay bile öğretmiştir insanoğluna ama az kaldı zira kalp krizi denilen o saçma sapan ölme biçiminden neredeyse habersiz yaşayan Japonların, bunu 'suşi'ye; Fransızların da şaraba

borçlu oldukları safsatadır sadece. Küçük lokmalar ve ölçülü porsiyonlarla yavaş yavaş yemelerine ve tabiatıyla damaklarını eze eze yaşamalarına borçlular uzun ömürlerini, kalp krizinden uzak olmalarını... Bu yüzden kilolu Japon yoktur neredeyse. Netice itibariyle çok yakında, teknolojinin nano seviyeye yükseldiği bu çağlarda, bilim çevreleri damakta bulunan o minyatür çıkıntıları A4, C5, Z8 gibi isimlerle anacak. Yapılacak özel bir aparatla da bu noktalara yönelik uygulanacak masajlarla ölüm döşeginden hastalar kaldırılacak. Öte yandan, damak derken de sadece ağız içindeki tavanı değil; dil de dâhil olmak üzere bütün ağız içini kastediyorum...

İlginç: Tat alma organı dil olmasına rağmen damak zevkinden bahsedenleri yahut ‘Tadı damağımda kaldı.’ diyerek ‘hımmm’ efektiyle mutlu olanları anlamadan geçmemeliyim ve seni bu komedinin sebebiyle baş başa bırakarak asıl mevzuya geri dönmeliyim şimdi...

SONSUZ ENERJİ

Bırakalım şimdi boyu posu da dünyada 24 saat boyunca serbest olarak dolaşan bir enerji var, onu konuşalım. Bahsettiğim bu sınırsız enerji, yedi milyar insana hem de hiç aralıksız bir şekilde bilabedel dağıtılır. Bu muhteşem güc-ten en yüksek payı ise bilinci daima açık olanlar alır. Uyanıklar bundan faydalanamazlar mesela. Zira uyurken insanın bilinçaltı tam olarak açık olmasına rağmen bilinci %95

oranında kapalıdır. O hâlde bütün insanlar uyurken uyanık olmak hem bilinçle hem de bilinçaltıyla bu enerjiye sahip olabilecek potansiyele ulaşmak anlamına gelir. Özetle bu enerji herkes uyurken gidecek bir boşluk arar. Bu boşluk ise sadece ayakta olanların zihinleridir.

Oksijen taraf tutmaz, ciğerin varsa telaşlanma!

UYMA SEN BANA

Hatta herkes uyurken uyumayanlar, istedikleri bilgiye istedikleri şekilde ulaşırlar çünkü bu enerjinin dolaşımı uyumayanların elindedir. Bu gücü bilenler, istedikleri konuya tam odaklanınca o konuyla alakalı tüm veriler bu enerji vasıtasıyla toplanıp âdeta altın bir sandık içinde ilgili kişiye sunulur ki İbn-i Sina'dan Edison'a kadar birçok bilim adamı bunu itiraf etmiştir. İlk başta inanılmaz gibi gözükabilir bu anlattıklarım ama bunu gece ya da sabahın ilk saatlerinde deneyen herkes kabul etmiştir. Ve bu iki zaman dilimi tek yumurta ikizi kadar benzer birbirine. Düşünebiliyor musun gücün büyüklüğünü? Herkes uyurken sen sadece işine konsantre oluyor ve bekliyorsun. Gece olunca millet patır patır yatağa düşüyor ve mışıl mışıl uyuyor. Her uyuyanın enerjisi başıboş bir hamak gibi asılı kalıyor havada. Biraz sonra öksüz bir çocuk olup sana koşuyor ve ne istediğine bakıyor. Sonra ne oluyor biliyor musun? Bu büyük güç senin emrinde tüm dünyayı dolaşmaya başlıyor. İstediğin kütüphaneden istediğin bilgiye ulaşıyorsun. Uyuyan bilim adamlarının da bilgilerini koparıp getiriyor bu enerji sana. Ne istersen, nereden istersen anında

toplanıp sana ulaşıyor... Bu çok özel bir bilgidir, aman her yerde söyleme! Gerçi söylesen de kimse inanmaz!.. ‘Deli’ derler, sıkıntıya düşersin. Kim inanır büyük adamların bu enerjiyi kullanarak hile yaptığına? Saçmalık!

İşinin adı ne olursa olsun sen daima en iyisini yap;
aldığın oksijenin hakkını ver.

Aslan Yürekli Tilki

Kaplanlarla aslanlar savaştı. Aslanın biri ağır yaralandı. Koşamadı, yetişemedi arkadaşlarına. Bir ağacın dibinde kurtarılmayı beklerken tilki çıktı geldi uzak köşeden. **‘Fırsat bu fırsat işte!’** dedi kendi kendine ve hemen su taşıdı kan kaybeden aslana. Tilki için bu, bir daha da yakalayamayacağı altın bir fırsattı. Kral, kurnazın ocağına düşmüştü ve onu kurtarırsa tilkiye borçlanacaktı. Su taşıdı, yaralarına pansuman yaptı, masaj bile yaptı ama olmadı. Kan kaybından öldü koca aslan. Etrafta hiç kimse yoktu. Aklına bir çakallık geldi tilkinin. Kralın kalbini söktü ve kendi kalbiyle onunkini değiştirdi. O artık ‘aslan yürekli bir tilki’ydi. Cesur adımlarla ormanda dolaşmaya başladı sonra.

Olup biteni başından sonuna kadar izleyen kurt, ansızın dikildi tilkinin karşısına ve boynundan kavradığı gibi alaşağı etti aslan yürekliyi. Tilki, pençe attığını düşünerek ince ayaklarıyla vuruyordu kurda. Kurt ayaklarından yemeye başladı tilkiyi ve ona şunları söyledi:

- Yarım bir aslan olmaktansa tam bir tilki olsaydın en azından kaçmayı akıl edebilirdin tilki kardeş. Sen sen ol, bir daha da kendi yüreğinden başka yürek taşıma!

Oksijen ve kelimeler parasızdır. İşte bu yüzden çoğu insan hesap yapmadan kullanır bunları.

UYKUYA DAİR KISA BİR NOT

İnsan iki duygudan biriyle yoğun olarak karşılaştığında ta ki o yoğunluk bitene kadar en derine gömer uykusunu. Bunlardan birisi '**ölüm korkusu**'dur, diğeri de '**aşk**'. Aslında ikisini de tek bir duyguyla özetleyebiliriz: '**Aşk**'. Çünkü senin '**ölüm korkusu**' dediğin yaşama aşkından başka bir şey değildir.

AŞK DEMİŞKEN

'**Aşk**' denince aklına sadece o kıza ya da erkeğe tutulmak mı geliyor? Hayır, aşk bu değil! Tasavvufta adı geçen 'Allah aşkı' mı geliyor aklına? Üzgünüm ama o da değil bu aşk dedikleri. Yoksa bir annenin çocuğuna olan bağlılığı ya da bir çocuğun annesine babasına karşı hissettikleri mi geliyor? Değil! Geriye ne kaldı peki? Matematik aşkı mı, astronomi aşkı mı?.. Peki, ne bu aşk?

VE AŞK

Aşk, insanın kendine karşı hissettiklerinin toplamıdır. Buna 'egoizm' deyip geçmiş benden öncekiler ve fena hâlde yarılmışlar: Bunun adı 'egoizm' değil düpedüz '**aşk**'tır.

‘Egoizm’le bencillik kastedilmiş, doğru lakin bu durum o kadar abartılmış ki bir insanın kendine karşı hissettiği doğru şeyler de ‘bencillik’ diye adlandırılmış... Oysa bu ‘bencillik’ falan değil az önce de dediğim gibi doğrudan doğruya ‘aşk’tır.

Tüm başarıların, tüm becerilerin, tüm cinayetlerin, tüm katliamların, tüm faydaların, tüm devrimlerin, tümelerin formülü olan ‘ben’e karşı hissedilenleri kastediyorum.

KLASİK AŞK ANLAYIŞINA DAİR NOSTALJİK BİR YAZI

Bir roman yazmaya karar veren, fakat yazıya bakınca midesi bulandığı için daha önce hiç roman okuyamamış bir genç vardı uzak bir ülkede. Neler yapabileceğini danıştığı büyükleri, mühim yazarlardan bahsediyordu ona; Tolstoy’dan, Dostoyevski’den, Shakespeare’den, Kafka’dan ve de diğerlerinden. Bu adamların çok büyük yazarlar olduklarını söylüyorlardı. Mide bulantısından kurtulup okumalıydı şaheser yazan bu muhteşemleri. Doktora gitti, durumunu anlattı. Kitap okuyabilmesi için bir gözlük verdi doktor, genç adama ama bu sefer iyice kötü oldu; eskiden sadece midesi bulanıyordu, şimdi bir de kusması başladı. Birilerinden rica edip ona kitap okumalarını isteyebilirdi lakin çok utangaçtı, bunu hiç kimseye anlatamadı. Ayıp olmaması için ‘Okuyorum!’ diyerek yalan söylüyordu arkadaşlarına. Gerçi zaman zaman okuyamadığı için sevinmiyor da değildi çünkü onlar gibi yazamayacağını biliyordu ve bu durum sinir bozucuydu. Dünya klasiği yazmışlardı ve ‘yazmak’ denince akla gelen ortak isimlerdi onlar.

Yazarken bulanmayan midesiyle karalamalar yapmaya başladı ama yazdıklarını bir türlü beğenmiyordu. Hele de arkadaşları ona,

– Yazacaksan Marquez gibi, Balzac gibi yaz, müthiş adamlar yaa!..

diyerek tavsiyelerde bulununca hepten kötü oluyordu. Bilmediği bir örnekten nasıl ilham alabilirdi ki? Kendi kendine onların nasıl yazmış olabileceklerini düşündü. Akıcı bir üslup kullandıklarına ve her satırında sırlar bulunan, iyi tasarlanmış birer hikâyelerinin olduğuna emindi. Yazmanın bir disiplininin olduğunu da biliyordu. Duyduğu kadarıyla bahsi geçen büyük yazarlar, yıllarca günde en az 10 saat çalışarak eser veriyorlardı. O hâlde kendisi de böyle yapmalıydı. Eğer sabırlı davranıp bütün yazdıklarını kelime kelime gözden geçirirse belki onlarınkine yakın bir roman üretebilirdi. Öyle de yaptı zaten. Harfleri bile tek tek inceliyordu... Gel gör ki yazdıklarını ısrarla beğenmiyor ‘arkadaşları görmesin’ diye de gizlice yırtıp çöpe atıyordu. Çok zaman sonra nihayet az da olsa içine sinen bir kitap yapmıştı. Bitmesine rağmen kimseye okutmuyordu. Her gece odasına kapanıp saatlerce çalışıyordu. Tek derdi biraz onlarınkine benzemesiydi. Bir defa okusaydı bir tane okusaydı... Ama olmadı, okuyamadan yazdı bütün yazacaklarını ve bir akşamüstü önce gözleri karardı, midesi bulandı; sonra da çekip gitti o bilinmeze. Oysa henüz çok gençti, daha 42 yaşındaydı. Ölüm, iki beden büyük bir ceket kadar çirkindi onun utangaç ruhunu sardığında. Kitabı da onunla beraber kadem bastı sırra. Geriye, yırtıp attığı yazılarından sadece birinin çeyreği çıkabildi gün yüzüne

ve ne gariptir ki klasik olmuş yazarlardan hiçbiri bu kadar kısa bir yazıyla aşkı böylesine güzel anlatamamıştı:

Aşkı bitiren şey, iki tarafın da kendini âşık zannetmesidir. Oysa hiçbir aşkıta iki âşık olamaz çünkü tıpatıp aynı oranda bir sevgiyi yazmamıştır tarih henüz ve bu hikâyede fazla seven âşık, öteki de maşuk olarak geçer kayıtlara. Gel gör ki hiç kimse ‘Ben maşukum!’ diye bir itirafta bulunmamıştır biten aşkına ağlarken ve ısrarla hep âşık olduğunu iddia etmiştir. Hâlbuki bir aşkın içinde sadece bir kişidir âşık olan. İki sevgili yoktur mesela; biri ‘sevgili’yse öteki ‘sevdiği’dir aslında. O hâlde yaşadığın aşkıta hangi taraf olduğunu bilersen bu aşk sonsuza kadar sürecektir. Eğer sen ‘sevdiği’ isen derhâl bırak sevmeyi ve bu sevgiye layık olmaya çalışarak sevilmenin tadını çıkar. Karşılıksız sevmek değil karşılıksız sevimektir teklif ettiğim. İşte gül, bunu bildiği ve iyi bir sevdiği olduğu için bülbülün aşkı sonsuzdur.

‘Ben seni seviyorum’un karşılığı ‘Ben de seni seviyorum!’ olduğu sürece bitecektir aşklar. Ne zaman ki ‘Ben seni seviyorum!’un karşılığı ‘Ben de sana seviliyorum!’ olursa sarsılmayan kayalara benzeyen mevsimsiz aşklar yeşerecektir karmaşaya sarmış dünyanın nicedir kurak meşk bağlarında.

‘Kayıp Kitap’ta kim bilir daha neler vardı ve usta edebiyatçılarla beraber bütün dünya Kayıp Kitap’ın bir gün mutlaka bulunacağına inanmak istiyordu. Çeyrek sayfalık bir

yazıyı, bütün yazarlar değiştire değiştire kullanmak zorunda kalmışlardı ve eğer Kayıp Kitap bulunabilirse belki de hiç kimse bir daha hiçbir şey yazamayacaktı. Çünkü yarılarak geçildiğini bilmediği için içip geçmişti okyanusları ve bu yüzden de kusunca hep okyanus kusuyordu genç yaşında ölen büyük yazar.

Bir işi yapıyorsan

ya 'en' ya 'ilk' olmalısın ya da o işe hiç bulaşmamalısın.

İşte böyle oluyordu ve insan körkütük bir teslimiyetle başkalarının eserlerine bakınca onlarınkine benzeyen şeyler yapmanın ötesine geçemiyordu. İsmi bile bilinmeyen Kayıp Kitap'ın yazarı, eğer hepsi birbirine benzeyen dünya klasiklerinden sadece birini okumuş olsaydı çeyrek sayfasıyla bu kadar çok yazılmışın önüne nasıl geçebilirdi ki? Şimdi hiç kimseye benzemeyen bu adamın dokunduğu kalemi görebilmek için çıldıran şuarsuzlar, onu defnederken dünyanın en büyük yazarının üstüne toprak attıklarını nereden bileceklerdi?

Vay Bee

Bir kanadında güneş, öteki kanadında ay vardı bülbülün.

Sonra gül göründü; güneş bir yana düştü, ay öteki yana.

Kahve Molası: Şimdi kısa bir kahve molası veriyoruz. Az sonra tekrar aşka geleceğiz. Zor sorular hakkında basit açıklamalar var şimdi sırada; önce bunu halledelim. Sen de bu arada bir kahve al gel kendine, çay da olur. Hadi yap dediğimi! Yapsana!..

SORU ZORSA CEVAP KOLAYDIR

Küçük mevzular karmaşıktır. Büyük meseleler asla karmaşık olmaz ya da olamaz. Televizyonda oluşan teknik bir arızayı, arkadaki o küçük, karışık, karmakarışık lehimlerde aramak cidden problem bir iştir ve çoğu zaman sorun saatlerce aranıp yine de tespit edilemez. Oysa yılda beş milyon adet televizyon üretilen bir fabrikada oluşan arızanın tespiti anında yapılır. Yani **‘Soru ya da sorun büyüdükçe cevap kolaylaşır.’** demek istiyorum. Mesela **‘Bu kâinat nasıl oluşmuştur?’** sorusunun karşılığı **‘Bu ses o kablodan nasıl gidiyor?’**un cevabından daha kolaydır. Evet, kabul ediyorum ki bu kâinatı Allah yaratmıştır ama o ses o kablodan nasıl gidiyor, inan ben bilmiyorum!

Bir sınav zorsa ‘iki kere iki’ o sınavın en çetin sorusudur
çünkü cevabın ‘dört’ olduğuna kimse inanmaz ve
bu yüzden de genelde hiç kimse doğru cevabı veremez buna.

Aşçı ve Bilge

Bir aşçıya:

– Fasulye yemeğini nasıl yaparım?

diye sorsan adam sana önce sorar:

– Kuru fasulye mi, taze fasulye mi?

Sonra da saatlerce anlatır bunu nasıl yapacağını.

Ama git bir bilgeye sor:

– Nasıl başarılı olabilirim?

Cevabı çok kısa ve tam doğru olacaktır:

– Çalış!..

Büyük sorun: Trafik

Sözde trafik sorununu çözmek isteyen belediye başkanları burunlarının ucundaki çözümü ıskalayarak klasik bir tavırla zora saplanıp yeni yollar yapmayı marifet sayarlar. Oysa dünyanın her yerinde ‘şerit planlama hataları’ sebebiyle tıkanır trafik. Beş şeritli bir yolda seyreden araçlar, otoban genelinde sürekliliği sağlanamayan bu sayı sebebiyle girer birbirine. Zordur soru ama dediğim gibi cevap gayet basittir aslında. Bakan görür, beş şeritten akan trafiğin daralan yollarda tıkanıldığını! O hâlde ya bütün yollar beş şerit olmalı ya da bu sağlanamıyorsa çevre kirliliğinden başka anlamı olmayan fazla şeritler kapatılarak hatta yeşillendirilerek en az olan şerit sayısına indirilmelidir.

İspat: Raylarda trafik tıkanmaz hiç çünkü baştan sona tek şerittir bütün yollar. İkinci bir rayın, demiryollarında bile trafiği tıkayacağı aşikârdır. Öyleyse şerit sayısında gerçekleştirilecek bir homojenlikle trafik hijyen hâle getirilebilir.

İtiraz: Raylarda en fazla kaç tren gidiyor ki Sayın Demirkıran?

Demirkıran cevap verir: İsterse yüz bin tren gitsin sonuç değişmez ve asla durmaz trafik.

Sonuç: Milyonlar harcayarak yol yapacaklarına fazla şeritleri kapatsın belediyeler bak trafik mrafik kalıyor mu sizin metropollerde?

Detay: Elbette ki yol yapsınlar; insanlar daha geniş ve ferah yollarda seyretsin ama pratik çözüm arayanlar, halkını yol yapma vaadiyle 100 yıl bekletmek yerine, bu basit çıkış yolunu kullanmaktan çekinmesinler.

‘Trafik’ deyince aklıma başka bir öneri daha geldi:

Trafik kazalarının kayda değer çoğunluğu, acemilerin hatasından kaynaklanıyor. Lakin kaza sonrası kavga etmek için otomobilinden inen tarafların, kendi haklılıklarını ilan etmeleri ve iyi birer sürücü olduklarını savunmaları sebebiyle iyi kavga ettikleri bellidir de kimin iyi araba kullanıp kullanmadığı hiçbir zaman anlaşılamaz. Ehliyeti aldıkları tarihler de bir anlam ifade etmeyeceği için kamufle bir acemilik söz konusudur trafikte. Peki, neden kaza yapar bir acemi? Ya da vites detayı yüzünden kaza yapanların sayısı kaçtır? Bana göre bu sayı, toplam trafik kazalarının %30’unu geçmektedir. E, o zaman ‘otomatik vites’ diye bir teknoloji varken ısrarla ‘manuel vites’ araç üretmek nasıl bir saplantıdır? At arabalarının trafiğe çıkmasını yasaklayan otoriteler neden manuel vites araçları trafikten men etmezler?

Not: ‘Ben manuel vites seviyorum.’ diyen arkadaşlar kusura bakmayın ama sizin zevkiniz kaçacak diye birilerinin ölmesine müsaade edemeyiz. ‘Vitesi değiştireceğim.’ derken şerit değiştiren adam var, ben gördüm.

Teklif var ısrar da var: İlk başta anormalmiş gibi gözüken bu teklifimi, bir aceminin aracında seyahat ettikten sonra tekrar düşün, işte o zaman anlayacaksın ne demek istediğimi!

İddia: Böyle bir gerçek varken bunu gündemine almayanların, gerçekleşen bütün ölümlü trafik kazalarından sorumlu olduğunu hatta azılı birer ‘seri katil’ olduklarını iddia etmemde bir sakınca olmadığını

düşünüyorum. Yetkin var ve mal mal bakıyorsun, değil mi? Suçlusun kardeşim, dibine kadar suçlusun hem de. Tıpkı İstanbul'u yönetenlerin, olası bir deprem sonrasında gerçekleşecek bütün ölümlerden sorumlu olacağı gibi ki onlar da katliamlarını seriye bağlayan birer zavallı olarak anılacaklar tarih denilen o büyük hafıza tarafından.

Çözüm çok basit: 'Devletin kasası' hamasetinden ya da maddi kaygılardan arınarak hümanist yaklaşımlarla insani değerlere yüklenip çok az bir seviyede paradan puldan feragat edersen otomatik vites araçlara uygulanan vergiyi %10 aşağı çekmeyi akıl edebilir, böylece de binlerce ölümün önüne geçebilirsin ama nerde sende o zekâ?

Not: Bu tek çözüm değil elbette... Trafik kazalarını %90 oranında yok edebilecek basit çözümler de var ama konu dağılmasın diye bu kadarla yetinmeyi uygun buluyorum.

Korna çalma ilkeiliği...

Korna gürültüsünden memnun olan ya da bu nefret uyardırıcı sestten şikâyetçi olmayan birine rastlamadım henüz ben. Evet, bu bazen bir mecburiyettir, doğru ama çoğu zaman çalanın da neden yaptığını bilmediği bir tür kötü alışkanlıktır aslında... Ciddi ciddi alışkanlık olmuş dolmuş-çunun, taksicinin kornaya basması. Tır şoförünün mutlu olması, kendini büyük adam sanması için icat edilmiş 'havalı korna' adında bir şey var anlayamadığım. Öte yandan sırf zevk olsun diye bağlama, keman ya da flüt gibi korna çalan adam da var, nasıl bir zevkse? Bunun dışında yine

hem de gecenin bir vaktinde ‘Hadi eyvallah!’ ya da ‘Biz geldik!’ veya ‘İn aşağı!’ anlamına gelen korna çeşitleri var vara yoğa çalınan, öttürülen. Birileri evlenirken korna çalar mesela, neyi duyurmak istiyorsa artık? Kardeşim sen evleniyorsan bundan bana ne ki korna çalmak neden? O kız senin anladık, hadi baktık da nedir yani bu soytarılık? Akrabaların zaten biliyor evlendiğini ve yanındalar da bana ne oluyor? Dünyanın en salak geleneği bu olsa gerek.

Az gelişmiş düvellerde yaşayan insanlara gerekmediği sürece korna çalmamayı öğretmek, çok gelişmiş bir ülke olmayı beklemekle mümkün olabilir ki bu bazen 50, 100 bazen 200 yılı bile bulabilir hatta gelişmeden yok olan devletler bile olmuştur tarihte. Peki ne yapmalı adına ‘korna’ ya da ‘klakson’ denilen ve bazen can kurtarması sebebiyle her araçta bulunması gereken ama çoğunlukla sinir bozan bu gürültüyü optimum seviyeye indirmek ya da gereksiz olanlarından kurtulmak için? İşte zor bir soru ve basit cevabı: Kornaların içine yüklenecek birkaç kontör, bu aptal saptal gürültüyü bir dakikada yok edecek kudrete sahiptir. **“Bir ‘dıt’ 1 TL, iki ‘dıt’ 2... Senin takım şampiyon mu oldu? Peki, kampanya var; ver 50 TL, şimdi öt ötebildiğin kadar!”** Hakikaten **‘Çevre temizliğine vergi alanlar gürültü kirliliğine neden el atmazlar?’** diye sorası geliyor insanın.

Kashna der ki: İşin içinden çıkamadığın bir sorunla karşı karşıya kaldığında 30 saniye dur! Geleneksel düşünüyor olabileceğini hatırla ve çözümü basitlerin içinde ara!

Not: Bu yukarıdakileri **‘Soru zorsa cevap kolaydır.’** yaklaşımına örnek olsun, düşünmeni sağlasın, beynini açsın hatta uykunu kaçırsın diye anlattım. Konu trafikten açıldı diye de ısrarla aynı mevzuya mütedair merasimsiz misaller arz eyledim. Ancak hiç şüphen olmasın ki yeryüzünde ‘büyük sorun’ olarak algılanan her ne varsa hepsiyle alakalı basit çözümler bulabilirim hatta buldum ve bunları kitaplarımda uzun uzun anlattım. O kadar ki **‘Sadece Başbakan Okusun’** adlı eserimdeki çözümleri okuduğunda duyduklarına inanamayacaksınız zira öyle böyle değil acayip kolay zorların cevabı...

Son dakika haberi: Az önce bir arkadaşım aradı. Binaya gelen bir pazarlamacı süpürge satmış ve birtakım kâğıtlar imzalatmış annesine. **‘Bir şey olur mu?’** diye sordu bana. Böyle şeyler yaşanıyor ya hâlâ, ben de bunu anlayamıyorum. Süpürge alan biri neden kâğıt imzalar? Dolandırıcılık neden hâlâ bir meslektir ve nasıl kanar insan bu **‘Bul karayı al parayı!’** seviyesindeki sahtekârlıklara?

Ai işte, şimdi bana üzerinde düşüneceğim zor bir konu daha çıktı! Yüzyıllardır süregiden bu dolandırıcılık müessesesi (Bu müessese kelimesinden de hiç hazzetmiyorum, niye öyle dedim onu da bilmiyorum. Evlilik müessesesi, aile kurumu ne bunlar? Evlilik bir limitet şirket mi ya da aile bir anonim şirket mi?) nasıl lağvedilir? Hadi az önce öğrendiğimiz tekniklerle beraber düşünelim. Bırak kitabı ve bir kâğıda yaz bakalım neler bulacaksın? Ben de yazacağım ki aklıma çok da zekice bir fikir geldi. Şimdi dağlalım, 10 dakika sonra görüşelim ama hile yapma!

10 dakika sonra:

Eveeet, bu konuya dair onlarca çözüm bulunabilir ama bu kısa sürede, etkili olacağını düşündüğüm bir cevap bulduğumu sanıyorum. Şimdi adım adım bunu nasıl yaptığımı anlatmak istiyorum ki metodu ve benim düşünme tekniğimi iyice kavrayabilesin:

Hareket noktam, sorunun vahim olmasıydı. O hâlde cevap kolay olmalıydı. Suçlu olan dolandırıcılardı; dolayısıyla **‘Dolandırıcılara ne yapılmalı?’** sorusunun milyonlarca kez sorulduğunu tahmin etmek hiç de güç olmadı. Ben de sordum bu soruyu ve aklıma, bugüne kadar verilen klasik cevaplar geldi ki birçoğunu herkes biliyor. Eğitilmeli, cezalar artırılmalı, hapse atılmalı, asılmalı kesilmeli, yok edilmeli...’ Bunların hepsi denenmiş ve bu orijinden çıkıldığında benzer şeyler üretmenin ötesine geçilememişti. Soru yanlış olabilirdi. Öyleyse hiç bakılmamış bir cepheden bakarak yeni bir soru icat edebilirdim ki ettim de: **‘Dolandırılana ne yapılmalı acaba?’** Bu soru ya çok az sorulmuştu ya da ben duymadığıma göre ilk defa soruluyordu.

İşte cevap: Dolandırılmak suç sayılmalı bence. Hani hep derler ya **‘Hırsızın hiç mi suçu yok?’** diye. Aslında değişmeli bu artık ve sorulmalı **‘Ev sahibinin hiç mi suçu yok!’** Dolandıran 5 yıl ceza alıyorsa söz gelimi, dolandırılan da en az 5 ay almalı. Uyanık olmak bir mecburiyet olmalı yani. Eğer bu yapılırsa dolandırıcılık tarih olur işte.

Bunu düşünerek yazmamıştım ama 2004 yılında kaleme aldığım bir masal çok manidar olacak sanıyorum. Önce o masalı hatırlayalım sonra detaylara geçerim.

Eşegin Kaderi

Eşek ağzıyla kuş tuttu bir gün. Şüphesiz büyük bir olaydı bu. Kuşu ve eşiği krala götürdüler.

- Şimdi söyle bakalım, gerçekten bu eşek mi tuttu seni?

diye sordu şanlı aslan, kuşa.

- Evet efendim.

dedi zavallı kuş. Eşek büyük bir ödül bekliyordu ama öyle olmadı, kuşa büyük bir ceza verdiler.

Detay: Şayet ‘dolandırılmak’ suç kapsamına alınırsa; insanlar, fuar alanında dolaşır gibi elini kolunu sallaya sallaya apartmanlarına giren her pazarlamacının uzattığı kâğıdı imzalayamaz ve **‘Ya kandırılıyorsam?’** diyerek daha dikkatli davranmak zorunda kalır... Otomobil, ev arsa falan alıp satarken ilgili detayları daha fazla ciddiye alır... Hele bu, bir de yasayla sabitlenirse işte o zaman kimse kimseye küsemez de kılı kırk yardı diye çünkü işin ucunda sadece para kaybetmek yok, bir de hapis yatmak var.

Detayy: Bu, alışverişlerde daha temkinli olmak zorunda kalan bir toplumda, septik bir açılımla hem halkın hem de dolandırıcıların zekâsını açar...

Sadece ‘E, ne işe yaradı o zaman bu.’ diyenler okusun: Detayy’ın ikinci kısmının bir mahzuru yoktur. En azından, kandırılan kişi **‘Bul karayı, al parayı!’** üçkâğıdıyla değil dâhiyane bir taktikle

dolandırıldığı için kendini kötü hissetmez. **‘Yenildik ama Cengizhan’a yenildik.’** gibi bir şey bu yani...

Not: Biraz şüpheli olmak, sanıldığının aksine hayatı zehretmez daha da renkli hâle getirir.

Aramızda kalsın: Bu şekilde sorun çözmeyi kimse bilmiyor bizden başka. Bırak diğerleri ne yaparsa yapsın sen asla korkma zordan çünkü herkes korkuyor ve kimse yaşıyor zora mora. **O hâlde onlar kolayda zorlanırken sen zorda kolaylan; rakibin olmayacak, göreceksin...**

Kalem Arkası Ayrıntılar...

28 Ağustos 2012 – 16.49

Rasim abi geldi az önce, ben bu son yazdığımı okudum ona, çok etkilendi. Dedi **‘Yahu hocam, sigara da büyük bir sorun, ona da bir el atsan?’** Aslında bu ‘zor soru, kolay cevap’ meselesini kapatacaktım ama sanırım bir iki bir şey daha söylemem gerekiyor; evet evet, en azından Rasim abi istediği için yapmalıyım bunu. Çünkü adama **‘Çok yaşa!’** diyorsun **‘Hapşirmedim, öksürdüm.’** diyor. Tuvalete gidip geliyor **‘Abi ishal mi oldun hayırdır?’** diyorsun **‘Yok, öksürdüm.’** diyor. **‘Abi bir şey mi dedin?’** diyorsun **‘Yok, öksürdüm.’** diyor. **‘Abi ne yapıyorsun?’** diyorsun **‘Öksürüyorum...’** diyor...

Peki, sigara nasıl kaldırılır ortadan?

Şimdiii, sigara cidden büyük bir sorun; o hâlde çözümünü de kolay olmalı hatta çok büyük bir illet olduğuna göre çözümünü sadece kolay da değil çok kolay olmalı...

‘Bırakın kardeşim! Bu kadar zor mu bu yani?’ sorusunu sormayan kalmamıştır değil mi? Sigara içen birine **‘Bırak şunu!’** demek kadar itici başka bir cümle varsa

o da: **‘Bin kere dedim, bırak şunu artık!’**tır. O zaman bunu tekrar etmenin ve itici olmanın anlamı yok! **‘Sağlığa yararlısını neden yapmazlar ki bunun?’** diye düşünüyorum (ki daha önceden de yazmıştım bunu) ama o da mantıksız geliyor çünkü paraya tapanlardan oluşan bir kapitalist düzende bu da mutlaka aranmış ama muhtemelen bulunamamıştır henüz. Haa bulunamaz mı? Bulunur elbette ama daha var!

200 yıl önce bulunan ve kâğıda sarılarak içilen sigaranın bugünkü durumuna bakalım o zaman: 10’ar santimden oluşan, 20 adet olarak planlanan sigara, ambalajlandığı karton kutularda ulaşıyor tiryakinin eline. Peki neden 10 cm? Yaptığım gözlemler neticesinde gördüm ki içiciler, sigarayı ilk yaktıklarında çok zevk alıyorlar ve bir de söndürmeden önceki son çekişlerinde. Yani sigaranın ortasını boşu boşuna içiyorlar vesselam. Öyleyse neden bunun boyunu 5 cm’ye indirerek malzemeden çalmaz sigara üreticileri? Bununla ilgili bir konsorsiyum kurulsa ve bütün üreticiler buna karar verse yarından itibaren başarılabilir bu! Fiyatına dokunmalarına da gerek yok üstelik! Peki, tütün tüketimi ve üretim maliyeti yarı yarıya inmez mi bu sayede? İlgili kuruluşların kârı iki katına çıkmaz mı? Ayrıca bununla yetinmeyen çok sayıda tiryaki, ilk başlarda kısa sigaraya alışınca kadar içtiği sigara sayısını iki katına çıkaracağına göre toplam satışlarında paket bazında minimum 6–7 ay boyunca %30’luk bir patlama yaşanacağı için maksimum kârlara ulaşmaz mı bu ilgili şirketler? Ve bunu başlatan, dünyayı sigaradan kurtaran adam tarihe geçmez mi benimle beraber?

Tiryaki sorar: İyi de ben alışmışım böyle içmeye, öyle olursa içmem!

Demirkıran cevap vermez, tiryaki saçmaladığını düşünür ve düzeltir: Yani ‘Değişen bir şey olmaz; bir paket içiyorsam iki paket içerdim.’ demek istedim.

Demirkıran kısa konuşur: Niye, 20 cm olmadığına tepki olsun diye iki katı mı içiyorsun sen sigarayı?

Tiryaki cevap verir: Onu düşünmedim de ben zaten dört paket içiyorum beyefendi.

Demirkıran: Rasim abi kusura bakma ama bir kere sen zaten insan değilsin bu bir... Ayrıca sen 20 cm olmamasına kızıp da yapmıyorsun bunu, bu iki... Senin olayın dört paket, bu üç... Ve abi sen de düzenin adamısın, bu da dört...

Rasim abiyi değerlendirme dışı tutarsak kapitalistlerin bu ‘malzemeden çalması’ formülüyle insanları, sigaranın boşu boşuna içilen diğer yarısından kurtarmış oluruz ki zaten el alışkanlığıyla içtiği bu meretin aslında sadece başından ve sonundan zevk aldığını bilmiyor ‘tiryaki’ denilen o zavallı.

Bu yapılırsa ne olur sence? Tiryakiler fabrika mı kurar ya da evinde mi üretir 10'luk sigarayı veya yapsa bile kaç kişinin gücü yeter buna? Kısacası dâhiyane bir fikir bu! Kullanın bunu da kurtarın insanları içinde 4.000'den fazla zararlı madde bulunduğunu iddia ettiğiniz sigara belasının en azından yarısından. Düşünebiliyor musun? Bunu yapıyorsun ve yukarıda üretici cephesinden saydığım kâr ve avantajlar dışında; kanser, koah, amfizem, kalp damar ya

da sigaraya bağılı diğer hastalıklarından kaynaklanan ölümler yarı yarıya düşüyor. Evdeki duman, sokaktaki pislik, iş kaybı %50 azalıyor. Gelecek nesiller hem de %50 oranında daha sağlıklı yaşıyor. Sınıra dayanan öksürmelerin azalması münasebetiyle buna ilk defa muhatap olan insanların özgüveni yükseliyor. Çocuğuna kokusu sinmesin diye bir kere öpen bir anne ya da baba iki kere öpüyor onu.

Hayalperest bir adamım bu doğru ama ben imkânsız şeyler düşünmem. **‘Ölüyü diriltelim.’** demiyorum ki! Masum bir hırsızlık öneriyorum: Sigara üreticileri sağlığımızdan çalacaklarına malzemededen çalsınlar diyorum.

İnsan içinden geçirir çaktırmadan: İyi de onlar yapmıyorlarsa ben ne yapabilirim?

Demirkıran söylenir: Ulan ne adamsın sen de ha! Ne yapacaksın; kopar sigaranın yarısını da öyle iç bundan sonra?!

B planı: Hadi diyelim ki bu yarı yarıya indirme fikri pek akıllarına yatmadı ve dediler ki **‘Tepki toplarız, millet puroya, pipoya yönelir!’** Peki, 200 yıldır var ve bu hastalık sinsi sinsi yayıldı halkın arasında, öyle değil mi? O hâlde bir sinsilik de biz yapalım ve milim milim tüketelim onu. Üretici firmalar tarafından her yıl sadece bir milim küçültülse ve öyle arz edilse insanlara, topu topu 200 yıllık mazi olan sigara, 100 yılda tamamen bitirilmiş olmaz mı?

İnsan haklı olarak sorar: Anlattıklarınız iyi de Sayın Demirkıran, sigara üreticileri salak mı, neden bitirsinler kendilerini?

Demirkıran açıklar: Haklısın ama ben bir gün sağduyulu birilerinin bunu mutlaka başaracağına inanıyorum. Senin benim gibi düşünen birileri geçerse tütünün başına, yapılır bu mutlaka.

Devletlere önerim: Bir yasa çıkarsa ilgili hükümet ve ülkeye girecek sigaranın boyuna kendi karar verse **‘Bundan sonra Naravenya’ya hiçbir üretici 5 cm’den uzun sigara sokamaz!’** dese mesela ne olurdu? Otomobil üreticileri, ülke şartlarına göre araç tasarlıyorsa bu neden olmasın?

Ve asıl çözüm: Aslında öyle yüzlerce yıl beklemeye, bu işi uzatmaya falan gerek yok! Sigara, bugün uyuşturucu kapsamına alınsa yarın silinir tarihten. Bir iki çatlak ses çıksa da ilk başlarda uzun sürmez zira yapılan iyi bir şeydir. Bu, **Birleşmiş Milletler Örgütü’ne** üye olan 200’e yakın ülkenin temsilcisi, zaman zaman bir araya gelip fingirdeyip sonra da dağılıyor ya hani, ne oluyor acaba? Daha ben falancayı kınamak, filancaya ‘Aaa, çok ayıp!’ demekten başka bir şey yaptıklarına şahit olmadım. Suriye’de zulüm varsa mesela, onlar kınadıktan sonra da devam ediyor, Afganistan’da ABD varsa örneğin, ayıplandıktan sonra iyice yerleşiyor, BM sinirlense de nükleer silah üreticileri katliam üretmeye devam ediyor... Buna rağmen yağmasa da gürlemesi bakımından yine de orada olması iyi bir şey ancak bu dediğimi yaparlarsa büyük bir iş yapmış olurlar bence ve halklar da belki dua eder, kuruluş amaçlarının arasında dünya barışı dışında ekonomik ve kültürel işbirliği de olan Birleşmiş Milletler’in varlığına.

Az önceki kahve molasına dair: ‘Kahve al!’ dedim ya aslında iyi bir fikirdi hatta kahve sevmiyor olabilirsin diye çay alternatifini de sundum sana. Tam **‘Alsam mı acaba?’** derken cümlenin en sonunda geçen **‘Dediğimi yap!’** ifadesi egona çarptı. Haklısın, ben de aynı tepkiyi verirdim. Aşk, işte tam olarak böyle bir şeydir! Neyse devam edelim şimdi...

AKILDAN ÇIKMAYANDIR AŞK

Bir şey aklından çıkmıyorsa ona âşıkınsındır işte. Peki, nedir o aklından çıkmayan? Kendinden başka nedir senin için unutulamayan? Ayağına kramp girse dünyadan vazgeçiyorsun! Bu heyecan, bu korku, bu vazgeçiş ne adına sence? Gerçekçi ol hadi! Sen de tıpkı diğerleri gibi yalnızca ve sadece kendine âşıkınsın; nereye gidersen git, ne yaparsan yap hiç çıkmıyorsun aklından, yalan mı?

Öyleyse ‘aşk acısı’ diye de bir şey yoktur ve bu tamamıyla uydurma bir sancıdır. Olmayan bir şeyin sızısı da olmaz, değil mi? Hissedilen ızdırabın asla karşı tarafla bir ilgisi yoktur çünkü. Bu acı; insanın kendine duyduğu aşktan dolayı ortaya çıkan sahiplenme duygusunun karşılık bulamaması ve bu durumun oluşturduğu olumsuz elektriklerdir. Demek ki karşı tarafla herhangi bir ilgisi yoktur bu sızılanmaların; şayet öyle olsaydı giden tarafın mutlu olması, acı çekmesini engellerdi kalan tarafın. Kalan taraf, kendine olan aşkıyla mücadele ediyor oysa hepsi bu...

Tüm duygular ‘ben’ merkezlidir. **‘Gelenler gitmeli çünkü ‘ben’ tatmin oldum. Gidenler geri gelmeli çünkü ‘ben’ henüz tatmin olmadım.’** Mevzu kısaca ve sadece budur işte.

İşin aslı: Senin dışında hiç kimse hatta hiçbir şey vazgeçilmez değildir ve dünyanın çevresi tam 40.076km'dir. Oksijen ve su hariç her şeyin yerine yenisini koyabilirsin. **'Ama ben çok seviyorum, o olmadan yaşayamam!'** diyorsan yapacak bir şey yok, git uyu hemen hem de 8 saat!.. Merak etme, hiçbir kaybın olmayacak.

'Onsuz yaşayamam!' diyen birinin zekâsından şüphe etmem, o kesinlikle bir aptaldır.

Sevdin mi Mecnun gibi sevip düşme çöle! Sevdin mi Ferhat gibi sev hiç olmazsa; git dağ del, su getir köyüne de aşkın bir işe yarasın!

SEN HÂLÂ O SPERMSİN

İnsanın ana rahmine düşmesinin laboratuvar ortamında çekilen filmini izlemiştir mutlaka. Hani şu 250 milyon spermden biri olarak hedefe ilerlediğimiz film var ya, işte onu... İzlerken sadece 'Vay bee...' diyorsun değil mi? Peki, şimdi imkân olsa da zamanı yaşın kadar geri alsak ve sen yarışa başladığın o noktada kendini görsen neler yapardın? Yine sadece 'Vay bee!' mi derdin, yoksa seni temsil eden o sperme en öne geçmesi için yardım mı ederdin? Ben biliyorum cevabı: 249 milyon küsur spermin ölümü pahasına, sana ait olana destek vererek yaşatmaya çalışırdın kendini. 250 milyona yakın kardeşini katlederek yapardın bunu üstelik. Hadi gerçekçi ol: **'Benim**

için benden daha kıymetli hiçbir şey yok!’ de de kurtul kendini kandırmaktan!

Yaşaman ya da mutlu olman pahasına her şeyi feda edebileceğini, kendine duyduğun sonsuz ve tek aşkı itiraf et! O spermin üzerinden kaç sene geçmiş olursa olsun asla unutm ki sen hâlâ o spermden başka bir şey değilsin eksiksiz ve hiç şüphesiz! O günkü çabanla şu andaki aynı...

Garip bir detay: İnsanın doyumsuzluğunun ve kendine olan sınırsız aşkının en ciddi kanıtlarındandır, 90 yaşına gelmiş birinin 20 yaşındakine imrenmesi. Oysa 20 yaşındaki özenmelidir 90’ına gelene zira 90 koca yılı aşmış da gelmiş adam o güne. 20 olanın bunu başarıp başaramayacağı ise meçhuldür. Ama doksan yetmez, bir ömür daha ister insan denilen arsız ve özendiği çocukla yaşını değiştirmesi mümkün olsa var ya gördüğün o en masum ihtiyar bile çalardı bir körpenin hayatını hem de gözünü hiç kırpmadan.

Bir daha oku: Hakikaten inanılacak gibi değil bu! Şu yukarıdaki garip detayı bir daha okur musun lütfen?.. Bu ne sefilliktir Allah’ını seversen? Kimsenin yarına çıkma garantisi yokken nasıl özenir bir insan daha genç olana?

Ne zaman kapanacağı hiç belli olmayan bir lunaparkta saatlerdir eğlenen, çarpışan otolara, atlıkarıncalara binen bir çocuk; parka yeni gelen diğer çocuğa **‘Ne güzel yaa saatlerce eğleneceksin!’** diyerek özenmez hatta **‘Ben saatlerdir eğleniyorum o daha yeni geldi, yazık!’** diye düşünerek acır çocuğa zira şimdidedir ikisi de ve şalter kapanıncaya kadar da orada olacaklardır.

KİM ÖLÜ BİR PEYGAMBER OLMAK İSTER

İnsanlar yaşayan bir hırsız olmayı, ölü bir peygamber olmaya tercih ediyorlarsa yaşamaktan daha büyük bir mevki yoktur!

Çünkü: Tekrarı olmayan bu maratondan peygamberleri de aşabilecek ödüllerle ayrılacağına inanıyor insan ki o zaten hiç inanmadı da cehenneme, azaba, şuna buna... Hırsız da olsa sadece ‘ben haklıyım’a olan inancı sayesinde o, hep en son kattındaydı cennetin ki bu durumda olan biri, peygamberin ödülünü neylesin? Evet, işte insan her ne kadar da zaman zaman kendinden daha çok sevdiği şeylerin olduğunu iddia etse de ‘ben’ine olan aşkının yerini tutabilecek hiçbir şeyi yoktur.

Kehanet: Bu soruya ‘**Ben isterdim peygamberin yerinde olmayı.**’ diye cevap veren çıkacaktır elbette ama o da ilgili mezarın başına gittiğinde birileri ona ‘**Hadi peygambersin, gir bakalım toprağın altına, herkes sana saygı duyacak!**’ dediğinde bunun çok da iyi bir fikir olmadığını fark edip vazgecektir.

İleri düzey kehanet: Kabrin başında da bu kararlılığı sürdürecek olan istisna şahsiyetler vardır mutlaka ki onlar da istisnadır zaten ve bu her ne kadar kaideleri bozsa da konunun onlarla bir alakası yoktur.

İnsan düşünür: İyi ama şehit olanlar var Sayın Demirkıran, bunlara ne diyeceksiniz?

Demirkıran cevap verir: Kimse şehit olmak için gitmez savaşa. Kendine olan aşkı öyle yücedir ki ölse dahi ölümsüz olduğuna inanır kişi ve haklıdır da. Öte yandan herkes, herkesin bir gün mutlaka öleceğini söyler de kendinin öleceğine inanan hiç kimse yoktur yerin yüzünde. Bu ‘Bu devirde kimseye güvenmeyeceksin arkadaş!’ diyen birinin, tek güvenilecek kişinin bizzat kendisi olduğu imasıyla evliyalığını ilan etmesi gibi bir şeydir ancak bu cümleyi bütün insanların kuruyor olması anlaşılır gibi değildir. İnsanların tamamı, bütün insanları yalancılıkla suçluyorsa sence de matematiksel bir hata yok mudur bu işin içinde?

İnsan daha derin düşünür: Canlı bombalar var. Bu ne peki?

Demirkıran hiç kasmaz: Beyni yıkanan birinin bir davası olması gerekmez zira onu sivrisinek kardeşliği ya da mısır gevreği adına da patlatabilirsin.

İtiraf: Ben de ölü bir peygamber olmayı istemezdim çünkü kendime fena hâlde âşığım ve yüksek ihtimalle cennette bir süit dairesinde ikamet ederim ben de senin gibi. Ayrıca Demirkıran’ın da yaşaması lazım tıpkı senin yaşaman gerektiği gibi, haksız mıyım kanka?

Öneri: Şehitler ölmüyorsa ki bence de ölmüyor; neden o zaman Çanakkale’nin girişinde yer alan nüfus tabelasında ısrarla ‘**Rakım: 2, Nüfus: 97.000**’ olarak geçiyor. Bence belediye başkanı ya da ilin valisi, hiç zaman kaybetmeden bu tabeladaki hatayı ‘**Rakım: 2, Nüfus 97.000 + 57.000**’ olarak düzeltmeli.

Not: Ben de şehit sayısını, 253.000 olarak bilenlerdendim ama Genel Kurmay Başkanlığının yaptığı araştırma neticesinde bu ölümsüzlerin sayısının 57.000 olduğu tespit edilmiş.

Tabela deyince: Neden trafik tabelaları eğlenceli hâle getirilmiyor? Bir insanın gülümsemesinin, bütün stresini aldığı bilimsel bir gerçekken neden yapılmaz bu? Niçin **‘yoğun’** yerine **‘İğne atsan yere düşmez’** veya **‘akıcı’** yerine **‘İn cin top oynuyor, bas geç bence!’** ya da **‘azami hız 70’** yerine **‘71’i aklından bile geçirme, aklın gider valla!’** yazmazlar o tabelaların altına veya **‘taşıt giremez’** yerine **‘Aracın değil ama ayakların girebilir!’** ifadesi konulabilir. Yahut **‘yol çalışması var’** tabelasının altına **‘İşimiz gücümüz var kardeş, bize bulaşma!’** yazmayı akıl edemezler hatta dünyanın en muazzam manzaralarından birine sahip olan **‘Boğaziçi Köprüsü’**ndeki o akmayan trafik için **‘Manzara çok güzel ya onun için yavaş gidiyorsun değil mi? Akıllı adamsın vesselam!’** diye bir yazı koymazlar?

Kravatlılar düşünür: Dalga mı geçsinler yani bizimle?

Hadi gevşet o kravatı: Güzel kardeşim sen hep suratını asmak zorunda mısın? Diyorum ki zaten akmayan bir trafikte seyrediyor ve mecburen sürünüyoruz ya köprülerde, bari bir gülümseme olsun yüzümüzde, ne var bunda Allah Allah!

Detay: **‘Yabancılar nasıl anlayacak bunu?’** demezsin umarım zira tabelanın altındaki boşluğun değerlendirilmesinden bahsediyorum. Ben teklif ettim; gerisini kendileri bilir hatta çimlere basılmasa da üzerinde yuvarlanılabilir...

ÇOK ANLAŞILIR AMA FENA KARIŞIK BİR PARAGRAF

Birine, bir ünite kan verdiğin zaman kendini tanrı sanmıyor musun? Düşün, O sana bu devasa kâinatı verdi. Dedi: 'Jön de sensin senarist de hadi yaz oyununu da çık sahneye!' İşte bu sonu gelmez filmin birkaç asır sürecektir ilk bölümünde her şey senin elinde olacak, ikinci ve sonsuz bölümünün senaryosunu da ilk bölümde sen alacaksın kaleme. Öyleyse 'Sonsuza kadar senin istediklerinden başka hiçbir şey olmayacak.' diyebiliriz. İlk bölümde ölümü sevmedin mi? Peki, bir daha da ölüm yok sana... Oksijeni de mi sevmedin; tamam, onu da iade et?!.. Gördün mü adaleti? Şimdi tam tersini düşünelim ve diyelim ki sen sevdin bütün bu olanları hatta devamını istiyorsun; tamam, al sana sonsuz kredili yeni bir hayat... Şimdi sen dersin ki 'Ölümü sevdiysem de ölüp ölüp dirilecek miyim?' İnsansın ya seversin böyle cıvık soruları.

Cıvık çelişkiler: 'Dedemin atının eğerini öpüyorlarmış.' diye hava atan birileri varsa **'Dedem, falancanın atının eğerini öpermiş.'** diyen birileri de olmalı, öyle değil mi? Peki nerede bu torunlar torbalar?

Yine birileri sopa atıyorsa birileri de dayak yiyor olmalıdır ama dayak yediğini anlatan yoktur. **'Geçen bir dövdüler bizi, aklın hayalin durur. Hakikaten sağlam adamlarmış, meydan dayağı attılar resmen.'** diyeni göremezsin. Mutlaka galip gelen tarafta yer alır anlatanlar...

Terslenen binlerce erkek vardır ama bunu anlatana rastlayamazsın. Sanırsın ki bütün kadınlar onun

peşinde. Öyle anlatır çünkü kişi bunu. **“Bana ‘Ne yakışıklı adamsın, sen çok farklısın, diğerlerine hiç benzemiyorsun...’ dedi.”** der ballandıra ballandıra da hiç anlatmaz kamera arkasında yaşadığı fecaati. **“Bana ‘Bırak yakamı geri zekâlı, anan bacın yok mu senin eşşölueşşek?’ dedi.”** demez mesela. Bu liste uzar da uzar lakin uzatmaya gerek yok ve sanırım anlaşıldı mesele.

Not: Bu konu genelde erkek cephesinden böyledir çünkü kadınlar, gerçekleri söylemek ya da kabul etmek bakımından daha delikanlıdır.

Detay: ‘Erkekliğe bok sürdürmeme!’ ya da ‘Delikanlılığı elden bırakmama!’ veya ‘Kuyruğu dik tutma!’ içerikli davranışlar sergileyen hep erkektir. Öte yandan ‘karizma’ kelimesi kadın için kullanılmaz pek hatta neredeyse hiç. Dolayısıyla ‘Karizması çizilmek!’ de erkek için geçerlidir ve onlar yalandan da olsa korurlar delikanlılıklarını, asla çizdirmezler karizmalarını.

BOZGUNCUSUN KABUL ET

Sadece insanı sök al dünyadan; hiçbir şey kötüye gitmez, aksine düzeler her şey. Yok olmak üzere olduğu iddia edilen tabiat, derhâl kendini yeniler ve kusursuz bir biçimde işlemeye devam eder. İnsan olmasaydı petrole bulanmış bir leylek, iki beton duvarın arasına sıkışmış bir dana görülemez, oksijeni kimse kirletemezdi, su kaynakları kurumazdı... Mesela kanseri insan icat etti, veremi de. Trafik

ve trafik kazaları âdemoğlunun buluşudur. Elektrik çarpmaları insanın hediyesidir dünyaya, çarpmayanını buluncaya kadar bekleyemeyen insanın. Köpeği kuduz eden de odur, bala şeker katan da... Yetinmiyor, yetinmiyor... Eğer, mevcudat sahihsiz olsaydı insanın da mal gibi yiyip içip çiftleşerek tabiata zarar vermeden amaçsız bir biçimde varlığını sürdürmesi gerekirdi ve yaşamasının kozmosa planktonik seviyede de olsa bir yararı olurdu; tıpkı ağaçların oksijen üretmesi, falanca kuşun korkusuzca timsahın ağzına girip dişlerini temizlerken beslenmesi ve bu esnada dünyanın en yırtıcısının o kuşu yememesi gibi ama öyle değil işte insan denilen muamma.

Allah 'yeryüzü' adında bir sofrayı kurmuştu ve bütün canlıları davet etmişti. Herkes uslu uslu yemeğini yerken sadece insan dağıtmıştı sofrayı ve inatla da sürdürüyordu döküp saçmayı.

Kimseye benzemiyoruz, hiç kimseye. Sen hiç havaya fişğin havaisini atan bir maymun gördün mü ya da gözlük takan bir file rastladın mı? Cep telefonu taşıyan deveyle, ayakkabı giyen bir kaplumbağayla ya da kaşkol takan bir penguenle karşılaştın mı? Biriktiren kedi ya da servet bırakan bir tilki var mı ormanda, dağda, bayırda?..

İnsan düşünür: Yanlış! Arı bal biriktirir mesela; buna ne diyeceksiniz Sayın Demirkıran?

Demirkıran cevap verir: Kışın, çiçek böcek yoksa ne yapsın zavallı? Ayrıca 300 yıllık bal biriktirmez hiçbir arı; hedef sadece o kışı geçirmektir!

Dünyadaki bütün varlıklar içgüdüsel bir takvimi izlerken sadece insan bozar düzeni, sadece insan alet yapar, sadece insan biriktirir, sadece insan aşar haddini ve sadece insandır sonsuzluk arzusunda olan... Ne ilginçtir ki bir gün mutlaka öleceğini bilen tek canlı da yine insandır ancak içindeki o yüksek enerji ya da ölümsüz olma hissi onu hep zirvelere zorlamıştır. İşte bu yüzden de ölümsüz olmak sadece onun hakkıdır, olacaktır da...

Özeleştiri: Konudan konuya atlamış, daldan dala zıplamışım af edersin ama elimde değil; beynim fena hızlı çalışıyor, çok fena... Neyse aşka gelemim tekrar ve bitirelim bu işi.

AŞK DIYE BİLDİĞİN HER ŞEY YALAN DOLAN

Vatan aşkı, anne aşkı, matematik aşkı, Allah aşkı... Hiçbiri yok! Hepsi yalan... Tek aşk var kâinatta: İnsanın kendine olan aşkı... Kişi kendini tanımadığı ve bilmediği sürece hiçbir şey onun için bir değer taşımayacaktır. Dünyanın en güzel kadını, en büyük makamı, en muazzam serveti orada hatta Allah orada ama sen kendinde değilsin! Ne anlamı var o zaman onların?

Altını çizdiğim satırda 'Allah' kelimesi sıralı bir formun içinde ne kadar mantıklı duruyor sence? Anne, baba, evlat, vatan, Allah... Dürüst ol, itiraf et! Hiç böyle düşünmemiştin ama şimdi fena derecede mantıksız geldi kulağına bu ve konuyla ilgili açıklamamı merak ediyorsun! Acele etme; gece uzun, anlatacağım sana bunu.

Gidince ölünmesi gereken şeydir âşık olduğun...

SABIRLI OL

Bildiklerine ters şeyler söylediğimin farkındayım ama üzgünüm bildiğin her şey yanlış... Sabırla dinlersen anlayacaksın. Yaptığın davranış uçtaysa alacağın tepkiler de uçta olur. Fizik kuralıdır bu. Eğer başkalarının aşkına dokunursan reddedilirsin. Dokunduğun bazen binlerce yıllık gelenektir ve o konuya ilişkin binlerce kitap yazmıştır senden öncekiler. Dünyanın dönmesi önemli değildir meselâ ‘Dönmüyor.’ diyenlerin kitabının bozulmamasıdır esas olan. ‘Dünya dönüyor.’ diyemezler bu yüzden; kendilerini yok sayamazlar, kitaplarını yırtamazlar... Geriye reddetmekten başka çareleri kalmaz ve gözlerini kapatarak yok ederler seni.

SAKIN EN İYİ OLMA BAŞIN AĞRIR

En iyiler sevilmiyordu ve insanlar hata yaparak egolarına yeniliyor, onlardan faydalanmak yerine hep kurtulmak için savaşıyorlardı. Oysa ‘en iyi’yi düşman ilan etmek onu yok etmiyor, aksine büyütüyordu. Günün birinde ‘en iyi’ bütün ihtimallerin %50 olduğunu ifade etmişti mesela. Birileri hiç sevmeydi; ne onu ne de onun söylediklerini. Her büyük insan gibi onun da suçu en iyi olmaktı çünkü. Bir şey yapamadılar düşman olmaktan başka. Astılar suratlarını, kızdılar; inandıkları hâlde aksini ispat etmek için yaşadılar. Bunu hiç itiraf etmediler, gizlide sevip aşikârda küfrettiler. Sonra hayat girdi devreye ve attığı tokatlarla öğretti yaşıırken bütün ihtimallerin %50 olduğunu her köşeye. Ve anladı sonunda insan ‘en’lerden kurtulmanın tek yolunun onları kabul etmek hatta sevmek olduğunu...

Mumun ışığında aydınlananlarla
dibindeki karanlığa küfredenler aynı kişilerdir.

SEVGİ NEDİR

Şu senin dışındaki diğer şeylere karşı duyduğun iyi şeylerdir sevgi. Fiilî olarak sevmek kendi içinde kategorilere ayrılır: Az sevmek, sevmek, çok sevmek, en sevmek, öte sevmek...

Öte yandan **‘Sevgi, aşktan daha önemlidir!’** şeklindeki bir önerme fazlasıyla saçmadır. Çünkü aşkını kaybedersen ölürsün oysa sevdiğin bir şeyi kaybedersen sevme derecene göre üzülürsün ve eninde sonunda mutlaka alışsın onun yokluğuna...

Yine **‘Aşk biter ama sevgi bitmez!’** diye bilinen başka bir yaklaşım daha var ki genelde aşkın bir heves olduğunu anlatmak için söylenir bu söz. Ve bunu söyleyenlerin ilerleyen zamanlarda âşık olduklarını ifade ederken yüzlerinde oluşan o başka tebessümün hesabını soran kimse de yoktur. ‘Dondurmayı seviyorum!’ diyen çoktur ama dondurmaya âşık olduğunu söyleyen birini gösteremezsin. Haa, bunu söyleyen boşboğazlar yok değildir ama her ne hikmetse onlar da aşırı soğuklarda dondurma yemezler mesela! Oysa aşkın mevsimi olmaz.

- Tamam da ‘Aşk biter ama sevgi bitmez!’ diyen de öyle dondurmayı falan değil sevgiliyi kastetmiştir!

diye bir itiraz tamamıyla yersiz olacaktır zira hiç önemi yok neyin kastedildiğinin... Her şey sevebilir ama âşık olmak

başka bir şeydir. Zira aşk, bilinen anlamıyla bile sevmekten bilmem kaç kere daha üstündür. Öte yandan benim söylediğim anlamdaki aşk, bilinen ve bilinmeyen tüm duyguların en acayip olanıdır. Düşünsene; kendinden başkasına âşık olamıyorsun ve mevsimsiz, zamansız, aralıksız seviyorsun ki aşkın bitmesiyle ölümün eş zamanlı oluyor.

Buna rağmen sevmenin ortaya çıkardığı enerjiyi de inkâr edemem. Kesinlikle her duygunun oluşturduğu bir enerji vardır. Sevmek; pozitif enerji üretmek ve ürettirmek demektir.

SEVİLMENİN TEK YOLU

Sevgiden bahsedince sana seilmeyi de öğretmem gerektiği düştü aklıma. Bunu yapacağım ve eminim ki kimse de bu kadar yalın bir dille anlatmamıştır bunu sana. Öyleyse zaman hiç zaman kaybetmeyelim de konuya geçelim.

İnsanların iletişime, kendilerini anlatmaya ne kadar aç olduklarını görmek istersen herhangi birine gülümseyerek bir adres sor ve seyret olanları. Sana o adresi bütün detaylarıyla anlatacaktır. Bu ciddi bir ipucudur; insan konuşmak ister. O hâlde sevilmenin birinci ve tek yolu, insanlara kendilerini anlatma fırsatı vermektir. İtici olmanın birinci ve tek yolu ise kimseye konuşma imkânı vermemektir. Bunu kendine bakarak da anlayabilirsin. Sen ne kadar anlaşılacak ve konuşmak istiyorsan herkes de o kadar istiyor.

En çok sevdiğin insanların listesini çıkar;
onlar, seni en çok dinleyenlerden başkası değildir.

Bu arada laf olsun diye bir dinlemek de değildir kastettiğim. Empati kurmaktan, adam gibi dinlemekten, hemhâl olmaktan; okyanusun, suyu dinlediği gibi dinlemekten bahsediyorum ben.

Geniş Yürekli Dost

Su, kendine sırdaş arıyordu. Önce buluta verdi sırrını. Ağır geldi sır buluta. Sağanak sağanak döktü suyun tüm sırlarını.

Sonra göle gitti su. Ona anlattı derdini. Bu arada bulut, suyun sırrını yağmur yapıp, dolu yapıp, kar yapıp savurduğu için zaman zaman taşıyordu göl ve suyun sırrı iyice açığa çıkıyordu.

Bu sefer nehre verdi su sırrını. Nehir aldı suyun sırrını çekti gitti, o da dereye verdi bildiklerini. Dere biraz daha yavaş olsa da nehirden, o da götürdü suyun sırrını bir başka bilinmeze. Çağlayanlar, şelaleler, akarsular hepsi kayboluyordu bir anda. Sonra bir gün takip etti su, dereyi. Dere, okyanusa ulaşınca fark etti su; bütün sırlarının akarsularla, çağlayanlarla, ırmaklarla okyanusa taşındığını.

Karar verdi su; okyanusa güvenecekti bundan böyle. Öyle de yaptı zaten. Okyanusa verdi bütün sırlarını. Artık suyun sırrını ondan başkası bilmiyordu. Ne taşıtı okyanus, ne bir başkasına taşıdı suyun sırrını ve ne de kurudu...

Geçen karşılaştık suyla, bir bardaktaydı. Suskundu, çok uğraştım konuşturamadım. Ben tam giderken **'Dur!'** dedi hatasını geçten anlayan su. Durdum! **'Okyanus yürekli dostlar bulmadan sakın**

konuşma! Taşıyamazlar, kaldıramazlar senin yükünü; canını yakarlar, utandırırılar seni...' dedi ıslak gözlerini silerek.

'Konu, konuyu açar.' muhabbeti de böyle bir şey demek ki! Bak 'adam gibi dinlemek' deyince aklıma bir de askerlik anım geldi şimdi, anlatmadan geçmemeliyim:

Bir Ahmet'i dinlemek...

Eğitim çavuşuydum... Bir gün acemi bir askerin herkes eğitimdeyken bir kenarda oturup sigara içerek keyif çattığını gördüm.

- Hayırdır, senin dayın paşa falan mı, hadi eğitime!

diyerek azarladım çocuğu. Paşa dayısından aldığı güçle olsa gerek yavaşça kalkıp diğer askerlerin olduğu tarafa yöneldi. Sinir bozucuydu onun bu aheste hâli.

- Ulan canlı olsana...

diye bağırdım bu sefer. Bir arkadaşım sessizce yaklaştı ve uyardı beni:

- Geçen hafta babası öldü onun. Bunalımda... Üstüne fazla gitmesen iyi olur bence.

En hassas olduğum konuda sıkıntılı bir adamı üz-müşlüğüğümün ezikliğini yaşadım o an. Koşarak yanına gidip,

- Biraz gelsene Ahmet.

dedim. Hem acısını hafifletecek hem de bir iki laf ederek bir nevi özür dileyecektim kendisinden. Oturduk... Çay ısmarladım Ahmet'e.

İşte o günden kalan o buruk diyalog:

Ben – Başın sağ olsun Ahmet. Biraz önce sana kaba davrandığım için gerçekten çok üzgünüm! Özür dilerim...

Ahmet – Sağ olun komutanım, önemli değil.

Ben – Hımmm... Baban kaç yaşındaydı Ahmet?

Ahmet – 43 komutanım.

'70' deseydi söyleyecek çok şeyim vardı ama ciddi ciddi '43' dedi adam.

Ben – Gençmiş be Ahmet... Hasta mıydı?

Ahmet – Hayır, aniden ölmüş.

Sigarasından derin çekti ve bir iki saniye sonra dolu gözlerle 'Kalp krizi işte!' diyerek tamamladı cümlesini Ahmet...

Ben – Peki, abin var mı?

Ahmet – Hayır komutanım. Üç kardeşiz. En büyükleri benim.

Ben – Amcan ya da dayın?..

Ahmet – Amcam var ama yıllardır görüşmüyoruz...

Ben – Peki, bir kira geliriniz ya da maaşınız var mıydı?

Ahmet – Hayır komutanım, hiçbir gelirimiz yok. Ka-portacıyım; dönünce çalışıp ben bakacağım aileme...

Henüz bir aylık askerdi ve 17 ayı daha vardı Ahmet'in. Onu rahatlatılabileceğim tek bir ipucu yoktu elimde. İğrenç bir durumdu bu gerçekten. Adama ne soruyorsam negatif cevap alıyordum:

- Kan grubun ne Ahmet?
- A Rh negatif komutanım...

40 yaşında bir kadın, iki çocuğuyla birlikte İstanbul'da kirada oturuyordu ve tek güvencesi olan Ahmet'in askerliğinin bitmesine daha yüz yıl vardı. O an yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Ahmet'e biraz daha yaklaştım, gözünden süzülen bir damla yaşı tuttum. Boynuna sarıldım. Hiçbir şey söylemeden dakikalarca ağladım. Sadece ağladım. Ağladık...

SENİ DİNL(EM)İYORUM

Dinlemeyi bilmiyoruz çünkü doğduğumuzdan bu yana günde ortalama 60 defa **'Sus!'** denildi bize de **'Dinle!'** diyen hiç olmadı. İşte bu nedenle bilmiyoruz adam gibi dinlemeyi. Biri, bir derdini açar açmaz sanki otomatik bir sistem devreye giriyor ve hemen benzer bir sıkıntımızı hem de onun anlattıklarını âdeta yok sayarak saatlerce anlatıyoruz. Tartışma programları da böyle; bir taraf konuşurken diğer taraf konuşanı dinlemek yerine az sonra ne diyeceğini kurguluyor. Bazen ikisi de birbirlerinden habersiz, aynı ortamda aynı şeyi söylüyor. **'Bu beyaz.'** diyor biri **'Hayır**

efendim, tamamen yanılıyorsunuz, bu kesinlikle beyaz.' diyor öteki. Sonuçta kimse hiçbir şey anlamıyor, kan da işte bu yüzden gövde götürüyor vesselam.

BENİM MİDEM DE ÇOK FENA

Biri karşına dikilip **'Midem çok ağrıyor!'** dediğinde bir defa da **'Sorma bu aralar benim midem de çok kötü yanıyor.'** deme Allah aşkına! Varsa bildiğin bir ilaç, onu tavsiye et çünkü adam sana **'Benim midem çok ağrıyor, seninki ne durumda?'** demedi. Ağrıyan midesine bir çözüm aradığı belli işte. Hiçbir şey bilmiyorsan şekerli bir bardak ılık su içmesini öner ama asla kendi midenden bahsetme ona. Zira o anki konu sadece onun midesidir. Kendini düşün! **'Başım ağrıyor.'** diyorsun karşındaki de sana **'Sorma benim de migrenim azdı.'** diyor, hazmedebilir misin o an bunu? Yani **'Sen ne anlatırsan anlat, hiç umurumda değilsin... Benim parmağıma batan iğne, senin kolunun kopmasından daha önde.'** demiş olmuyor mu sana açık açık?

Biline: Kimse bir şey sormamışken cümleye **'sorma'** diye girenlere ciddi ciddi uyuz oluyorum çünkü bu yukarıda örneğini verdiğim gizli küstah, konuyu kendi lehine çevirebilmek için bunu çok ustaca ve acayip sık yapar.

Dipnot: Eveeet, yine konudan biraz uzaklaşmış gibi gözüksük de öyle değil aslında! Eğer ben lafı bölüp de araya başka bir yazı alıyorsam mutlaka degecektir buna ki değmiştir de zaten ve hiç şüphelen olmasın, bundan sonra hayatının sonuna kadar birini dinlerken bu yazıyı hatırlayacaksın... Hadi şimdi devam edelim mevzu soğumadan...

Yazardan kendine: Oğlum, sen de yeri mi tutturamıyorsun, ne yapıyorsun anlamadım! Madem öyle, uzaklaşma konudan, yeri geldi mi anlat! Allah Allah...

Kendinden yazara: Ya saçma sapan konuşma, yeri geldi de anlattım zaten, hayret bir şey! Hem sana ne oğlum, o benim okuyucum?! Hayır, benim... Yok benim... Vay benim... Asıl benim... Ya iyi tamam senin, haklısın!

AŞK ZANNEDİLEN SEVME BİÇİMİDİR TUTKU

Sanki o gittiğinde yok olma hissine kapılır insan tutulunca. Tutku, emeğin peşinden gelen alışkanlığın devamı kabul edilmelidir. Yani; kişi sevdiğine emek verir sonra alışır ve sonunda ona tutulur. Tutkuya en güzel örnek; çocuktur. Bir baba, çocuğunu ilk kucağına aldığı anda, hiçbir şey hissetmez. Bu garip gelebilir sana ama kesinlikle gerçek. Ben bunu hemen hemen gördüğüm tüm babalara sordum. %2’lik bir yanılmayla hepsi ‘Evet, hiçbir şey hissetmedim!’ dedi. İstersen sen de etrafına sor, aynı cevabı alacaksın.

Kadınlarda ise durum farklıdır. Onların neredeyse tamamı çok ciddi bir annelik duygusu yaşadığını söylüyor, buna da ‘kan çekmesi’ diyor. Oysa alakası yoktur. Bir kadına, yeni doğan 20 çocuğun içinden kendi doğurduğunu bulması için 20 sene ver, bulamaz. Yani; böyle bir şey yok! Hatta daha da ileri giderek şunu söyleyebilirim: Yeni doğum yapmış bir kadına aynı ebatlarda başka bir çocuk ver, yine aynı şeyleri hissettiğini söyleyecektir. Peki, neden

baba bir şey hissetmiyor da anne hissediyor dersin? Baba kansız mı ya da ruhsuz mu? Tabii ki hayır! Olay kısaca şudur: Anne dokuz ay sancı çekmiş, tekme yemiş, emek vermişse ve az önce bütün bu acıları sona ermişse artık rahatlamışsa sence kucağına aldığı bu çocuğu bir nevi mükâfat olarak görmez mi? Velhasıl, kadının hissettiklerinin annelikle bir ilgisi yoktur, bu sadece ‘başardım’ın sevincidir. Oysa baba herhangi bir sancı çekmemiştir. Yani söz konusu babanın başardığı herhangi bir şey yoktur ortada. Ne karnında taşımıştır çocuğunu ne de sevimli bir şekilde tekme yemiştir ondan.

Detay: ‘Ruhsuz mu?’ dedim de tabii ki ruhsuz! Bilindiği anlamda ruh diye bir şey yok çünkü.

Yazarın iç sesi: Başına iş açtın durduk yerde. Öyle pat diye söylenir mi bu? ‘Ruh yok!’ yapma yaa! Hadi, ayıkla şimdi pirincin taşını da görelim.

RUHLA İLGİLİ KISA BİR SAPTAMA

Aslında ruh dediğin şey hafızadır. Konu çok uzun ama fazla uzatmadan ‘ruh daralması’ kavramını çürüterek izah etmek istiyorum şimdi bunu. Gerçi ‘Ruhumuzdan üfledik.’ gerçeği hariç içinde ‘ruh’ kelimesi geçen her şeyi (ruh ikizi, ruh ısınması, ruh hastanesi, ruhun yükselmesi, ruh çağırma, ekip ruhu hatta tuz ruhu) çürütebilirim de konu uzar, kısa keseceğim.

İnsanın ruhu falan daralamaz. Aklına bildiği genişlikler gelir ve bulunduğu darlık onu rahatsız eder, olay özetle budur.

Tek odada doğmuş ve o odada yaşamış birini düşün! Bir gün kapılar açılır ve o kişi aslında yaşadığı odanın dışında üç ayrı bölmenin daha olduğunu öğrenirse bu aynı kişi tekrar o odaya getirilemez! Getirilir de bunun adı 'odaya kapatılmak' olur ve ilginçtir ki birkaç saat sonra da ruhunun daraldığı görülür. Hâlbuki asıl yaşadığı; gördüğü mekânın, bulunduğu mekâna oranını öğrenmesidir. Dolayısıyla bu bilgi hafızasında olduğu sürece de sıkılacaktır ruhu.

Şu anda ruhun daralmış olabilir: Bu yazıyı okurken ruhun daralabilir senin de çünkü yeni şeyler öğreniyor ve büyük bir alanın farkına varıyorsun. Hafızan, sana bildiklerini gösteriyor ve daha çok öğrenmek istiyorsun, kendi alanından sıkılıyorsun yani! Hiç endişe etme! Bu durum seni büyütecek ve istesen de istemesen de zirvelere çıkaracak çünkü sen bana bulaştın artık, yapacak bir şey yok!

Ana rahmindeki çocuğun ruhu hiç sıkılmaz mesela. Oysa klasik anlayıştaki ruh algısı, onun da bir ruhunun olduğunu kabul etmektedir ama nedense bir türlü sıkılmaz ya da ağlamaz bebekler annelerinin karnında.

İnsan atarlanır çünkü bu konuya tek paragraf yetmez: Töbe töbe... Ruh insanın içindeki bir şeydir, ne alakası var hafızayla? İyice saçmaladınız Sayın Demirkıran! Çocuklar doğar doğmaz ağlıyor, bu ne şimdi? Anne karnı koca hastaneden daha mı geniş yani?

Yazar cevap verir: Ağlar tabii dara düşmüş; doğar doğmaz üşümüş, doktor amcası canını yakmış. Oysa içerisi daha sıcaktı ve 9 ay boyunca

canı hiç yanmamıştı. Dedim ya, dara düştü bebek doğar doğmaz. Onun geldiği yer, doğaldır ki teknolojik açıdan fersah fersah daha öndedir senin o dumanını attırdığın dünyandan. Ayrıca sen sınırsız konforun bulunduğu ana rahminin büyüklüğüyle hastaneyi karşılaştırdın yaa işte orada var yaa... Neyse ben susayım, sen de git hastanenin bahçesinde bir çay iç, kendine gel! Belki akıllanır da böyle mantıksız manasız sorular sormazsın bir daha. Ayrıca ruh, insanın içinde de hafıza dışında mı, töbe töbe...

Yazar uyarır: Ruhla ilgili gerçekleri merak ediyorsan Eski Mısır ya da Hint mitolojisiyle kandırılmış falanca efendinin filanca hocanın dediklerine değil bizzat seni yaratan Allah'ın söylediklerine müracaat et ve hakikate oradan ulaş. Zira Allah hiç de senin hocan gibi anlatmıyor bu konuyu. Haa senin hoca Allah'tan daha iyi biliyorsa o başka...

Not: Bu mevzuya dair benim yazdıklarım bu kadarla sınırlı değil elbette. '**Azrail'in Secde Ettiği Adam**' kitabını okursan ki o kitapta Kur'an'dan başka hiçbir şey yok, ruh içimizde mi değil mi anlarsın. Bütün izahları ayetlere dayanarak yaptım ben o kitapta. Hiç yorum katmadım, Allah ne diyorsa onu yazdım!

Derin not: Allah'ın yazdıklarına yorum katmak kimse-nin haddi değildir.

Reklam mı yapıyorum: 'Devamını kitaplarımdan oku!' dediğim için reklam yaptığımı düşünebilirsin ki ben bu cümleyi söylediğimde bir kısım insan sanki uyuşturucu pazarlıyormuş ya da kadın satıyormuşum gibi tepki veriyor ve böyle düşünüyor

nedense? Hamburger reklamından zevk alan ama kitap reklamı görünce yazara çamur atan ve yazarı para kazanma isteğiyle suçlayan hatta bu yüzden kendince abuk subuk felsefeler üreterek tepki yapan birileri varsa ki maalesef var, onlara cevap veriyorum: Evet, reklam yapıyorum. Açık açık hayatını değiştirecek, yaşadığını fark ettirecek, iz bırakmanı sağlayacak kitapların adını veriyorum sana. Benim, her satırında bir ibret olan kitaplarımdan birini ikisini değil git hepsini al ve tek tek oku!

Ayrıca: Ne yapmalıyım mesela ben? En iyi kitapları yazdım, inkâr mı edeyim ‘Estağfurullah kötü yazdım!’ mı diyeyim? Kimse kusura bakmasın; daha iyisi yok, yapacak da bir şey yok!

Ara not: Hâlâ kabadayılanan varsa bi zahmet gidip hamburger yesin.

Haklı olarak bana ciddi kızanlara: ‘Ya hocam ben senin kitabını almış okuyorum ve hiç de o dediğin gibi düşünmüyorum. Yanındayım ve 15 Mart 2030’a kadar da hep yanında olacağım. Neden şimdi agresif davranıyorsun ki ben de üzerime alıyorum bu söylediklerini?’ diyerek haklı tepki verecek okuyucum! Sen haklısın lakin bilmediğin bir şey var, o da herkes senin gibi düşünmüyor. Beni sırf muhalefet olsun, yarın öbür gün bir yerlerde adımı duyunca hakkımda konuşsun diye okuyan bir grup insan var. Sözüm onlara, seninle hiçbir alakası yok zira sen olmazsan benim yaptıklarımın hiçbir anlamı yok! Önünde saygıyla eğiliyorum.

N'oldu: 'Demirkıran'ın söyleyecekleri bitti artık eski kitaplarından alıntılarla ticaret yapıyor.' diyecek bazıları mesela. Nedense çok zorlarına gidiyor benim kitap yazmam, başarılı olmam. Kardeşim siz hâlâ anlamadınız mı ben şaka yapmıyorum; ciddi ciddi dünyanın en akıllı insanıyım ve benden sonrasını da düşünmek zorundayım?! Kaldı ki kitaplarımda dağınık bir şekilde yer alan **Kashna Felsefesi** gibi bir muhteşemi ana hatlarıyla da olsa tek bir kitapta toplamak, yeni kitap yazmaktan çok daha zor bir iştir, saygı duy! Ayrıca henüz benimle yapılan röportajı bile doğru düzgün kaleme alamayan kafaların, bu işi başarabileceklerine inanmıyorum. Babam **'Kendi işini kendin yap oğlum!'** derken boş konuşmuş olamazdı; elbette ki bunu ben yapmalıydım yoksa bu kadar akıcı olmazdı ve muhtemelen benden sonrakiler iyilik yaptıklarını düşünerek felsefemin kaidelerini maddeleştirip insanların anlamamasına sebep olurdu. Bir de bende malzeme biter mi Allah'ını seversen?..

Detay: Ben, kimileri gibi nekrofilik bir yaklaşımla yazdıklarında ya da söylediklerinde hiçbir olağanüstülük bulunmayan filozofların, düşünce adamlarının, yazarların, şunların bunların sırtına basıp kanını emerek saklambaç oynamıyor, onların sınırlı malzemelerinden beslenmiyorum. Ben Demirkıran'dan başka hiç kimsenin sırtına binmiyorum; doğrudan doğruya Dünyanın En Akıllı İnsanı'ndan besleniyorum yani. E, böyle olunca da bende malzeme sadece başlar ve hiçbir zaman bitemez, sen rahat ol!

Detayın detay: Elbette ki insanlar büyük adamlardan bahsetmeliler hatta onları kendilerine örnek de almalılar

ancak kendi yeteneksizliklerini, onları taklit edip haklarında asılsız hikâyeler uydurarak sözde iyi bir iş yapıyormuş hissine kapılma basiretsizliğinde olmamalılar.

Ekibim hakkında: Ekibimi ölümsüz zannederek ‘Ekibine güvenmiyor musun Sayın Demirkıran?’ diye sorarlar bu sefer hem de bu kitabı ekibimle hazırladığımı unutarak yaparlar bunu. Oysa ben 100 yıl hatta 1000 yıl sonrasında bahsetmiştim. Vizyon sahibi olmadıkları için bunun hesabını da yapamazlar.

Teşekkür: Çalışmalarımda enerjilerini benden esirgemeyen, ellerinden geleni en üst seviyede yapan bütün çalışma arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

İnsan düşünür: Neden insanlarla ağız dalaşındasınız Sayın Demirkıran? Büyük adamlar kimseyle dalaşmaz!

İnsanüstü cevap verir: Büyük adamların ne yaptığı umurumda bile değil. Yapılan bütün haksızlıklara karşı duranlar, kendilerine yapılamayan sessiz kalamazlar; sessiz durmaları kaygılı olmalarından dolayı, benimse hiçbir kaygım yok! Ayrıca beni kimse ‘büyük adam’ diye anamayacak çünkü ben büyük adam değilim, en büyük adamım. Saygılar...

BİLMEDİKLERİMİZ İÇİN YAŞIYORUZ

Kişi bilmediklerinden korkarmış; doğru ama eksik... ‘İnsan’ karmaşık ve kompleks bir varlık olduğuna göre yani sorular ve sorunlar büyük olduğuna göre cevaplar karmaşık

ya da karışık olamaz... O hâlde ‘insan’la ‘şeyler’ arasında daha kestirme bağlantılar kurulmalıdır. Bu bahiste insan hayatı iki kavramdan ibarettir: Bildikleri ve bilmedikleri... Bildikleriyle ilgili sıkıntısı yoktur; bilmedikleriyle savaşıyor hep, bilmediği şeyleri ister, bilmediği şeylere tutulur, bilmediği şeyleri merak eder... Demek ki ‘insan, hayatı boyunca sadece öğrenmekle ilgilenir!’ diye net, kolay anlaşılır bir özet yapmakta herhangi bir yanlışlık yoktur.

İnsanın tüketemeyeceği tek şey bilmedikleridir.

İnsan öğrendikçe kendine olan hayranlığı artar. Tıpkı; güneşin enerjisini kendisinin oluşturması gibi insan da ‘öğrenme’ denilen bu süreçle aşkını besler ve bitmeyen bu şeyle yani bilmedikleriyle kendi enerjisinin sürekliliğini sağlar.

BİLİNCE TADI KAÇAR

Bir konu hakkında birçok şeyi öğrenince o konu cazibesini yitirir artık; yani öğrenme süreci bitince ya da öğrenilebilecek bir şey kalmadığı zannedilince tutku, sıradan bir sevgiye dönüşür ve zamanla da yok olur.

Bkz: Biten evlilikler, süregiden flörtler...

İnsan bilmediklerine tutulur. Çocukları sevimli yapan da budur aslında. Onlar beklenenin üstünde bilinmeyen üretirler. Şaşırtıcı ve sınırsızdırlar; parmak izi gibi farklıdırlar...

İşte bir babanın ya da annenin, çocuğuna tutulmasının sebeplerinden birisi de budur!

Kalem Arkası Ayrıntılar...

06.09.2012 – 11.45

Deniz kenarında, kumsaldayım ve bu kitapla ilgili son okumaları yapıyorum. Firdevs geldi, üşümüş... **‘Ayağında uğurböceği var baba.’** dedi. Ben de baktım ama görmedim. **‘Hani kızım?’** diye sordum. **‘Seni dandırdım baba.’** dedi.

Taş Bebek

Bak şu kadının şansına ki o bütün annelerin aksine, sıradan bir taş getirmişti dünyaya!

– Olsun o benim yavrum, onu ben doğurdum. O benim her şeyim.

dedi, her anne gibi. Sonra onu göğsüne götürüp emzirmek istedi ama emmedi taş bebek. Her anne gibi o da salladı yavrusunu dizlerinde; beşiğine yatırdı, beşiği salladı... Uykuya dalmıyordu, uyanmıyordu, ağlamıyordu, gülmüyordu, büyümüyordu... Yeni doğduğunda şaşırtıcıydı ama artık onun hakkındaki her şey biliniyordu; görüldüğü kadardı her şeyi. Bir hafta sonra beşikte unuttu annesi taştan yavrusunu, korkulacak bir şey değildi bu. O bir taştı, sadece taş...

Ev sahibi tuhaf adamdı. Taş fobisi vardı. Taşlardan çok korkuyordu. Bu mevzuyu öğrenince derhâl eve gitti ve kadına çıkıştı:

- Eğer evimde oturacaksanız hemen yok edin bunu, ben korkarım taşlardan. Kusura bakmayın!.. Bana ne canım sizin taşınızdan toprağınızdan, Allah Allah...

Düşünüp taşındı taşın annesi ve babası; adam haklıydı. Aynı binada oturuyorlardı ve insanları rahatsız etmeye hakları yoktu. Karar verdiler. Yavru-
larını bir kâğıda sardılar ve gizlice götürüp mahal-
lenin çıkışındaki mezarlığa defnettiler...

Aslında ölenler de bu yüzden gömülür. Artık hiçbir sırrı kalmamıştır ölenin, bir taştan farkı yoktur... Ölmüştür, sessizdir ve sıkıcıdır. Durdukça daha da can sıkıcı olacaktır.

Velhasıl: Bilinenlerin çoğalması, bilinmeyenleri azaltma-
malı; her bilinen, peşinden yepyeni bilinmeyenler sürük-
lemeli. Uzaya tutulmak gibi olmalı yani veya daha net bir
ifadeyle ‘sonu yok bir bilgi’ olmalı tutulduğun ki adına
‘aşk’ diyebilesin.

VAZGEÇİLMEZLİK

Eğer ‘vazgeçilmez’ olmanın bir yolu olsaydı bu kesinlikle
en çok bilinmeyenli olmak olurdu. Bir insanın tek vazge-
çemediği kendisidir bu yüzden. Demek ki insan ‘Ben ki-
mim?’ sorusuna cevap verdiği anda hiç olur. ‘Ben kimim?’
sorusunun mutlak cevabı ise sadece ölümdür çünkü in-
san hiç olduğunda hep olacaktır.

Yazar kendini övecek, seninle bir alakası yok! Sen bir zahmet alt paragraftan devam et okumaya: Şu son dört cümleye kitap yazılır oğlum yaa, ne yaptın sen öyle? Milletin aklını alacaksın. Elli kere dedim, yapma bunu! Sen de diğer yazarlar gibi olsana biraz... Hadi şimdi şımarmadan tane tane devam et yazmaya ve dediğimi de sakın unutma!

Şimdi de sana bütün bu bilinmezleri öğretene düşün! Her gün yepyeni bilinmezlere cevap bulan kim? O da elbette sensin. Bu yüzden en çok bilinmezin adresi de yine senden başkası değil. Demek ki kendine âşık olmakta haklısın ve tabii ki kendin için tek vazgeçilmezsin...

Bu tezdten sonra şimdi de Allah'ı düşün! Bilinmezliği ve esrarı en yüksek olanı... Bilinmez ve karmaşık... En bilinmez ve en karmaşık... O hâlde konuya ilişkin cevaplar kolay olmalı ki kolay da zaten...

Bir ağaca baktığında, Allah'ın bu ağacı nasıl yarattığını düşünüp şaşırma zira bunda şaşılacak bir şey yok! O ağacı, Allah yaratmıştır ve bütün gücün sahibi olan Allah'ın bir kâinat yaratması, bir çocuğun kumdan kale yapmasından daha karmaşık değildir.

Kalem Arkası Ayrintılar...

06.09.2012 - 12.05

Ben bunları düşünürken Firdevs karşıma geçmiş kumdan bir şeyler yapıyor ve ben şaşıyorum.

Bir insan 20 yaşında dünyaya gelse ve bu gördüklerini algılamaya çalışsa buna dayanamazdı. İşte bu yüzden insanlar sıfır yaşında ve neredeyse 'kör' diyebileceğimiz bir seviyedeki görme gücüyle doğar, alışarak görmeye başlarlar.

Bu yavaş idrak meselesi de Yaratıcı'nın, şaşırmamıza engel olmak için oluşturduğu bir düzendir. Çünkü 20 yaşında doğup mevcutları gördüğündeki şaşırma, herhangi bir şaşırış olmazdı. Öyle büyük şaşırırdık ki bu hayret kesinlikle ölümle sonuçlanırdı. Cebimizdeki telefonunun menüsüne eklenen yeni bir seçenek bile bizi dehşete düşürdüğüne göre, yirmisinde güneşi görmek kaldırılabilir bir yük olamazdı elbette.

O hâlde tekrar ediyorum: 'Allah aşkı' diye bir aşk yoktur! Bilinmezlerin en büyüğü olmasına rağmen Allah, asla şaşırtıcı değildir. Yattıkları, gücüyle mukayese edildiğinde olağan şeylerdir. O'nun yattığı bir şeye hayret etmek, bence gücünü algılayamamanın bir sonucudur ki kimse'nin bu gücü algılama şansı da yoktur zaten! Eğer algıladığını iddia eden biri çıkarsa hastadır. Akıl sınırlarının üzerinde ve hiçbir zaman kavrayamayacağın büyüklükteki bir bilinmeze âşık olmak da kimsenin haddi değildir zira böyle bir güce âşık olunmaz, o güce tapılır ancak.

Ben Allah'a âşığım!' diyerek haddini aşma!

Âşık olmak için eşit olmak lazım; insan sadece kendine denktir.

ALLAH AŞKI KALDIRILABİLECEK BİR YÜK DEĞİLDİR

Çok yakışıklı, acayip karizmatik, inanılmaz zengin bir erkekle birlikte olan kadın onu elde tutabilmek adına ne acılar çeker! Ya da yok da öyle biri; fena güzel, vay bee derecesinde akıllı, yok daha neler seviyesinde özel bir kadınla beraber olan erkek sevdiğini mutlu etmeye çalışırken ne büyük tavizler verir, ne devasa dertlere tutulur?

Şimdi, bu herhangi bir kadını ya da erkeği memnun edemeyen zavallının, Allah'a âşık olduğunu yani Yaratıcı'yla aşk yaşadığını düşün!.. Göreceksin ki bu olacak şey değildir ya da bu aşkın sonunun Mansur'a çıkması kaçınılmazdır.

CIK CIK CIK

Eğer 'Allah aşkı diye bir şey vardır' dersek o zaman mukayese yapmak zorunda kalırız. Yani; insanoğlu ortalama 300 kg yük kaldırıyorsa bir başka insan da çıkıp kaldırırsa kaldırırsa en fazla 400 kg kaldırabilir... 1000 kg kaldırırsa ne olur ki? Bu hesaptan hareketle düşün! İnsan en fazla ne kadar âşık olabilir? Leyla'nın ya da Mecnun'un kaç katı? O hâlde Allah'a hissedilen duyguya 'aşk' dersek haksızlık etmiş oluruz. O zaman Allah'a âşık olduğunu söyleme! O'nu bu kelimeyle sığ ve insanları ilgilendiren bir duyguya hapsetme; tap O'na sadece!

Derin Not: Allah, düşünebildiğin ya da hayal edebildiğin bir şey olamaz! Eğer öyleyse bir problem var demektir çünkü Allah, bilinen hiçbir şeye benzemez! O hâlde tekrar ediyorum: **O'na karşı asla insani duygular besleme; dediğini yap, sadece tap da günaha girme!**

Allah, asla bir aşkın muhatabı olamaz! Maşuk konumuna Allah'ı koymak; sıradan bir varlıkla en yüce değeri aynı terazide tartma ve ikisini birbirine denk düşürmeye çalışma çabasıdır ki bu hiçbir şekilde kabul edilemez. Hadi sen Allah'a âşık oldun, O da sana mı olacak? Seviyesizliğin âlemi yok! Demek ki insan Allah'a sadece tapar, elbette aşkla tapar ki zaten bunun aksini iddia eden yok!

E, insan da sadece kendine âşık olduğuna göre aşkla tapınca tüm benliğiyle tapmış olur zaten. Öte yandan hiçbir Kitap'ta 'Allah'a âşık olun!' diye bir ifade bulunmamasına rağmen hepsinde 'Allah'a tapın, itaat edin, ibadet edin, kabul edin...' şeklinde yüzlerce uyarı ve bilgi vardır. Şimdi bütün bu ihtar ve ikazları bir kenara atarak O'na âşık olmak biraz edepsizce olmuyor mu?

Bir grup paçoza ilişkin açıklama: Şu yukarıda basitçe anlattığımı kavrayamayıp da bana 'ateist' diyenleri ve ısrarla 'Allah aşkı' diye, sonradan uydu-rulan bir kavramda patinaj yapan zavallıları anlayamadım, anlayamıyorum ve asla anlayamayacağım. Kaldı ki '**Allah'a âşık olacaksak kime tapacağız?**' diye bir soru vardır ve bu ezik takımı 'Allah'a her şey yapılır hatta her şey sadece O'na yapılmalıdır.' diyerek buna cevap vermeye kalkacak kadar aptaldır. Allah'a tap, Allah'a âşık ol, Allah'ı sev, Allah'ı kokla, Allah'ı gör, Allah'ı duy, Allah'ı tespihin ucuna bağla, çek öyle mi? Bu var ya saçmalığın dikine olanıdır zira söz konusu sıralama; Allah insanı yarattı, Allah elmayı yarattı, Allah kavunu karpuzu yarattı gibi bir dizin değildir. Neden anlamıyorsun? O, üstüne basa basa 'Bana tap!' diyorken sen hâlâ neyin peşindesin Allah aşkına?

İtiraz: 'Allah aşkı'na inanmıyorsunuz ama siz de o kavramı kullanıyorsunuz, oldu mu peki şimdi?

Cevap: Mesela mangaldan bir yürek, altından bir kalp, beş paraya satılan bir ciğer de yok aslında ama biz bunları kullanırız zaman zaman, bilmem anlatabildim mi?

Özeleştiri: Mecazi anlamda da olsa kullanmamam lazım; haklısın aslında ama zaman zaman öyle geriliyorum ki yüzümü göremediğin için o anki duygu durumumu en güzel bu kelime izah ediyor ve kullanmak zorunda kalıyorum işte.

Yazar kendini uyarıyor: ‘Allah aşkı’ meselesiyle milletin kafasını karıştırdın. Burada bırakırsan sorun olacak! Bir iki örnek daha ver de toparla konuyu komşuyu bari... Hâlâ espri yapıyorsun ve hiç komik değil ayrıca. İşine bak hadi!

AŞK ve NEFRET

Klasik düşünüp ısrar ederek ‘**İnsan, kendi dışında başka şeylere de âşık olabilir, Allah’a da.**’ dersek bu sefer bir sorun çıkar ortaya. Âşık olmanın zıddı, nefret etmektir ve aşk bitebilen bir süreçtir. O hâlde insan, Allah’a âşık olduğunda nasıl ki istedikleri karşılık bulamayınca aşkını bitirebiliyorsa Yaratıcı’ya olan aşkını da bitirebilir. Bitirmekle kalmaz hatta nefret bile edebilir. Peki, bu mümkün mü? Düşün bakalım: İnsan var olduğunu kabul ettiği Allah’tan nasıl nefret edebilir? Bu imkânsız! O hâlde zıddının anlam bulmadığı bir duygu akıl dışıdır. Oysa ‘tapmak’ denilen sevme şeklinin zıddı inanmamak ya da yok saymaktır. Yok saymanın veya Allah’ı kabul etmemenin mantığı vardır ama yaratıcı olarak kabul ettiğin bir güçten nefret etmen gibi bir durum söz konusu olamaz. E, o zaman, nefret edemiyorsan bahsettiğin duygunun zıddını yaşatamıyorsun demektir ki kâinatta bulunan her şeyin bir zıddı mutlaka vardır. Işık miktarıyla ilgili aydınlık–karanlık, renk

kavramıyla ilgili renkli–renksiz, mevcudiyet kavramıyla ilgili var–yok, mesafe kavramıyla ilgili uzak–yakın, kabul etmek kavramıyla ilgili onaylamak–reddetmek, sevgi şiddeti kavramıyla ilgili âşık olmak–nefret etmek, Allah kavramıyla ilgili tapmak–tapmamak gibi... Umarım şimdi anlaşılmıştır.

O'nun varlığının kanıtı: Allah'ın varlığını kabul eden hiçbir insan ondan nefret edemez. Bu durumda hiçbir ateist de Allah'tan nefret edemez! Eğer ederse varlığını kabul etmiş olur. Dolayısıyla 'Hiç kimse Allah'tan nefret etme şansına sahip değildir.' diyebiliriz. Peki, böyle bir koruma biçimi başka neyde var? Öyleyse hiç çırpınmasın kimse yalandan "O" kesin olarak var!

Karanlık ustaları

'Allah yok!' demek, düpedüz 'karanlık inşa etmek' demektir.

Öldükten sonra bir daha yoksun;
bundan daha büyük karanlık mı olur?

İnsan sormak ister: Aşkta nefret etmek varsa ve insan kendine âşıkça nasıl olur da kişi kendinden nefret eder?

Kashna cevap verir: İnsanın kendinden nefret etmesi, onu intihara sürükler mesela. Ve biri intihar ediyorsa ölmenin onun için daha işe yarar bir şey olduğuna olan inancından dolayı yapıyordur bunu. Yani daha iyi olmak için kendinden nefret etmek tedir ki bu da yine aşk tabanlıdır.

İNTİHARA DAİR

Üzgünüm ama eğer varsan o iş bitti demektir; ölme hakkını kaybettin, hiçbir yere kaçamazsın, sonsuza kadar buradasın! Hiç hoplayıp zıplama, akıllı ol! İntihar etmek, yok olmak olsaydı tamamdı da yok böyle bir şey!

İntihar etmek, cinayetin en ağır versiyonudur.

‘Bir insanın intihar etmesiyle cinayet işlemesi aynı şeydir. Ortada bir ceset varsa biri ölmüştür!’ demek zorunda mıyım?

Gel gör ki insanlar intihar edene ‘yazık’ diye bakarlar. Oysa ben intihar edenin bir katil olduğuna yemin edebilirim hem de katliamların en büyüğünü yapmış bir katil... Heyhat ki sözde Ferhat için intihar eden Şirin, kahraman olmuştur acizin kantarında...

Sormak istiyorum: En yakın arkadaşını öldüren biri alçaklık etmişse bizzat kendini öldüren ne yapmış oluyor?

Kafama Takılıyor: O’na gerçekten inananlar, boyun eğmemek ve kimseye boyun büktürmemek için güçlü olmalıydı ama öyle değildi işte. Üçüncü sınıf bir mahalle kabadayısıyla sokakta dolaşan ve ondan aldığı güçle kendini kuvvetli sanan hatta her gördüğüne kafa tutan, hakkını ancak bu şekilde bir zorbayla arayan kişiler vardı. Ve bu aynı kişiler o serseriden ayrılıp yalnız kaldıklarında ya da ‘Benim arkamda Allah var!’ dediklerinde nedense hiç de o kadar cesur olamıyordu! Acaba neden? E, neden olacak; deprem meprem olmadan inanmıyor da ondan?!

Yanlış kamera: Ünlüydü caddede kameralara el sallayarak yürüyen çeki düzenin adamı. Eski tişörtünün üstünden sıkıca boynuna bağladığı yağ lekeli kravatını düzelten pejmürde bir hastane kaçkını yaklaştı yanına ve ‘Şşşşt... **Allah bize bakıyor toparlan, Allah var ya şu anda bize bakıyor aman...**’ diye fısıldadı şöhretin kulağına. ‘**Allah versin kardeşim, gazeteciler bakıyor şimdi git başımdan.**’ azarıyla sürekli kravatını düzelterek yürüyen deliyi kovdu şanlı adam ve herkes gibi o da ıskaladı büyük kamerayı. Her zamanki ve herkesinki gibi üç kuruşluk, üzerinde kırmızı ışık yanan objektiflerdi yine o saçları jölelinin ve de diğerlerinin ısrarla el salladığı.

Bir şeyi tarif etmek onu yaratmaktan daha zordur!

Dene istersen; bir portakalın tadını ya da kokusunu tarif etmeye kalk, beceremezsin. Ama onu yaratmak son derece kolaydır çünkü portakal yaratmak sadece Allah’a mahsustur. O’nun için bir portakal yaratmakla bir kâinat var etmek aynı şeydir. Şaşılacak bir şey yok! Allah’tan bahsediyoruz burada...

Bulut Pamuğa Benzer

Dedesi, doğuştan kör olan torununu eğitirken sıra bulutlara gelmişti:

- Gökyüzünde dolaşan beyaz duman yığınlarını düşün kızım.

Düşündü çocuk:

- Beyaz ne, duman nasıl ki dede?

Dede:

- Hani sobayı yakıyoruz ya onun kömüründen çıkan şey. Anladın mı yavrum?

Çocuk:

- Evet dede. Kül çıkıyor, o değil mi?

Nasıl anlatacağını nereden bilsin dede:

- Yok kızım, pamuk gibi bir şey çıkıyor işte, duman yani!

- Anladım onu da pamuk nasıl bir şey dede?

deyince küçük kız, dedesi o an kanepede uyuklayan babaanneyi gördü:

- Ninenin yanakları gibi yavrum.

Çocuk sürekli babaannesinin yanaklarını öptüğü için biliyordu artık bulutları. Sordukları zaman,

- Böyle tombiş tombiş!

diyordu.

Buna benzer binlerce örnek verebilirim ama zaman kaybindan başka bir şey olmaz bu! O hâlde uzatmanın anlamı yok! Anlamak isteyen çoktan anlamıştır ne demek istediğimi.

Ve bir adam vardı...

Birini tanıdı ve tanıdığı ondan vermek istemediği bir şeyini aldı, karşılığında hiçbir şey vermedi; adam ondan nefret etti.

Birini tanıdı ve tanıdığı ona hiçbir şey vermedi, hiçbir şey de almadı; adam onu sadece sevmedi.

Bir başkasını tanıdı ve tanıdığı ona istediği bir şey verdi, karşılığında sadece bir şey aldı; adam onu sevdi.

Sonra bir başkasını tanıdı ve tanıdığı ona istediği çok şeyi verdi, karşılığında çok şey aldı; adam ona tutuldu.

Sonra başka bir şey tanıdı ve tanıdığı ona istediği her şeyi verdi, karşılığında hiçbir şey almadı; adam ona taptı.

Ve adam kendine âşık oldu çünkü kendisi olmasaydı bu verilenlerin hiçbir anlamı olmayacaktı. Hatta verilenlerin de verenlerin de anlamı olmayacaktı.

– Eğer Allah vermeseydi sevmeyecek miydi adam onu?

diye bir soru yok çünkü adam varsa yani yaratılmışsa Allah zaten vermiş demektir. O hâlde; vereni seviyorsan çok verene tutuluyorsan karşılıksız verene tapman tek seçenektir.

Ayrıntı: Şimdilik bu kadar yeter ama hepsi bu değil emin ol! Mevzu gerçekten çok derin ve bu konu da oldukça ağır; o kadar ki herkesin kaldıracağı türden şeyler değil bu anlattıklarım. Buna rağmen merak ediyor ve ‘Ben anlarım.’ diyorsan git o zaman ‘aşk’ kavramını dibine kadar sorup sorguladığım **‘Sen Şimdi Gidecen Ya Cehennem’in Dibine Git’** adlı şaheserimi oku! Biz de işimize devam edelim...

İnsan sadece kendine âşıkça onun aşkla çalışması,
yaptığı işe tüm benliğini ve her şeyini katması demektir ki
ortaya çıkacak sonucu sıradan kafalar asla hayal edemezler.

BİR İŞİ AŞKLA YAPMAK

Her yüz yılda bir yedi milyar insan resmen ölüyor ve yerine yeniden yedi milyar insan geliyor. Ara yok, boşluk yok! Bu nefes kesen bir bilgi! Ve bu yedi milyar insanın istisnasız hepsi, önemli bir iş yaptığına inanarak yaşayıp öyle ölüyor. Hiç şüphen olmasın ki hepsi de kendine âşıktı bu yedi milyarın.

DÜNYADA İKİ ÇEŞİT İNSAN NEFES ALIYOR

İnsanlar ikiye ayrılırlar: Tembeller ve çalışanlar. Sonra tembeller kendi içinde ikiye ayrılmazlar, aslında ayrılmak isterler de tembelliklerinden ayrılamazlar. Derken meydan boş kalır ve çalışanlar tekrar kendi içinde ikiye ayrılırlar: Aşkla çalışanlar ve diğerleri.

Kesin olarak bildiğim bir şey var: İkimiz için de, birileri şu anda bir yerlerde bir çukur kazıyor. Öyleyse hazır ol, çok zamanın yok! 100 yıl sonra kaç kişi tanıyacak seni? Dedim ya: **‘Ya aşkla çalışır ‘en’ler arasında olursun ya da diğerlerine karışıp kaybolursun.’** Yalnızlıktan korkuyorsan aşkla çalışmana gerek yok! Diğerleri daha kalabalık ve başarıları ya tesadüfi ya da anlık; geç o tarafa da keyfine bak, senin ‘dünya’ dediğin de zaten bir anlık!

Sıkı Ders

Kartal, yavrusunu eğitiyordu bir ıssızda. **‘Anne!’** dedi yavru kartal **‘Zirvede olduğumu nasıl anlayabilirim?’** Anne kartal cevap verdi: **‘Bir gün yalnız kalırsan bil ki zirvedesin evlat çünkü zirveler daima ıssız olur.’**

SEN ŞİMDİ ÖLSEN NE OLURDU ACABA

Kendini ara ara hesaba çek o zaman. Acaba şimdi, tam da şu anda ölsen ya da aklını yitirsen ne olurdu? Mesela ne kaybederdi dünya senin yokluğunla? Hangi iş aksardı, kaç kişinin canı yanardı? İnsanlar senden sonra seni ne şekilde anardı?.. Eğer gitmenle kalman arasında herhangi bir fark yoksa ve yarın da değişen bir şey olmayacaksa nedir senin var olmandaki amaç? Öyleyse sadece aldığın oksijenin değil, senin için tutulacak yasın da hakkını vermelisin!

Kendin olmaktan korkma o zaman
zira bu korkundur seni hep sıradan yapan...

Öküz Delirdi

- Duydunuz mu, öküz delirmiş?
dedi tavşan.
- Benim için değişen bir şey olmaz!
dedi aslan.
- Öküz için de değişen bir şey olmamış Sayın Kralım.
diye tamamladı tilki.

PEKİ ŞİMDİ NE OLACAK

‘Salvador’ diye bir adam ölüp gidiyor bir gün. Sonra yıl 2012 ya da 22 veya 2132 oluyor, öteki adam geliyor; onun ‘bilincin ısrarını ve zamanı’ anlatan şaheseri olan Persistence’in başına geçip ‘Bu adam bunu nasıl yapmış?’ diyerek hayret ediyor... Oysa bunda şaşılacak bir şey yok! Sen durup hayret ederken, kalabalıklarda zaman öldürürken senin ‘Dali’ dediğin o adam önce kendine âşık olduğunu fark etmiş, acımadan da tüm aşkını o tabloya yatırmıştı. Ne bekliyordun ki?

SONUÇ

Kendine âşık olduğunu öğrendin artık ama kafanı karıştıran şeyler var.

– Aşkla ilgili söylenmiş bu kadar söz boşa mı gitti?

diyorsun mesela. Gitmedi ama gitse de bundan sana ne? Yanlış olan, baban bile olsa reddetmen lazım! Tüm hayatını bağladığın ve gerçek zannettiğin bir şeyin gerçek olmadığını ölüm döşeğinde bile fark etsen onu reddet!

Kaldı ki değişen hiçbir şey yok, bütün sözler aynen geçerli. Değişen tek şey, âşığın da maşuğun da ‘sen’ olduğunu idrak etmendir.

Mesela ‘**Aşkın gözü kördür!**’ diye bilinen o söz yine doğru. Sadece sözün muhatabı değişti. Yani aşkın gözü yine kör zira insan, en çok kendi hatalarını görmezden gelir. Aslında bu söz zaten senin için söylenmişti fakat sen bunu

daha yeni anladın. Şimdi bunu idrak ederek devam et yoluna! Objektif olmayı başarsan ki kendine olan aşkın seni büyütsün, meze olma çapulcu takımının aşk dayatmalarına.

Kâğıt ve Kalemın Aşkı

Masanın üzerinde ayrı ayrı yerlerde duruyordu kâğıt ve kalem... Kalem kendine olan aşkını kâğıda iliş-tirmişti, kâğıt da kaleme... Sonra bir çocuk geldi, kâğıdı aldı ve gitti; kalem kahroldu. Masanın üzerinde yüzlerce başka şey vardı ama kimin umurunda? Kalem, sadece o kâğıdı istiyordu. Masayı götürseler önemi yoktu; bir facia bile olsa hiç mühim değildi bu zira beraber gideceklerdi o zaman. Lakin ağıt yakarak gidince kâğıt; tutuştu kalemin mürekkebi, yandı-kâğıt mâğıt...

Bir kuşun kafesten kaçmasından daha tehlikeli bir şey biliyorum ben! Kafesin kuştan kaçması...

O hâlde güneşe tutulmalı insan; gitmeyene, gidemeyene... Öyle olmalı ki bağlandığın, o ölünce sen de ölmelisin işte 'sen' gibi yani! Gel gör ki gitmeyene ya da gidemeyene tutulunca acı çekmiyor insan. Acı olmayınca da bu işin tadı kaçıyor. Heyecan olmalı, gitmek olmalı, tehdit etmek, kaçmak olmalı. İşte bu yüzden başkasına 'aşk' adıyla tutulmak zevkten kudurtuyor insanı. Bırak o zaman başkası ne yaparsa yapsın sen kendine bak ve kendinde yaşat aşkını çünkü bir türlü anlaşılamadığı ya da hep yanlış anlaşıldığı için karıştı her şey birbirine; böyle olunca da kimse kendinin farkında olmadı işte. Baba, çocuğa miras bırakıyor, çocuk da toruna...

Ne yazık ki yanlış sevdalanmaları yüzünden kazandığı parayı yiyemeden, yediremeden ölüyor insanlar. Bir plankton gibi etkisiz ve anlamsız bir biçimde geçip gidiyor ömürler...

Asrın sorusu: Bu parayı kim yiyecek?

Babası oğluna mal biriktiriyor, oğlu da kendi oğluna...

Bitmeyen bir iştahla yapılıyor bu iş üstelik. Ciddi ciddi sormak istiyorum: Pardon ama bu parayı kim yiyecek acaba?

BİLİM ADAMI YOK BİLİM ADAMI ADAMI VAR

Bilim ve fikir adamlarının durumu ise daha vahim; kendi dehalarının farkına varamadıkları için başkalarının borazanı olmanın ötesine geçemiyorlar. İşte bu yüzden de kolay kolay çıkmıyor bilim adamı falan. Gördüklerim hep onun adamı bunun adamı... Elbette bunlar da olmalı ama bilime saygı adına, adı değişmeli 'bilim adamı' değil 'bilim adamı adamı' diye seslenilmeli artık onlara.

Tartışma programlarında saatlerce konuşan ve 'bilim adamıyım' diye geçinen insanları izle. Hatta eline kâğıt kalem al ve yapılan konuşmaları yaz. Sonra yaklaşık dört beş saat süren tartışmayla ilgili notlarını gözden geçir. Kaç tanesi **'Benim iddiama göre...'** kaç tanesi **'Benim yaptığım araştırma sonuçlarına göre...'** kaç tanesi **'Benim yaptığım deney neticelerine istinaden...'** veya kaç tanesi **'Benim teorime göre...'** diyerek başlamış cümleye? Eğer bulabilirsen bu cümlelerin altını kırmızı kalemle çiz sonra da kırmızılarını say! Ya da sen zahmet etme, ben üşenmedim saydım, yok! Hadi haksızlık olmasın 'Yok denecek kadar az!' diyeyim. Acı, bu gerçekten çok acı...

Evrım tartışılırken kimse 150 kûsur sene önce yaşayan Darwin'in ötesine geçemiyor ne yazık ki. **'Darwin falan dedi, Darwin filan etti...'** diyor veya **'Darwin'e göre...'** diye başlıyor bütün cümleler. **'Peki, sen ne diyorsun be adam? Onları Darwin söyledi zaten. Sen ne anlatıyorsun?'** **'Ben Darwin gibi düşünüyorum.'** ya da **'Ben Darwin'e katılmıyorum.'** demek; Darwin'den başka kime veya neye, ne katar Allah aşkına?

Fizik tartışılırken Einstein'ın, **İslâmiyet tartışılırken** İmam Gazali'nin ötesine geçemiyor kimse. Sanki bu birkaç adam çözmüş bitirmiş, geçmiş gitmiş de artık konuşulacak bir şey kalmamış gibi davranıyorlar.

Tıp tartışılırken bu sefer de **Hipokrat çıkmazına** giriyor tıp adamları. Ne acıdır ki bugünün tıp dünyası hâlâ 2500 sene önce bir yemin metni yazan Hipokrat'ı aşamadı bir türlü. Peki, hiç mi bir şey değişmedi 2500 senedir, her şey aynı mı şimdi de? Kaldı ki Hipokrat'ın yemininde geçen **'Tüm hastalarımın eşit muamelede bulunacağım.'** vadedi o dönemde belki söylenebilecek türden bir ifadeydi ancak 2000'li yıllarda bir doktorun göğsünü gererek hastalarına eşit davranacağını hem de yeminle söylemesi utanç vericidir. Misafirliğe gittiğin bir evin giriş kapısında **'Hiçbir misafirimizi dövmeyeceğimize ailecek yemin ederiz.'** diye bir yazı görsen ne hissederdin? Kafan karışmaz mıydı? **'Bu işte bir iş var.'** deyip usulca geri dönmeydin?

21. yüzyılda doktorlar çözüm üreteceklerine, büyük düşüneceklerine, devrim yapacaklarına, tedavisiz hastalık

bırakmayacaklarına, İbni Sina'yı, Hipokrat'ı, Galen'i aşacaklarına yemin etmeliler; üçkâğıtçılık yapmayacaklarına değil!

Tibben İmkânsız Hastalığı

Tibben çözümsüz hiçbir hastalık olamaz. Bu, insanlık tarihi boyunca yapılmış en büyük kamuflijadır. İstisnalar hariç doktorların hemen hepsi beceriksizliğini, tembelliğini ve iş bilmezliğini bu ifadeyle kamufle eder. **'Bu hastalığın üzerinde çalışıyorum, oldukça da yol aldım. Sanırım son dönemece geldim. Çok yakın bir gelecekte bu hastalığa bir çare üretmiş olacağım!'** diyen kaç doktor gördün sen?

BARKUDZA YEMİNİ

İnandığım bütün kutsal değerler adına yemin ederim ki; bildiklerimin, bilmediklerimin yanında okyanustaki damla kadar olduğunu asla unutmayacağım. Ancak elimdeki bu damlayı küçümseyip hiç kimsenin umudunu 'Tibben imkânsız!' diyerek de kırmayacağım. Tıbbın âciz kaldığı yerlerde bütün bildiklerimi unutarak hastamı en sevdiğim şey kabul edip zihnimin derinliklerine dalacağım ve bütün sermayem olan o damlanın içine nice okyanuslar sığdıracam. Hiçbir zaman önyargılı olmayacağım ve bana bir şey anlatanın yaşıyla, kimliği ya da cinsiyetiyle ilgilenmeden sadece anlattıklarını dinleyeceğim. Meslektaşlarımdan hiçbirinin çalışmalarını kıskançlık yaparak hafife alıp şevkini kırmayacağım ve hatta ona destek olmak için gereken her şeyi hakkıyla yapacağım... Bütün adanmışlığımla

hocalarımın ve tüm insanlığın önünde tekrar yemin ediyorum ki hayatım boyunca sadece hastalıklara çare bulmak ve yaptığım işi en iyi yapıp dünyanın en iyi doktorlarından biri olarak anılmak için çalışacağım. Mesleğimin kutsiyetine o kadar inanıyorum ki öldükten sonra bile hizmet edebilmek için bedenimi insanlık âlemine hediye ediyorum.

Hediye ediyorum: ‘Barkudza Yemini’ adıyla kalem aldığım bu metni tıp âlemine armağan ediyorum.

Kolay bir soru: Eğer organ bağıışı iyi bir şeyse ki iyi bir şey; o zaman neden bütün doktorlar mezun oldukları gün bir jest yaparak bütün organlarını bağışlamazlar?

Daha kolay bir soru: ‘Organ mafyası’ diye bir şey var ya hani bu mafyanın içinde bulunması zorunlu olan kişi kimdir?

Çok daha kolay bir soru: Organlarını bağışlayan doktor, bir masumun bedeninden böbrek çalmaya kalkabilir mi hiç?

Çok çok daha kolay bir soru: Hayatı boyunca hiçbir işe yaramasa dahi ölümüyle birkaç kişinin yaşamasını sağlayarak bir işe yaramış olmaz mı bu doktor?

Eğer bilim adamları, Darwin’i anlamaya çalışırken bir yandan da evrimle ilgili araştırmalar yapsalardı şimdiye kadar Darwin marwin kalmazdı ve bizler çoktan öğrenmiş olurduk gerçeği.

Eğer bilim adamları, Einstein'ı anlamak yerine biraz da fiziği anlamaya çalışsalar kim bilir neler bulacaklardı?

Eğer din adamları, İmam Gazali'yi anlamaya çalıştıkları kadar İslamiyet'i anlamaya çalışsalar 'hurafe' bulaşır mıydı hiç dine imana?

Bu sözlerim herkesi kapsamıyor şüphesiz. Gerçekten işini iyi yapmaya çalışan, kendine olan aşkının farkına varan ve onu yaşatan çok sayıda bilim adamı var yeryüzünde. Gel gör ki onları televizyonlarda çok fazla göremezsin. Medyatik değillerdir. Onlar sözlerine **'Benim teorime, benim araştırmalarım göre...'** diyerek başlarlar ve biz böyle adamlardan pek hazzetmeyiz. Onları yüzlerce sene sonra anlamak daha anlamlı, daha zararsız gelir bize. Biz öyle nankörüz ki dönen dünyanın çarkına çomak sokuyor diye Brunoları asar sonra da **'Meğer dünya gerçekten dö-nüyormuş.'** diyerek yaslar bağlar, ağlarız...

Eğer bilim, araştırmalardan ve gözlemlerden yola çıkarak gerçeklere ulaşma çabasıysa ve sen her seferinde, hep başkalarının araştırmalarını referans alıyorsan üzgünüm ama asla bir bilim adamı değilsin; sadece kendini bilim adamı zanneden bir 'bilim adamı adamı'sın sen!

Bu anlattığım gibi olduğu için, az biraz bilim yapıp üç beş dakika düşünen birileri çok mühim işler yapmasa bile ciddiye alınmıştır. Hele bazıları meydana hepten boş bulmuş ve insanlar da adam yokluğunda tutmuş bunları 'Gelmiş geçmiş en büyük...' diye başlayan cümlelerle zirvelere oturtmuştur. Zaten bir de öldü mü var yaa... Ha babam haa...

Bu büyük görme hastalığı öyle feci bir vebadır ki bir daha da hiç kimse aksini ispat edemez! Mesela Sokrat bir laf cambazıydı ama aradan geçen yüzyıllar onu hissettirmeden gizlice kemik bir filozofa çevirdi. Şimdi dünyanın her tarafına yayılmış ona laf söyletmeyen adamları var bu Yunanlı yağız delikanlının ama ben söylerim.

ADAMIN OLMADIĞI YERDE SOKRAT ESMİŞ

Ne yazık ki ‘Sokrat Sokrat...’ diyerek peşinden gittikleri hatta peygamber ilan ettikleri ve çıkardıkları gökten bir türlü yere indiremedikleri adam ezik bir laf cambazından başka bir şey değildi. Zira önce **‘Bilgi doğuştan gelir, insanlar yeni bir şey öğrenemezler ve sadece zihinlerinde var olanı hatırlarlar.’** demiş sonra da zor sandığı bir soru karşısında afallayınca ‘Hatırlayamadım.’ ya da ‘Bildiğim şeyler hatırlayabildiklerimdir. Bunu bilemiyorum.’ deme erdemini gösteremediği için **‘Bildiğim bir şey varsa o da hiçbir şey bilmediğimdir.’** diyerek kendiyle çelişmiştir. Gel gör ki kendi filozofluğundan habersiz yaşayıp ‘Biri bir şey dese de inansak!’ diye bekleyen ve kabullerini bir kenara itip beklentileriyle yaşayan âdemin oğlu bu durumu yüzyıllarca fark edememiş yine her zaman olduğu gibi bir laf cambazını daha efsaneleştirmeyi başarmıştır. Bir defa ‘Bildiğim bir şey varsa o da hiçbir şey bilmediğimdir.’ ifadesi karamsar bir bakış açısıdır, kabul et! Ameliyat olacağın doktor sana böyle deseydi güvenmezdin onun neşterine, itiraf et!

Öte yandan ucu Âdem'e dayanan **'Kendini bil!'** ifadesinin de ona ait olduğu söylenir ama Sokrat bu sözle de çelişir zira **'Bildiğim bir şey varsa o da kendimi bildiğimdir.'** dememiştir. **'Vay efendim o zaten onu kastediyor, kişi bilmediğini biliyorsa kendini biliyordur.'** kabilinden bir itiraz kabul edilemez çünkü iki beyan arasında ateşböceği ile şimşek kadar fark vardır kör değilsen külli şayet.

Abartılmıştır Sokrat. Her başı sıkışanın hatta sıradan şairlerin bile rahatça kurabileceği türden bir cümle olan **'Ey dostlarım, dünyada dost yoktur.'** ifadesi, şiirselliği sebebiyle bir mucize kabul edilmiş ve her seferinde filler, farelere ezdirilmiştir.

Fare İçin Kral

Bilge fare topladı bir gün yavru fareleri ve onlara ormanlar kralını anlattı:

- Kralın pençeleri çok serttir, kulakları çok hassastır, gözleri çok keskindir... Onu çok uzaktan gördüğünüzde bile hemen tanıyacaksınız. Ormanlar kralı kükrediğinde **'Miyaavv!'** diye korkunç bir ses çıkarır.

SOKRAT'IN ŞANSI

Sokrat'ın en büyük şansı, baldıran zehriyle 500'ler Meclisi'nde idam edilmesidir ve aslında olayı trajik hâle getiren de budur. Onun bu kadar ünlenmesinin sebebi de doğru dan doğruya budur esasında. Öğrencisi Eflatun'un doğal

olarak bire beş katarak kaleme aldığı **‘Sokrat’ın Savunması’** adıyla adliye çıkışı düşünülmüş ve düzenlenmiş eserinde geçen bir hikâye bu laf cambazını sarsılmaz bir biçimde tüm zamanların en büyük filozofu olarak zirveye taşımıştır. Öte yandan her ne hikmetse hayatı boyunca hep aşağıladığı hatta adam yerine koymadığı kocasına acıyacağı tutan Xanthippe’nin, idam edilmek üzere olan Sokrat’a hem de nasıl oluyorsa bütün milletin içinde **‘Suçsuz yere idam ediliyorsun!’** dediği kurmacası ve onun da **‘Suçlu yere idam edilsem daha mı iyiydi?’** diye sorması, onu ‘Peygamberdi galiba.’ iltifatına mazhar etmiştir. Eflatun kötü niyetli değildi şüphesiz ve senaryo gereği karısına sordurmuştu bu soruyu. ‘Ben sordum.’ dese bu bir yenilgi olacaktı çünkü kurgu gereği verilen cevap sağlam ve filozofçaydı.

Eflatun gibi bir adama esin kaynağı olması, Sokrat’ın yaptığı iyi şeyler arasında anılabilir ama o kadardır işte.

Açıklama

Meydan okuma falan değil bu yaptığım ki zaten Sokrat’ı da kendi ayarımda bir filozof olarak görmüyorum ben. 21. yüzyılda yaşadım ve âdemoğlunun alkış ayarları bozulmuştu, onları düzeltmek zorunda kaldım, mesele özetle budur.

Sessiz Kaval

Sürüsünün başında kaval çalıyordu çoban. Bir adam geldi ve sürüye uzak bir yere oturdu. Saatlerce bir noktaya baktı. Çoban, adamın ne yaptığını merak etti, yaklaştı ve sordu:

- Saatlerdir ne yapıyorsun sen burada?
- Kaval çalıyorum.

deyince adam, sinirlendi çoban ve,

- Nasıl kavalmış o, hiç ses çıkmıyor? Oysa benim kavalımı bütün koyunlar duyuyor. O sesle otluyor, karınlarını doyuruyorlar. Şenlik oluyor ben çalınca. Seni kim duyuyor?

diyerek aşağılayınca gülümseyerek cevap verdi yabancı:

- Benim kavalım biraz derinde çoban kardeş, koyunlar duyamaz. Binlerce yıl öteden dinliyorlar benim kavalımı.

Çoban tekrar kavalını aldı ve adama inat çaldı.

- Kaval sesi budur işte! Hiç benziyor mu senin kavalına?

dedi.

- Evet, haklısın. Benzemiyor hem de hiç benzemiyor. Senin o çaldığın çoban kavalıdır çünkü ve ölümü görünce susar. Benim çaldığım filozof kavalıdır; sesi çooook sonradan duyulur ve onu susturmaya ölümün bile gücü yetmez!

dedi ve ötelere çalmaya devam etti sessiz kavalını.

KOŞAN ADAM YÜRÜYEN ADAMI GEÇER

Aslında Aristo, Eflatun, Sokrat, Cicero gibi adamların ortak özelliği nedir biliyor musun? Kimsenin konuşmadığı bir çağda onların konuşmuş olması, hepsi bu. Kimse

konuşmuyorsa elbette ki konuşanın söyledikleri ciddiye alınır, kural budur. Yani koşan adam, yürüyen adamı geçer; yürüyen de duranı... Eee, duran adam herhangi birini geçebilir mi peki?.. Bir daha düşün!.. Tabii ki geriye doğru yürüyen adamı geçer yerinde duran. Hatta geriye yürüyenin de geçebileceği insanlar vardır ki onlar geriye doğru koşanlardır. Öyleyse herkes geriye koşarken sen de Aristo olsan durduk yerde bilge kişi olur çıkardın.

Tilkiyi kurnaz yapan dehası değil
kurduğu yalanlara inanan ahmaklardır.

ATİNA SOKAKLARINDA İNCİR ÇEKİRDEĞİ ÇİTLETMEK

Ben bu adamların çağdaşı olsaydım kesin döverdim bunları. ‘Kadın, yarım yaratılmış bir erkektir.’ diyen kişiye (ki adı Aristo’dur bu zavallının) bu fikrinin yanlış olduğunu anlatmak ne zor bir iştir?.. Düşünebiliyor musun, ben bu adama ‘Kadın kadındır, erkek de erkek...’ demek zorunda kalacaktım... Gerçi onların çağdaşı olsaydım da biz pek bir araya gelemezdik bence. Çünkü onlar yerinde sayarken ben depar mepar atacaktım. Muhtemelen bu baylar her akşam olduğu gibi yine o akşam da,

– Ağaç, gerçekten ağaç mıdır acaba?

diye bir soru sorup cevap arayacaklardı. Sabahlara kadar incir çekirdeği çitleteceklerdi Atina sokaklarında. Sorularına da,

– Biz felsefe yapıyoruz!

diyerek tatmin olacaklardı. Sonra ben depar dönüşü:

– Evet, ağaç gerçekten ağaçtır!

deyip tekrar tura çıkacaktım ve ben dönünceye kadar onlar ‘İnsan, düşünen bir hayvandır.’ diyerek mutlu olacaklardı ama uzun sürmeyecekti saltanatları, böyle 2500 sene falan olmayacaktı yani. Zira ben onlara ‘İnsan, düşünen bir hayvansa hayvan da hareket edebilen domates midir?’ diye bir soru soracaktım ve kafaları karışacaktı.

Aklı evvelin itirazı: ‘Domates Orta Çağ’da bulundu beyefendi siz nereden bilecektiniz de onlara domatesten bahsedecektiniz?’ diye itiraz eder akli evvel.

Yazar cevap verir: E, dünyanın en akıllı insanıyım, o kadar da farkım olsun di mi?

Merak: ‘Amca, baba yarısıdır...’ diyen adamın Aristo’yla bir akrabalığı var mıydı; çok merak ettim şimdi, komik de?.. Haa bir de ‘komik’ demişken o zili kim buldu acaba? Basınca kuş sesi çıkıyor ciddi ciddi. Gelene ‘kuş beyinli’ demek istemiş olabilir mi bu buluşu yapan kuş? Bir de yavaşlıyor ya hani ‘cikkkk cikkk cikkk cik ci c...’ işte orada ifrit oluyorum hakikaten; tamam kuşuz da o kadar da değil!

Neyse, yapacak hiçbir şey yok! Tüm zamanların en büyük filozofuyum ben ve tabiatım gereği bulunduğum mahalleye değil kâinatla ilgilenirim!

Her filozof bir fikir üretince onu çağlar üstü zanneder.
Benim farkım, ben zannetmiyorum.

Beyaz Kanatlı Kuzgun

Kuzgun beyaza boyadı kanatlarını ve güvercinlere karıştı. Herkes onu güvercin zannetti. Biraz sonra bir leş gördü güvercinler, içlerinden biri leşe saldırdı.

KADIN HAKKINDA KISA BİR TAHLİL

O hâlde kadın ne Sokrat'ın dediği gibi meyveleri zehirli bir ağaçtır ne Eflatun'un ifadesiyle cehennemin kapısıdır ne İskenderiyeli Clement'in sözüyle cehenneme giden yoldur ne Roma'nın siyasal tarihine 'Konsül' sıfatıyla büyük etki yapan devlet adamı, hatip, büyük filozof Cicero'nun dediği gibi erkekler başarmasın diye vardır ne de Aristo'nun saçmaladığı gibi yarım yaratılmıştır... Bir defa yaratılış inancına göre bir şey yaratılırken kesinlikle kusursuz tasarlanır. Evrim teorisinde de bu söylediğime muhalif bir şey yoktur. 'Evrım' denilen dönüşüm, zaten kusurların tamamlanma süreci olarak kabul edilir. Kadın eksikse şayet, zamanla bu eksikler 'evrim' denilen değişim mucizesiyle düzeltilir. Öyleyse Aristo'nun inanışına göre kadın yarımса mesela sakalı yoksa evrim ona üç vakte kadar sakal verecektir ya da kemik yapısıyla erkeğe göre tam değilse dört vakte kadar kemikleri erkeklerinkiyle aynı olacaktır. Cicero'nun dediği gibi de değildir kadın; kadın olmasaydı erkekler asla ilahlaşamazlardı. Aksine, sokak ortasında osura osura dolaşan, burnunu karıştırıp sürekli geçiren, pasaklı bir yara-tığa dönüşürdü senin o 'erkek' dediğin.

Konuyla ilgisi yok sadece merak ettim erkekler neden büyür?

Hiçbir erkek, bir kadına ‘Çocuklaşma!’ demezken kadınların neredeyse tamamı, erkek, çocuksu bir hareket yaptığı anda ‘Çocuklaşma!’ diye uyarır onu. Bunu bilerek mi yapar bilinmez ama erişkin bir erkeğe çocuk olmayı yakıştıramaz bir türlü. Sanıyorum bunda erkeğin tarih boyunca oluşturduğu sert imajın, despotluk algısının, baskın yapısının payı var. Oysa kadın reddetse de yaşı kaç olursa olsun her erkeğin içinde her an ortaya çıkmayı ve yaramazlık yapmayı bekleyen şımarık bir oğlan çocuğu hep vardır. Kadın, başına iş açmak istemiyorsa o çocuğa izin vermelidir bence. Zira erkek, içindeki bu çocuğu evinde yaşatamazsa sevgiliye ihtiyaç duyar ki zaten sevgililer çoğunlukla bu çocukla ilgilenmek için vardır.

Neyse konuya geri dönelim ve hakkını yemeyelim Aristo’nun. Bu kadar asır sonra bilimin onu haklı çıkardığı doğrudur. Evet, kadının beyninin erkeğinkinden 200 gr eksik olduğu bir gerçektir lakin erkeğin beyninin 1450, kadınıninkinin ise 1250 gr olmasının çok da övünülecek bir tarafı yoktur çünkü ben tarttım ve gördüm ki öküzün de beyini tam 4 kg

ÖZETLE KADIN

Kadın, hayatın tam % 50’sidir; erkeğin tamamlayıcısıdır. Aynı şekilde erkek de kadının tamamlayıcısıdır. Erkek ya da kadından herhangi biri Mars’a gönderilse ne Mars’ın

bir anlamı kalırdı ne de Dünya'nın. Düşün şimdi, kadın Mars'ta erkek de dünyada yaşıyor, ne yapardın? Mars'a gitmenin yollarını aramaktan başka hiçbir şey yapmazdın. 'Hedefin ne?' diye sorduklarında 'Mars!' derdin. 'Ne yapıyorsun?' dediklerinde 'Mars!' derdin. 'Adın ne?' dediklerinde 'Mars!' derdin. Mars manyağı olur çıkardın yani, öyle Cicero'nun dediği gibi ilahlaşamazdın!

Erkek düşünür: Ama kadın hiç olmasaydı insan hayatı ona göre şekillenirdi! Kadın olmadığına göre de kimse kadın hayal etmezdi. (Bu arada insan bunu neden düşünür biliyor musun? Alışkanlıklarından vazgeçemediği ve ölenleri her zaman yaşayanlardan daha fazla ciddiye aldığı için.)

Demirkıran cevap verir: Doğru ama kadın var. Cicero da kadını gördü, ben de... İkimiz de yorummuzu buna göre yapıyoruz.

Bütün bu anlattıklarımın sonra hepsi tornadan çıkmış gibi birbirine benzeyen bu adamların, kadın konusunda söylediklerinin ucuz bir etkileşim olduğu sonucuna varabilir ve ciddiye alınmamaları gerektiğini söyleyebilirim. Onların tam aksine, iyi bir kadından ya da erkekten daha büyük bir geliştirici olduğunu düşünmüyorum! Çünkü bu iki cins, birbirini tamamlamak için dizayn edilmiştir. Öyleyse bu tasarımın bir amacı olmalıdır. Dünyaya her yıl düşen toplam yağmur miktarıyla buharlaşan suyun tonajının eşit olması gibi basit bir hesapta bile hata yapmayan, bunu da hesap ederek tasarlamıştır mutlaka!

Genel kural:

Büyük hatalar küçük hesaplarda olur
çünkü küçük hesaplar küçüklere bırakılır.

Büyük hesaplarda küçük hatalar olur
çünkü büyük hesaplar küçük adamlara bırakılmaz!

En büyük hesapta ise asla hata olmaz çünkü en büyük hesap,
insanlara bırakılamayacak kadar büyüktür.

EN BÜYÜK HESABA KARIŞMAYACAĞIMI ÖĞRENDİM

Ortada henüz hiçbir şey yokken Allah bana bir kalem verseydi ve 'Kendin için bir hayat tasarla!' deseydi bundan daha iyisini yazamazdım! 4 kere iflas ettim. Kalem bende olsaydı kendim için bir iflas yazmazdım. Evlat acısı yaşadım mesela, kalem bende olsaydı o kısmı da kesinlikle boş bırakırdım zira benim büyük hesaplardan anlamayan küçük aklıma asla bu yaşadıklarımın beni büyüteceği ya da kazanmam için tasarlandığı gelmezdi.

Hiçbir yerde mucize arama ya da bekleme!

Bakmasını bilersen mucizeden başka bir şey göremezsin.

HAA UNUTMADAN ÇEKİL ARKAMDAN

'Her başarılı erkeğin arkasında mutlaka bir kadın vardır!' ifadesi kendi içinde çelişkilerle doludur. Ufak bir araştırma yaptım ve gördüm ki sadece başarılı erkeklerin değil bütün erkeklerin arkasında bir kadın var ama sadece bazıları başarılı olabilmiş. Başarılı olamayan erkeklerin arkasındaki kadınlar ne oluyor o zaman? Ayrıca başarılı olamayan

erkekler ciddi bir farkla çoğunlukta olduğuna göre acaba ‘Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır!’ önermesinin yerine ‘Arkasındaki kadına rağmen tek tük de olsa başarılı olan erkek de vardır!’ savunmasını mı dillendirmeli?

Not: Yukarıda anlattığım ve sanki kadına haksızlık ediyor gibi gözüktüğüm yazımın, özellikle gerginlik çıkaran kadınlar tarafından tekrar okunup özümсенmesini rica ediyorum.

Dipnot: Bazıları ‘Gerçekten araştırma yaptın mı hocam?’ diye soruyor. Yahu okurken gülümse diye söylüyorum yoksa herkesin bir karşı cinsle yaşadığını bilmek için araştırma yapmaya kalksam gülünç olurdu. Gerçi o zaman da gülmüş olurdun, neşen yerine gelirdi ne güzel! Bak şimdi kafam karıştı, acaba araştırırsa mıydım ki?

Bayanlar baylar, kimsenin arkasında kimse yoktur. Biri, birinin arkasına geçmişse o büyük ihtimalle kısa bir zaman sonra kambura dönüşecektir. Lütfen inin birbirinizin sırtından ve yan yana gelin ki her ikiniz de başarılı olabilesiniz.

Detay: ‘Bu tezler nereden türetiliyor acaba?’ diye düşünüyorum, aklıma salata tabağında olması gerekirken sinsice kafatasına sızmış gereksiz beyinlerden başka bir yer gelmiyor. Hayal kurmak her beynin harcı olunca böyle oluyor işte. Bence bir sertifikaya bağlı olmalı bu iş ve o belge; yıllar önce mal olduğu gerekçesiyle elinden kimliği alınıp yerine sevk irsaliyesi verilmesi lazım geldiğini iddia ettiğim ürünlere verilmeli. Nerden anlamışsa artık ‘Her başarılı erkeğin arkasında mutlaka bir kadın vardır.’ demiş mal? İşin tuhaf tarafı bir de ciddiye alınmış ve millet bu söze sanki yüzyılların sırıymış gibi aldanmış.

Şimdi: ‘Amma da büyüttün hocam sen de...’ diyerek aslında basit bir konuyu gereksiz uzattığımı düşünebilir kimileri oysa büyütüyor hatta az bile söylüyorum! Kadını yok eden, onun sosyal hayatın içinde erkek kadar yoğun olmasını engelleyen şeylerden biridir bu. Birçok kadın bu ve buna benzer söylemlerden ötürü bir erkeğin arkasında olmayı marifet saymıştır. Evlenirken bile kadın, işi böyle bölüştürmüştür hayalinde: Kocam çalışır, ben de sırtına binerim; geçinir gideriz işte. Oysa hiçbir zaman hayallerdeki kadar güzel olmaz gerçekler.

Hiçbir şeyin gerçeği hayalinden daha güzel olamaz.

Beyaz atlı prensin içyüzü

Beyaz atının sırtında, kırmızı peleriniyle kadına yaklaşıyordu adam...

– İşte bu adam!

dedi kadın. At, kadının önünde durdu. Sert fakat yavaş bir şekilde indi adam, bunu nasıl yaptıysa artık? Gerçi büyük adamlar her şeyi yaparlar, şaşmamak lazım! Neyse usulca çıkardı pelerini. İşte bundan sonra değişti her şey ki artık aynıydı herkesle; ne altında atı ne de sırtında pelerini vardı. Ömür boyu atla pelerinin arasında duramazdı da zaten ama bunu ilk gördüğünde anlayacak kadın nerdeeee?

Atının ya da pelerininin rengi ne olursa olsun daha bugüne kadar atının üzerinde yaşayan bir prens

olmadı hiç. İnecek, o da inecek ve herkes gibi olacak. Atının üstündeyken eşsiz o. İnince başka atılar düşecek aklına. Öyleyse kirlletme hayalini, bırak atının üstünde kalsın, senin o prens sandığın.

YALNIZLIK İYİDİR

Adada sadece bir kadın ve bir adam vardı. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar. Selülit problemi yoktu kimsenin. Neden yaşılanıyorsun demiyordu biri diğerine. Misafir odaları da yoktu, dantelli havluları da... Bütün kızlar prenses, bütün erkekler prensti işte.

Yazar çok sıkıldı söyleniyor: Çok şey biliyorum ve bazen sıkılıyorum bu kadar bilmekten. Ne olacak benim bu hâlim?

Bilge Adam ve Öteki Adamlar

Sordular bilge adama:

Bilmek mi daha iyidir, bilmemek mi?

Cevap verdi bilge adam:

Bilmem!

TİTANİC BİLGİDEN BATTI HEM DE DOĞRU BİLGİDEN

Gerçekten bazen bilmemek daha iyidir. Eğer kule görevlileri buzdağını görmeseydi Titanic batmayacaktı! Yani, bilgiden battı koca gemi. Kule görevlileri buzdağını kaptana söylemeseydi Titanic sancak tarafından çarpacaktı buzula, böyle olunca da geminin sadece %10'u su alacaktı ve gemi zarar görecekti lakin asla batmayacaktı. Maalesef

görevliler buzdağını görüp haber verdikleri için kaptan son bir umutla dümeni sola çevirdi. Mesafe yetersiz olduğu için gemi turunu tamamlayamadı ve sağ yanını buz dağına çarptı, tam 6 yerinden kırıldı Titanic. Bu sebeple her yerinden su aldı ve birkaç saat içinde sular altında kaldı. Şimdi sormak istiyorum: Bilmek mi daha iyi, bilmemek mi, yoksa başka bir şey midir iyi olan? Ne?

Kaptan bu durumu tahmin etmeli ve o geminin manevrasını hesaplayarak dönemeyeceğini anlayıp dümeni kırma-
dan sadece motorları durdurmalı hatta tersine çevirme-
liydi. Yani gemiyi bilerek, kasten ve isteyerek buzdağına
burnundan çarpmalıydı. O zaman bu bilgi bir işe yaraya-
caktı. Yani; bilmek yetmez, bazen çok bilmek daha iyidir.

Yazar şımarabilir ki bunu zaten hep yapıyor:
'Peki bilmek mi daha iyidir, yoksa bilmemek mi?'
diye soracak olursan ben biliyorum. Tabii ki çok
bilmek en iyisidir. Bilmemek bazen işe yarar, çok
bilmek çoğu zaman... Öyle olmasaydı çok bilmeyi
tercih eder miydim ben hiç?

Kalem Arkası Ayrıntılar...

25.09.2012 - 11.17

'Türk Halk Müziği' denince akla gelen ender isimler-
den biri olan **Neşet Baba, ölümü kazandı az önce.**
Spiker, onun hayatını kaybettiğini söylüyor inatla. Oysa
gerçek bu değil; o, hayatını kaybetmedi, ölümünü ka-
zandı. Eğer illa da birileri bir şey kaybetmişse bu, o de-
ğildir; biz kaybetmişizdir Neşet Baba'yı.

Şimdi bıraktığı büyük izlerin ardından anıyorum onu
rahmetle; birazdan görüşürüz Neşet Baba, hürmetle...

SÜREKLİ KEŞFEDEREK YAŞA

Allame de olsa kesmiyordu sizi bu ancak plazaları varsa mühim biriydi o. ‘Amerika’yı yeniden keşfetmeye gerek yok!’ da ne demekti? Sahi kimin boyasıydı, kimin aldatmacasıydı bu ve nasıl bir önyargıydı öyle o? Büyük olmanın tek yolu sürekli keşfetmek olmasına rağmen kim, ne için söylemişti bu sözü? Amerika keşfedilen tek kara parçası değildi üstelik. ‘Bütün kıtalar bir şekilde keşfedilerek bulunmuştur.’ demek bile yersiz bir hüküm olacaktır. En son keşfedilen kıta olması sebebiyle söyleniyor olamazdı herhâlde çünkü keşfedilme sırasına bakılacak olursa ilk keşfedilen kıta için bunu söylemek daha anlamlı olurdu. ‘En güzel kıta’ desek o da değil. Peki, neydi bu o zaman? Güya boşa zaman kaybetmemek adına, keşfedilmiş bir şeyi kurcalamamak manasına kurgulanmış moda bir slogandı bu, o kadar! Komplo falan da yok işin içinde ha! Yani iki tane akıllı Amerikalı çıkıp da ‘Böyle söyleyelim, insanlar da bizimle uğraşmasınlar!’ diye düşünmedi. Bu sadece Amerika’yı olduğundan daha fazla büyüterek insanlara kabul ettiren ahmakça bir modaydı diyebilirim. Yoksa orayı yeniden keşfetse insanlık, hiç de öyle aman aman bir yer olmadığını hatta hortumların kol gezdiği, sel felaketlerinin ve daha bir sürü doğal afetin en önce uğradığı saçma sapan bir yer olduğunu fark eder ve böylece kendi topraklarının kıymetini anlardı. O hâlde gerçekleri görmek için sürekli keşfetmek lazımdı. Kağnıdan faytona geçmek, Amerika’yı yeniden keşfetmekti çünkü. Faytondan otomobile geçmek de uçağın

icadı da öyle. Eğer keşfedilmiş keşfetmeseydiniz insanlık hâlâ ateş yakarak ısınıyor olacaktı. Kim bilir belki de ‘oturarak dinlenmek’ diye bir şey yoktur ama siz yenden keşiflere pencerelerinizi kapatıp kapılarınıza kilitler vurduğunuz için kışınızın üzerine oturmayı marifet sanıyorsunuz... Hiçbir yerinde herhangi bir suni soğutma tertibatı bulunmayan Peri Bacaları’nın ya da benzer mantıktaki kenarsız binaların içine bildir koyduğunuz portakalı, limonu bir yıl sonra hem de hiç bozulmadan hatta daha da gelişmiş ve güzelleşmiş hâlde alıp hayretle yemenize rağmen oturduğunuz binaları inatla dikdörtgen tasarladığınız için Yaratıcı’nın size en büyük hediyesi olan o muazzam enerjinin devinimini köşelerinizde yok ettiniz. Zaten bu yüzden de ortalama 60 yıl yaşıyorsunuz. Belki köşesiz binalar inşa etseydiniz 120 yıl yaşayacaktınız ya da üzerinizden o beton yığınlarını kaldırmayı akıl etseydiniz 180’e çıkacaktı ömrünüz ama siz önyargılarınıza yenilerek keşfedilmişin peşini bırakıp dikdörtgen binalarda ortalama sekiz saat uyuyarak yaşamayı, iki tane bilirbilmezin, sepic hastalıklardan kırılan üç mahallenin ortalamasını alarak uydurduğu **‘Tıp geliştii, eskiden insanlar 40 yıl yaşıyormuş, bak biz ne güzel 60 yıl yaşıyoruz şimdi!’** martavalını gerçek sanarak 60 yıl ortalamayla yaşlanmayı tercih ettiniz.

Velhasıl ambalaj hastalığına tutulalı beri
hata yapıyor insan denilen serseri...

Bin Yıla İki Sakız

İki boş şarap şişesi konuşuyordu gece vakti.

- 1256 yılında kapatılmışım mahzene. İlk olarak Napolyon, İngiliz Kralına verdi beni. Ona da Papa, kendini İtalya Kralı ilan ettiğinde hediye etmişti zaten.

dedi biri. Öteki de kendi kısa hikâyesini getirdi dile:

- Beni de dün akşam doldurup bu sabah şu köşedeki büfeye sattılar!

Sonra yaşlı şişe devam etti macerasını anlatmaya:

- Dün gece sarayın mahzeninden çaldı beni kralın emekli soytarısı ve üç kuruşa sattı, iki ucuz sarhoşa. Sonra aynı sarhoşlar seni de büfedden alıp ikimizi beraber içtiler, ucuz peynir ve üçüncü sınıf mezeyle. Yazık oldu geçen 1000 yılıma!

Sabaha karşı gömleğinin cebi yırtık, yakası kirli bir çocuk geldi. Şişeleri alıp köşedeki büfeye götürdü. Büfeci iki sakız verdi çocuğa sonra eski şişeyi çöpe attı.

ÖNYARGIYLA GELEN ÖLÜM

Dünyadaki önyargılardan en öldürücü olanı hiç şüphesiz ‘İnsan ömrü ortalama 60 yıldır!’ ifadesidir. Bu iddiayla doğan her bebek âdeta 60 yıl sonra ölmek üzere programlanmaktadır. Mesela; 10 yaşındaki bir çocuk, kalbinin ağrıdığını söylediğinde, annesinin tepkisi ‘Üşütmüşsündür

yavrum!’ şeklinde olurken 50 yaşındaki bir çocuk kalbinin ağrıdığını söylediğinde aynı kadın anında ambulansa haber verecektir. Yani ‘10 yaşındaysa kolay kolay ölmez fakat 50 yaşındaysa muhtemelen ölmek üzeredir çocuk!’ İşte yaklaşım budur. Buna inanmamak ya da böyle düşünmemek için de herhangi bir sebep yoktur. ‘İnsan doğar, büyür ve 60 yaş civarında da ölür!’ işte büyük önerme budur! İlginç gelecek ama beşerin ömrü ortalama 60 yıl falan değildir. İnsanlar bilerek ve isteyerek 60 yaşında ölürler. Uzun süre yaşayanlar incelenirse bu dediğimde ne kadar haklı olduğum çıkar ortaya. Çok uzun ömür sürenler genelde köylerde yaşayanlardır. Onların uzun yaşamalarının oksijenle ya da yedikleri doğal ürünlerle fazla bir bağlantısı yoktur. Nuhgiller bu konularla ilgilenmedikleri ve mevzuyu bilmedikleri için uzun yaşarlar vesselam.

Not: Çocuk, yaş alınca adam olmaz aslında, büyük çocuk olur. Ancak insanlar bunu kabul etmedikleri için çocukları severler ama onları asla ciddiye almazlar. ‘**Çocuk**tan al haberi.’ deseler de daha çok ‘**Senin yaşın kaç, başın kaç bacaksız?**’ yaklaşımı baskındır ve bu ifade onların dehalarını ıskalamak için yaratılmıştır âdeta. Oysa kişi her zaman çocuktur ki insanlar iyice yaşlanınca ‘Artık çocuklaşmış.’ ifadesiyle aşağılanıyor gibi gözükse de ciddi bir iltifata mazhar olurlar. En çok ciddiye alınması gerektiği hâlde çok yaş alanlarla az alanlar çocuk olarak değerlendirilir ve ikisi de ciddiye alınmaz, yazık.

BİR AYAĞIN ÇUKURDAYSA ÖTEKİYLE BAS ÇIK

Sosyal baskı insana her şeyi yaptırabilir, her şeyi. Gün gelir herkes gidiyor diye, 70’inde sen de gidersin ölüme...

Herkes uyuyor diye bedenine hiç danışmadan 8 saat uyursun sen de... Herkes borçlanıyor diye gider ev alırsın krediyle... Hele bir de bunları yaptın diye 100 puan verilerse sana, bir daha da iflah olmazsın. Şu anda yaşadığın hayat, aldığın kararlar, sabit ya da değişken fikirler; kısacası yaşamak için bildiğin biriktirdiğin ne varsa sadece bir etkileşimin neticesidir ve belki de bildiğin her şey temel bir yanlışın uzantısıdır, ömür bile. Gençliğin bitişi yerde âcizliğin başlayacağını kabulü; sizi, bu zavalılığın bitmesi için ölüm beklentisine itti ve böylece yaşıyorsunuz ilerleyince âciz olmanız gerektiğine ikna ettiniz genç bedenlerinizi daha çocuk yaşta. Bu vesileyle gerçek oldu hayaliniz işte. İnsanlar ömürlerinin son 20 yılını defnedilmeyi bekleyerek geçirirler ve nasılsa 50'den 60'tan sonra emindirler geriye en fazla 20 yıllarının kaldığına. Taa en başından yapılan plan, hep bu son 20 yıla yöneliktir mesela. Giriş kattan daire almalar, emekli olmalar, torunlar torbalar, romatizmalar prostata bağlamalar...

Halk arasında bunun adı 'bir ayağı çukurda' dönemidir. Bu final o kadar kanıksanmıştır ki çukurda olmayan diğer ayaklarını fark edememiş hatta fiilen çukur aramıştır bu zavallılar ve kimse de onlara 'Bırak bu işleri, yaşamana bak sen! Eğer bir ayağın çukurdaysa ötekiyle bas çık hemen!' dememiştir.

Ahan da ben hem de bugün üçüncü sefer diyorum:
Bir ayağın çukurdaysa ötekiyle bas çık!

Yaşlanmak bir ergonomi sorunudur.

Bir zamanlar **‘Yaşlanmak yoktur, yaş almak vardır.’** diyerek zihinlerde yeni bir çağ açmıştım. O vakit söylemediğim ya da fark edemediğim bir şeyi şimdi dile getirmek istiyorum: Yaş alınca fiilen problem yaşamak ya da hareket kabiliyetinin azalması bir ergonomi sorunundan başka bir şey değildir ki dünyadaki bütün mekanizmalar 17–55 yaş arasına göre dizayn edilmiştir; şayet öyle olmasaydı telefonu çalınca babam, bana **‘Oğlum, hele bak bakayım kim arıyor?’** der miydi hiç? Merak ediyorum; acaba neden telefon üreticileri, ekrandaki yazıyı dört katına çıkaran ve aynı zamanda da mercek manasına gelen ‘70+’ diye büyükçe bir tuş koymaz telefonun yanına ki babam bana muhtaç olmasın?

Özeleştiri: Eleştirdiğim şeyi benim de yaptığımı ve bizim de yıllardır aynı hataya düştüğümüzü fark ettim şimdi. Neden kitaplarımı sürekli 10 punto olarak yapıyorum ben, neden biz yaş alanlar için 20 puntuyla yazılmış kitaplar hazırlamıyoruz? Bunu yapmalıyız bence. Bu, yayınevimizin yöneticilerine bir çağrı olsun: Evet, yaş alanlar için gözlük takmadan da okuyabilecekleri puntolarda kitaplar hazırlayalım ve bunu diğer yayınevlerine de önerelim gençler.

Alakası yok, sadece merak ettim: Koparılan beyaz saçın yerine 10 tane yeni beyaz saç geliyorsa neden bazıları beyaz saçlı, kısmi bir kel olarak gidip

saç ektirmeye dünyanın parasını veriyor? Kopar o zaman bütün beyazları, milyar tane beyaz saçın olsun sonra da git boyat saçlarını, hadi hayırlı uğurlu olsun.

Sadece Rasim abi okusun: Abi bunlar boş iş, bırak artık yolunmayı da evine dön kurban olayım; özledik abi seni. Bir de mal mısın abi sen Allah'ını seversen yaa?

ŞİMDİİİ

80 yaşına geldiğinde bir şekilde parayı bulan fakıranı duyan herkes her nedense **'Ben bu saatte gelen paranın...'** diye başlayan o cümleyi, sonunun da üstüne basa basa kurmak zorunda hissediyor kendini. Oysa bu yaklaşım bir film repliğinden başka bir şey değildir. Zira parayı bulan hiç kimse onun içine o dediğini yapmamıştır; aksine bir anda bütün sefilliğini unutmuş ve sanki 1000 yıldır zenginmiş gibi bir mutluluğa bürünmüştür. İnsan, geçmişini silmek konusunda tam bir profesyoneldir ki böyle de tassarlanmıştı zaten ve aslında onu mükemmel yapan şey de budur. Anda unuttur her ne varsa yaşadığı.

Şayet insanın hayyana benzer bir yanı varsa o, bu yukarıda anlattığım karakter biçimidir mutlaka. Mesela aslan, bugün elinden kaçırdığı bir ceylanı, yarın asla hatırlamaz ya da dün ve diğer bütün günler yediği ceylanlar, onun bugünkü açlığını hiçbir şekilde bastırmaz. Ne bir eksik ne bir fazla, birebir böyledir insan da! Dünkü öğlen yemeğinin hiçbir hükmü yoktur şimdi acıktığında.

Daha nasıl anlatılır ki ‘**şimdi**’den başka bir zaman diliminin olmadığı?

‘Muammer Kaddafi’ diye bir adam yaşamıştı ya da ‘Saddam Hüseyin’ ki ikisi de aynı şey. Parayla pempez oynayan bu ve buna benzer adamlar darağacına yürürken ya da kaziğe otururken geriye dönüp de ‘Çok param var, olsun!’ diyebilirler mi? Buna benzer ‘şimdi’lerde trilyonluk banka hesapları sıfıra çarpar işte. Parayı bulan ihtiyarın durumu da farklı değildir; ne kadar derdi tasası varsa alayını sıfıra kaptırmıştır ‘şimdi’ denilen mucizenin ortasında. O hâlde mücadeleyi asla bırakmamak gerek! Başarı, yüz yaşında da olsan elinde kocaman bir sıfırla bir ‘şimdi’de gelerek seni mutlu edecek.

ANAHTAR

Bu devasa sahnede sen ölmedikten sonra ne bu oyun biter, ne ışıklar söner, ne de kapanır perdeler!.. Öyleyse başına ne gelirse gelsin sen her zaman avucuna bak; eğer yarının ‘bugün’ isimli anahtarı hâlen oradaysa rahat ol, henüz perde kapanmamıştır.

**Kumdan bir kaledir bütün ihtişamın,
Cıvıltı bir fırtınaya bakar enin encamın.**

DEMİR KIRAN

08 EKİM 2029/12 - 00.19

15 MART 2030
SAAT 10:27

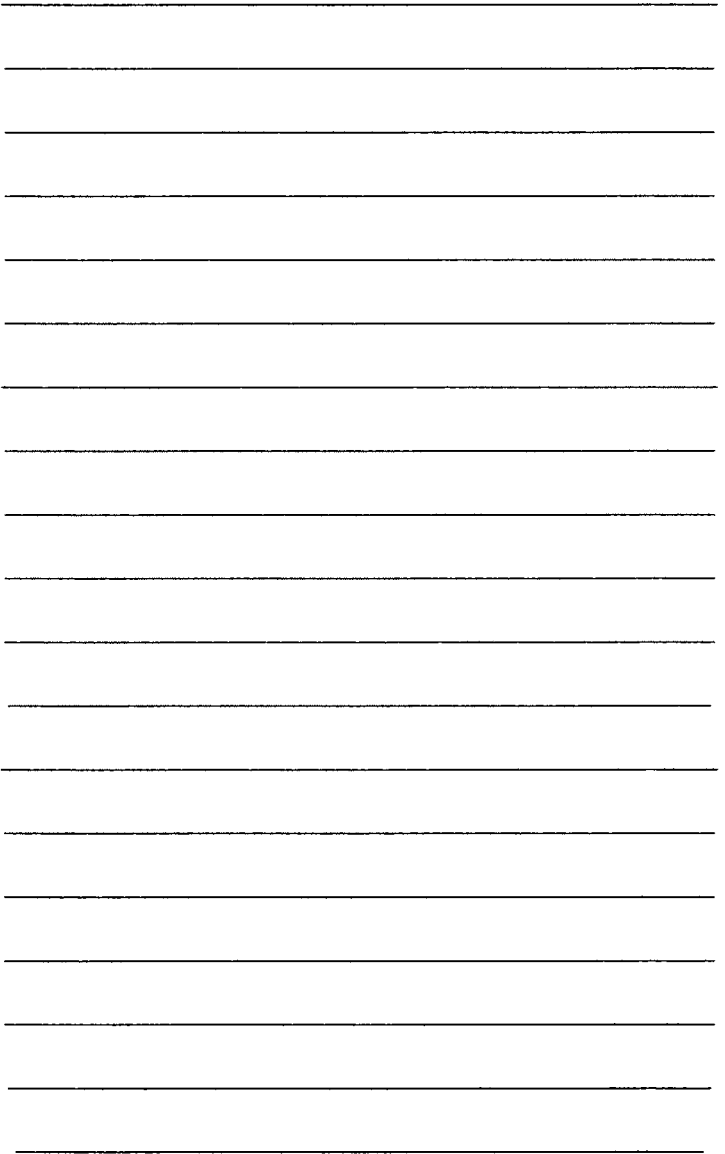
KASHINA
ULUSLARARASI
SONSUZ
DÜNYA
BARIŞI

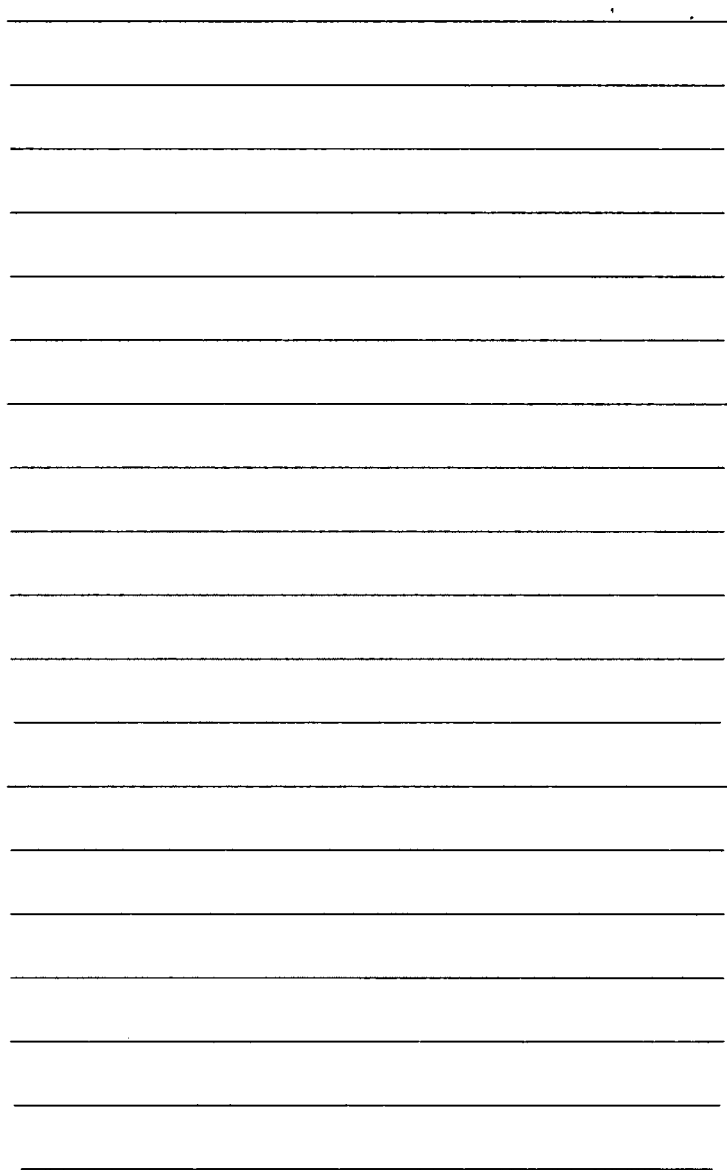
İÇİN
SADECE SANA
İHTİYACIMIZ VAR

NOTLAR

[illegible]

ERDAL DEMİRKİRAN
DÜNYANIN EN AKILLI İNSANI

KASHNA
Kitap Ağacı